

ПИТЪР СТРОБ

написал

• ТАЛИСМАНЪТ •

в съавторство със Стивън КИНГ

IPOM

Джумия

ПИТЪР СТРОБ ДЖУЛИЯ

Превод: Илияна Георгиева

chitanka.info

„Малкото русо момиче, девет или десет годишно, така приличаше на Кейт, че на Джулия ѝ се зави свят. То възникна изневиделица на «Илчестър плейс», дошло от никъде, като тичаше сякаш без да стъпва на земята и въртеше ръцете си подобно крила на вятърна мелница. Джулия почувства най-напред острата, позната болка на траура, която бързо стана толкова силна, че си помисли дали няма да шокира човека от компанията, повръщайки върху посърналите лалета...“

Бягайки от прекалено грубия си съпруг и особено от спомена за трагичната смърт на малката си дъщеря Кейт, Джулия се настанява в една хубава къща в сърцето на Лондон, вярвайки, че тук ще намери мир и сигурност. Но лека-полека това място показва истинското си лице. Задушавана от една потискаща атмосфера, ужасявана от нощни шумове и силуети, които ѝ се мяркат посред бял ден, Джулия се чувства заплашена от всички страни.

Наистина ли са решили да я докарат до лудост? Кое е това дете, което я преследва навсякъде? Единственият ѝ изход е може би в това да разбере на каква отвратителна драма къщата е била свидетелка преди двадесет години. Но ще може ли да понесе ужасните разкрития, които я дебнат?...

Ето така започва войната. Декларации, заплахи, появили се внезапно в мирно време. Бомба пада някъде, властващи предатели тайно са хвърлени в затвора. За известно време — дни, месеци, може би година — животът продължава както в мирно време. Но когато войната трае дълго, животът се превръща единствено във война — и най-дребното събитие е част от нея, не е останало нищо от мира. Събитията и животът, върху който те почиват, имат един и същи оттенък. Но тъй като е невъзможно събитията да не бъдат част от живота, в лоното на който протичат, не е възможно да избухне бомба в живот, чийто смисъл и е чужд. Всичко това означава, че не сме разбрали, че не сме внимавали.

Дорис   Лесинг,
„Градът с четирите врати“

ПЪРВА ЧАСТ
ПРЕСЛЕДВАНЕТО: ДЖУЛИЯ

Малкото русо момиче — девет или десет годишно, колкото и Кейт, което така приличаше на нея, че на Джулия ѝ се зави свят — изникна изневиделица на Илчестър Плейс, и тичайки сякаш без да стъпва по земята, размахало ръце, като вятърна мелница, отлетя по алеята, която водеше към Холанд парк.

Застанала права на стълбите на къщата, придружена от представителя на „Маркхам и Рийвс“, Джулия почувства най-напред острата и позната болка от загубата, която изведнъж стана толкова силна, че тя се запита дали няма да го шокира като повърне върху посърналите лалета; но агентът по недвижимите имуществата явно си беше направил извода, че неговата клиентка е ексцентрична и крайно припряна, на границата на тихата лудост, и сигурно щеше да се задоволи да измърмори нещо по повод на горещината и да се престори, че нищо не се е случило. На два пъти вече Джулия беше губила ключовете; най-напред, когато видя къщата (първата, която и бе показал), тя му беше дала чек за двайсет хиляди лири като предплата; взимаше също и всички мебели от предишния собственик (пенсиониран търговец на килими, заминал с жена си за Барбадос); освен това възнамеряваше да живее сама в къща с осем стаи (но той предполагаше защо): и след всичко вече никакъв каприз от нейна страна не можеше да го учуди. Въпреки че съзнаваше своята припряност и странно поведение и малко се страхуваше от учтивото презрение на този човек, Джулия все пак се надяваше той да отнесе това към факта, че тя просто е „една богата американка“. Припламналото пламъче на независимост стопи задръжките и, за да се отдаде и на другия си порив, който беше учудващо силен: тя трябваше да последва малкото русо момиче.

Като я придържаше леко за лакътя, представителят на „Маркхам и Рийвс“ извади бавно от джоба на жилетката си третия ключ, на който беше вързал яркожълта панделка.

— Цветът на спомена, мисис Лофтинг — каза той със снизходителен тон. Признавам, че тази идея ми дойде от една поп-

песен. Можете ли да...

— Извинете ме — каза Джулия, като вече слизаше по стълбите към тротоара.

Въздържа се да не затича, преди да излезе от полезрението на агента по недвижимите имуществва и да завие зад ъгъла на улицата откъм парка. Момиченцето смайващо приличаше на Кейт. Това, разбира се, не можеше да бъде Кейт. Кейт беше мъртва. Но се случва да видиш сред тълпата или в минаващия автобус приятели, които в действителност са на хиляди километри разстояние — дали това означава, че те са в опасност или ги грози смърт? Джулия изтича непохватно по детската площадка, после, вече задъхана, продължи с нормален ход. Навсякъде имаше деца: по купчините пясък, тичаха по проскубаната трева, катереха се по дърветата, които тя можеше да види от спалнята си.

Джулия сметна, че момиченцето сигурно се бе спуснало към голямата тревна площ покрай една от пътеките, стигаща чак до оранжерията. То сигурно не беше минало през детския кът, а е продължило по пътеката, която водеше към Холанд Хаус. За Холанд Хаус беше точно оттук, нали? Джулия не познаваше добре разположението на парка, за да хукне след привидението си, а то сигурно беше едно съвсем обикновено момиченце, което отива при приятелите си в Холанд парк. Джулия, която беше продължила да върви край купчините с пясък, се спря. Неразумно, истерично бе да се впуска в преследване на това дете.

„Наистина съм си изгубила ума“ — помисли тя и произнесе толкова звучно „По дяволите“, че един снажен мъж с рошави мустаци се спря и я загледа.

Тя се извърна объркана и видя над оградата на парка горния етаж на новата си къща. Струваше ужасно скъпо: Магнус не трябваше да знае, че я беше купила, че беше подписала всички представени и документи. Мисълта за Магнус, представата за него — целия подут от яд, я накара да забрави всичко останало и за миг я обзе паника. Сигурно беше неразумна, дори неуравновесена — той нямаше да закъснее да и го каже, — но с Магнус беше невъзможно да бъдеш разумен. Строгите хоризонтални линии на къщата, които беше харесала от пръв поглед, я поуспокоиха.

С ръка на гърдите си, Джулия слезе по пътеката чак до Илчестър Плейс. Изобщо не се бе сетила за човека от „Маркхам и Рийвс“, докато не го видя облегнат на входната врата с отегчен израз, клонящ към объркване. Откакто се беше обадил в банката, за да провери текущата и сметка, вече не се безпокоеше.

Тя го изчака да каже нещо, но той явно беше преминал стадия на любезните формулировки. Само се изправи и подаде ключа, като го държеше за жълтата лента. Изглеждаше по-скоро обезсърчен. Какво можеше да направи тя? Не можеше да му обясни внезапната си реакция, като му каже, че е искала да види отблизо едно дете, което прилича на починалата и дъщеря. Той не знаеше нищо за Кейт, а всъщност и за самата нея. Направи най-доброто, което можеше:

— Съжалявам — каза тя, като вдигна очи към посивялото, озадачено лице на мъжа. — Искях да огледам зад къщата, преди да си отидете.

Видът и му се стори странен. За да огледа отзад, по-скоро трябваше да мине през къщата, отколкото да ходи до ъгъла.

— Няма много деца на тази улица, мисис Лофтинг — каза мъжът. — Те играят в парка. Ще видите, както ви казах, че Илчестър Плейс е много спокоен.

Отегченият му тон не издаваше ли нотка на сарказъм? Със сигурност той беше видял момиченцето и се стараяше да остане любезен. Веднага беше прозрял какво се крие зад жалкото обяснение на Джулия.

— Благодаря — каза тя, като взе ключа и го пусна в едно от джобчетата на роклята си. — Бяхте много търпелив с мен.

— О, моля ви!

Мъжът погледна своя часовник-гривна, после колата си и накрая нейния Роувър, на чиято задна седалка бяха натрупани куфари, растения в саксия, както и два купа книги, прихванати с връвчица, и една кутия с парцаливи кукли, които имаше още от детството си. Освен дрехите си, беше донесла само това; всичко идваше от стаята, където беше живяла след като излезе от болницата. Книгите и бяха слабост, те бяха нейни, не на Магнус.

— Мога ли да ви помогна да качите нещата си?

— Няма нужда, уверявам ви. Не бих си позволила никога да ви помоля за това, след... след всичко.

— В такъв случай... — каза той видимо облекчен и заслиза по стъпалата. — Имам да уредя две-три неща в бюрото. Ако ме извините, всъщност оставям ви на вашата нова къща. Той погледна дългата топла, тухлена фасада. — Това е хубава къща. Надявам се, че ще бъдете щастлива в нея в случай, че възникне някакъв проблем, имате нашия номер. Ако не се лъжа, не познавате много добре Кенсингтън?

Тя кимна в знак на съгласие.

— В такъв случай бихте могли да се отдадете на изследователско удоволствие. Къде живеехте преди това? Сигурно в Хемпстед?

— Да.

— Мисля, че тази част на Кенсингтън ще ви се стори много симпатична.

Обърна и гръб и тръгна към колата си. Когато отвори вратата извърна се към нея и извика:

— Не се колебайте да ни се обадите, ако има нещо, каквото и да било, мисис Лофтинг. А да, всъщност трябва да си извадите допълнителни ключове в някой магазин на Хай стрийт. Приятен ден, мисис Лофтинг.

— Довиждане.

Махна му с ръка, докато той се отдалечаваше. Когато колата изчезна, Джулия слезе до Роувъра и се обърна, за да погледне къщата си — това наистина беше нейната къща сега. Както всички други жилища на малкия елегантен Илчестър Плейс, тя беше в неогрегориански стил, от тухли, солидна. Тук щеше да бъде на сигурно място, защитена от Магнус. От момента, в който я видя, къщата запълни нуждата и от спокойствие, почивка и самота; сякаш и говореше действително. Покупката и беше импулсивно действие, точно както последва момиченцето, приличащо на Кейт. Можеше да живее тук без Магнус: когато му дойде времето, щеше да му се обади или да му напише няколко думи, след като той свикне с факта, че го е напуснала. Миналата нощ прекара в един хотел в Найтсбридж, като се страхуваше и при най-малкия шум от стъпки, че предвещава пристигането на Магнус със зачервено от фалшиво състрадание и подтискана грубост лице. Магнус можеше да бъде ужасен: това беше обратната страна на неговия впечатляващ вид, на огромния му мъжки авторитет. Не, тя щеше да остави Магнус за известно време.

А сега трябваше да се оправя с куфарите и всичко останало. Опита се да отвори вратата на колата и тъй като копчето не помръдна, натисна по-силно. Беше заключена. Джулия извади един ключ от джоба си, но това беше ключа от къщата с яркожълтата панделка. Като се наведе, видя, че другите ключове се полюляват на таблото. Безпомощна, почувства сълзи да напират в очите и. Какво облекчение, че Магнус не беше тук. „Джулия, ти си абсолютно неспособна. Питам се дали някога ще направиш нещо както трябва“. Или мрачна, брутална присъда: „Типично“. Тъй като беше адвокат, Магнус притежаваше цял арсенал от техники, за да внуши, че други хора, и особено жена му, нямат съвсем здрав разум.

— Слава богу — възкликна тя, като забеляза, че от страната на платното стъклото на Роувъра беше спуснато, въпреки че вратата също беше заключена. „Типично“ или не, Джулия почувства това като добро предзнаменование за първия си ден в новата къща. Може би Магнус нямаше да успее да я открие — поне не по-рано от една-две седмици.

Мисълта за Магнус я накара да си спомни за малкото момиче, сякаш имаше някаква връзка помежду им. Докато пъхаше ръката си в колата, за да отвори вратата, Джулия реши да опита да я намери в Холанд парк. Отхвърли представата как момиченцето и тя са седнали на пейката една до друга и си приказват. Зад тази картина се криеше друга, пълна с ужас и отчаяние; Джулия почувства как тя се възстановява в съзнанието и, както през седмиците, прекарани в болницата, и решително я прогони. Трябваше да мисли за багажа и за растенията; една от саксиите беше счупена; парче печена глина, дълго близо двадесет сантиметра, се беше отчупило и се виждаше черна зърнеста пръст, прорязана от фини бели коренчета. Джулия си даде сметка, че беше купила къщата на Илчестър Плейс по същия начин, както беше взела Магнус за съпруг: набързо.

Но това беше нейната къща, купена с нейни пари: първото и наистина свободно действие, откакто преди единадесет години се беше омъжила за Магнус. Тогава през 1963-та, тя беше млада жена на двадесет и пет години, хубава, почти красива, със забележителни къдрави коси и нежно, гладко, щастливо лице. „Лице на младо момиче от платното на някой импресионист“, казваше баща и. Сега и се струваше, че тези години от училището и от колежа (беше учила в колежа Смит), преминаха в някакво друго състояние, твърде различно

от самата нея. Освен лекциите и няколко преподаватели, нищо друго не я беше привличало или вълнувало. Един студент по литература от Колумбийския университет, голям, силен евреин, бе отнел девствеността и. Неговият начин на ухажване се състоеше предимно във вицове за Лайънел Трилинг и сексуалния живот на известни поети; бяха гледали заедно цял куп френски филми.

Имаше и други момчета, но никой не успя да се доближи до истинската Джулия повече от студента от Колумбийския университет; тя не спа с никой от тях. След изпитите започна да работи за групата „Тайм-лайф“, в отдела за документация на „Спортс Илюстрейтид“, но в края на първата година напусна, след като чу млада жена, която смяташе за своя приятелка, да я нарича „мръсна наследница“. Изпита облекчение: знаеше, че не е компетентна в работата си и успя да изкара цяла година само защото шефът на службата — женен мъж на име Робърт Тилингаст, имаше слабост към нея. Тя също го харесваше, но не чак дотам, че да се съблече в негова компания, което по всичко личеше, беше целта му. След това прекара шест месеца при родителите си, като четеше романи и гледаше телевизия, все повече и повече уплашена от света извън къщи и университета.

После, един ден срещна в ресторанта приятелка от Смит Колидж, която и каза, че издателят, при когото работи, търси млада жена за редактиране на текстове; седмица по-късно имаше нова работа. Изпитваше почти механично, неодушевено удоволствие, когато коригираше университетски учебници; обичаше да казва, че от всяка нова книга научава нещо. Нае апартамент близо до 70-та улица Запад. Сякаш се беше заселила в едно изцяло работно съществуване, глупаво, несъзнателно: да се качи на автобуса, за да отиде на работа (по принцип рядко вземаше такси), да пише писма, да коригира ръкописи, да вечеря с този или онзи, без да престава да мисли, че се наблюдава как играе някаква роля, като че ли животът още не беше започнал. После, една сутрин се събуди с Робърт Тилингаст в леглото си и, обхваната от паника, реши да напусне Ню Йорк и да отиде в Англия. „Щом съм неспособна да се движа нагоре, ще се придвижвам по хоризонтала“ — обясни тя на приятелите си. Робърт Тилингаст я изпрати с кола до летището; той се питаше какво ще стане с нея. „Аз също се питам“ — отговори тя.

В Лондон най-напред нае стая на Дръри Лейн; шест месеца по-късно, когато си намери работа при един издател на книги за изкуство, се настани в две стаи в Кемдън Таун. „Ти живееш в колиба“, възкликна с отвращение баща и, когато пристигна набързо от Съединените щати, за да види какво става с нея. „За какво, по дяволите, са обявите във вестниците!“. Той и намери самостоятелен апартамент, светъл и просторен („Трябва ти стая за работа“) в Хемпстед, който беше тройно по-скъп от жилището в Кемдън Таун. Няколко месеца по-късно срещна Магнус Лофтинг на вечеря, дадена от една съпругеска двойка, която работеше при същия издател. Казваха се Хъг и Соня Мичъл-Мичи и бяха връстници на Джулия. Хъг, облечен в джинси и фланелка, със златна обица на ухото, ръководеше отдела за художествено оформление. Соня, като Джулия, работеше върху коригирането и подготовката на текстовете за издаване. Бяха жизнени, весели, не винаги съвсем логични. Джулия, която ги обичаше, въпреки че поведението им малко я смущаваше — двамата можеха да разговарят безкрайно дълго за сантименталните си приключения — не знаеше, че тяхното схващане за една вечеря беше два часа системно да се пие, а останалата част от нощта да се прекара в игри.

Когато другите започнаха да играят, Джулия се оттегли в дъното на стаята, като се надяваше, че няма да я забележат: игрите я караха да се чувства неловко. Соня започна да и подмята иронични закачки; скоро четиридесет очи фиксираха Джулия, която се чувстваше жестоко изложена на показ.

— Хайде, Соня, не притеснявайте приятелката си — каза един мъж. — Аз ще поговоря с нея.

Джулия се обърна към този властен глас и видя едър човек с грапаво лице, облечен в елегантен тъмен костюм. Той беше явно най-възрастният от всички. Косите над слепоочията му вече сребрееха.

— Седнете до мен — заповяда мъжът.

— Вие ми спасявате живота.

— Хайде, седнете — повтори Магнус. Тя седна с облекчение.

Десет години по-късно вече не беше в състояние да си спомни техния разговор, но все още знаеше, че той и направи впечатление веднага: беше изключително мъжествен и всеки негов жест подсказваше, че може да я вземе с такава лекота, както запалва цигара.

С инстинкта на човек, израснал сред преуспяващи хора, тя разбра, че той е пробил в професията си, каквато и да беше тя; изглеждаше, че той я разбира напълно или пък, че е абсолютно безразличен към всичко, което не разбира. В известен смисъл беше страшен, но най-вече обаятелен. Прекараха заедно в разговори остатъка от вечерта; когато Хъг, Соня и останалите гости започваха нова игра, в която един „убиец“ убиваше „жертвите“ си, намигайки им, Магнус каза просто: „Смятам да тръгвам. Мога ли да ви придружа? Как дойдохте?“

— С автобуса — призна тя.

— Много е късно за автобус — каза той, докато ставаше.

Беше с една глава по-висок от нея и прекалено внушителен, за да бъде наречен само солиден. Вдигна ръка и тя неволно се отдръпна, но той просто приглади косата си. „Ще ви изпратя, освен ако не живеете в някой невероятен квартал. Блекуич и Гилдфорд са извън възможностите ми.“

— Живея в Хемпстед — каза тя.

— Не се надявах чак толкова. Аз също.

Тръгнаха към колата му, черен мерцедес, който беше паркиран на Фулам Роуд. Научи, че той е адвокат и някога е бил съсед на Соня Мичъл-Мичи, която му станала нещо като осиновена племенница. Той задаваше малко въпроси, но Джулия изпитваше неудържимо желание да говори. По причина, която после години наред се мъчеше да разбере, тя спомена дори Робърт Тилингаст, докато обясняваше защо е напуснала Ню Йорк.

Едва след като реши твърдо да напусне Магнус, тя си даде сметка, че се беше омъжила за нето — че се беше влюбила в него — до голяма степен, защото напомняше баща ѝ. И за двамата прелюбодеянието беше нещо естествено, което извършваха с разточителство. Джулия разбра много скоро, че Магнус има и други жени. Той говореше за това съвсем откровено.

На път за Хемпстед, той я заведе в един клуб, който се намираше зад Шефърдс маркет, под предлог, че иска да пийне една чаша. Написа името на Джулия в книгата за гости и я въведе в мрачна, полупразна зала, която все още пазеше следи от елегантност. Сервитьорките носеха дълги пастелни рокли, които откриваха пищните им гърди. Една трета от мъжете бяха пияни: освен Джулия и сервитьорките имаше само още две жени в този клуб. Един от

пияните се блъсна в Джулия, още щом тя направи първата крачка в залата; Магнус го бутна, без дори да го погледне. Той поръча напитки и започна да се оглежда предизвикателно, като че ли търсеше да се скара с някого. Джулия забеляза, че другите две жени го гледаха. Тя се чувстваше приятно възбудена; алкохолът беше оказал своето влияние.

— Играете ли — попита я Магнус. Тя поклати глава.

— Ще ви отегчи ли, ако отида?

— Не, — каза тя — изобщо не ми се спи.

Джулия го последва през вратата в дъното на салона и го видя да спира пред един тезгях с решетка, където извади портфейла си и купи жетони. Забеляза как остави пет банкноти от петдесет лири на тезгяха, после, след кратко колебание, прибави шеста. В замяна му дадоха учудващо малък брой жетони.

След като отминаха множество игрални маси, се спряха пред рулетката. Магнус заложи четири жетона на червеното. Със затаен дъх Джулия гледаше как малката топка се върти и спира на червено. Остави жетоните на място и топчето отново спря на червено. Накрая той заложи всичко, което беше спечелил, на черно и пак спечели. Колко ли бяха тези жетони, обърнати в пари? Петстотин лири? Повече? Като наблюдаваше как Магнус се беше втренчил със заканителен поглед в купчината жетони, тя се почувства много радостна и леко объркана: сигурно го бе отвратила вечерта, прекарана при Мичъл-Мичи. Топчето отново спря и той загуби няколко жетона, но лицето му остана безучастно.

— Ваш ред е — бутна към нея купчинка жетони. Смутена видя, че бяха най-малко за двеста лири.

— Невъзможно — каза тя. — Ще загубя парите ви.

— Не бъдете страхливка. Заложете, където искате.

Тя бутна жетоните към червеното, защото така Магнус беше спечелил в началото. Този път топчето спря на черно. Тя го погледна обзета от паника.

— Няма никакво значение. Заложете още.

Той и даде други жетони. Направи както и каза и пак загуби, после се дръпна от масата.

Магнус продължи играта, явно забравил за присъствието и. Изправена до него, тя гледаше как се трупат жетоните. Изглеждаше, че печалбата му беше безразлична; здраво стъпил на крака, флегматичен,

гледаше мрачно към масата и само побутваше от едно място към друго купчинки червени и черни жетони. На няколко пъти до него се приближаваха мъже, за да му кажат нещо, но Магнус им отвърщаше с една-две кратки фрази и ги загърбяше.

Беше минал около половин час, когато една брюнетка, която Джулия беше видяла в салона, дойде при Магнус и го целуна. „Скъпи, — каза тя — от цяла вечност не съм те виждала тук. Ще загубиш всичките си стари приятели“. Докато произнасяше последните две думи, погледна предизвикателно към Джулия, която се почувства сякаш я разсъбличат на публично място.

Магнус прошепна няколко думи на брюнетката и пак се обърна към масата. Когато отиде да обмени жетоните си, Джулия видя, че беше спечелил близо хиляда лири.

В колата тя го попита: „Тази жена любовница ли ви е била?“

Тогава за първи път го чу да се смее. Преди да си тръгне, пред нейния апартамент, той поиска телефонния и номер и когато му го каза, извади от джоба си две банкноти и ги сложи в ръката и. „Ще ви се обадя в сряда“. Отиде си, преди тя да успее да протестира. Джулия сложи парите в едно чекмедже с намерението да му ги върне веднага щом го види отново, но два месеца по-късно, когато случайно намери двете банкноти, беше вече прекалено късно. Така тя даде едната на Оксфам, а другата — на Амнести Интернешънъл.

Когато в понеделник отиде на работа, научи два факта за Магнус: че той е бил първият любовник на Соня Мичъл-Мичи и че всички са очаквали Джулия да спи с него. „Магнус винаги прави така — грабва някое момиче по време на вечеря и я завежда вкъщи, за да я съблазни — обясни и Соня. — Теб съблазни ли те?“.

— Дори не ме е докоснал — протестира Джулия.

— Трябва да се е чувствал неудобно.

През следващите седмици Магнус я виждаше все по-често, но се любиха чак когато тя вече започваше да се пита дали някога той ще се реши. Безспорно това беше най-силният, най-впечатляващият човек, с когото беше спала. Случи се два месеца след вечерята у Мичъл-Мичи и той вече беше станал отправна точка в живота и. Улавяше се, че преценява другите мъже като ги сравнява с Магнус или като се пита дали биха му допаднали. Разбира се, нито един друг мъж не беше така очарователен: Магнус притежаваше независимата увереност, която

някой по-млад мъж, все още загрижен да утвърждава своята мъжественост и кариера, никога не би могъл да има.

Все пак трябваше той да и разкаже своето детство, за да реши Джулия, която вече го обичаше, че трябва да се омъжи за него. Магнус и неговата с една година по-голяма сестра — „бедната Лили“ — бяха отгледани от невероятно студени родители. Заети единствено със себе си, абсолютно безразлични към мненията и чувствата на другите, Лофтингови пътували много и оставяли децата си под опеката на върволица от възпитатели. Преди да накара Магнус да и разкаже за детството си — той говореше за това с видимо безразличие — Джулия не подозираше до каква степен едни родители могат да бъдат отчуждени, всъщност жестоки.

Като се оставят настрана възпитателите и „бедната Лили“, Магнус беше израснал в почти пълна тишина, изоставен в необитаема като мраморна гробница къща в Хемпшир. Неговите разкази разкъсваха сърцето на Джулия, чийто баща, обратно на сър Гревил Лофтинг, беше многословен, досаден и властен. Самотата, в която беше прекарал детството си, обясняваше до голяма степен — мислеше си тя — действията на Магнус: в началото на кариерата си той е бил неумолим в професионалното си ежедневие и все още продължаваше да влага умствена енергия, достатъчна, за да потегли цял локомотив. Детството на Магнус не само помагаше на Джулия да го разбере по-добре, но и го правеше по-човечен. Отначало и се стори учудващо, почти шокиращо, че Магнус е имал родители. А че имал и „бедната Лили“ и един осиновен брат, доста по-малък — Марк, беше направо откритие.

Дълбоката му привързаност към „бедната Лили“ беше също учудваща; и тук неговото детство ѝ позволяваше да го разбере. Магнус и Лили бяха израснали в общество, съставено от двама души, изцяло отдадени един на друг; всеки един от тях нямаше никого освен другия, за компания. Те си бяха измислили език („дърм“), на който и досега се случваше да разговарят на шега. Наричаха се „Магним“ и „Лилим“. Бяха си измислили сложни игри, като включваха и най-потайните ъгълчета на къщата, игри, в които Магнус очевидно приемаше — и това още от пет-шестгодишна възраст — доминиращата роля: цар, генерал, премиер-министър, Кориолан, Одисей, Приам.

Това продължило до влизането на Магнус в Кембридж. Лили никога не се беше омъжвала и Джулия разбра, че Магнус посвещава седмично най-малко един следобед или вечер на сестра си. В действителност имаше усещането, че той е осиновил неизбежната „бедна Лили“ — не толкова заради някои смешни нейни черти, колкото, за да пресече всякаква проява на ревност от страна на Джулия. Въпреки своите чудатости, склонността си към спиритизма и вида на човек, който води разпилян, но порядъчен живот, Лили не заслужаваше това определение. Когато най-накрая Джулия се срещна с нея, тя откри една вече побеляваща жена, подчертано хубава и с толкова фина структура, че мускулите на лицето и можеха да се доловят под кожата и. В присъствието на Лили, Джулия се почувства не на място и недодялана, сякаш беше изцапана на много видно място. Едва две години по-късно, след раждането на Кейт, Лили стана приятелски настроена.

Марк, син на млад приятел на сър Гревил — консулски служител в Африка, който се беше самоубил, бе нещо съвсем друго. След като обещаха на майка му, починала в някаква болница в тропиците, че ще се грижат за детето, което тогава било на две години, Лофтингови го осиновили с нетипична за тях щедрост. Тяхното разбиране по този въпрос било да изпратят детето с дойката в Англия, предшествани от телеграма, а по-късно и лаконично писмо, с което предупреждавали Магнус, тогава на петнадесет години, и Лили — на шестнадесет, че едно малко братче ще дойде при тях. Те го намразили. От твърде дълго време свещената им връзка била техния свят, за да позволят на трети член да проникне в него. Магнус не говореше за него по друг начин, освен като за „мърльо“ и „досадник“. Лили също продължаваше да изпитва недоверие към него. Понякога за нея той също беше едно „много, много лошо момче“, което идваше, както си обясни Джулия, от факта, че на петнадесет години беше направил дете на някаква селянка от Хемпшир. Освен ако причина за това не беше първото му решение като пълнолетен да приеме отново името Бъркли — красноречив коментар за начина, по който Лофтингови възпитаваха децата. Марк се оказал измамник — той никога не научил тайния език (но нямал и възможност да го научи); в Кембридж взел изпитите си без забележки и сега преподаваше социология (дисциплина, която според Магнус нямаше предмет) в един политехнически институт.

През целия си живот Марк флиртувал с неконформистки политически групировки, демонстрирал и разпространявал листовки, а сега бил — или поне така подозирали — маоист. Магнус, отвратен, го видял един ден с екземпляр на „Червената звезда на Китай“.

— Честно казано, не виждам какво лошо има в това да четеш някоя книга, каквато и да е. А ти още повече.

— Никога не съм казвал, че той я четеше. В средите, в които се движеше, това е равностойно на плоча на Ролинг-Стоунс.

— Уверявам те, че не защитавам Марк, но ти си несправедлив. Ти го осъждаш, независимо дали е чел или не тази книга.

— Толкова ли е важно това, което казвам за един маоист от Нотинг Хил.

Обикновено Марк носеше дънки и риза от зебло. Живееше в Нотинг Хил, в стаята, която беше наел, когато завърши университета. Тук спеше, сред невероятен безпорядък, на дюшек, сложен направо на земята. Месеци наред Лили говореше на Джулия за него, докато Магнус измърморваше с неодобрение. Тя видя Марк чак когато дойде в къщата на Грейтън Роуд, три седмици преди сватбата на Джулия, като каза, че иска да види жертвата. Чу лекия му глас с нотка на сарказъм — това съвсем не беше глас на един Лофтинг, а после Магнус, който казва:

— Какво? Без съмнение искаш да кажеш годеницата ми.

— Жертвата ти, Магнус. Чу как Магнус въздъхна:

— Е добре, влизай щом си тук.

— Щедър както винаги.

Джулия започна да мисли за Марк като за евентуален съюзник от деня, когато чу Лили и Магнус да го очернят. Тъй като, най-малкото беше несвършен, сигурно щеше да прояви солидарност към нея. С разтуптяно малко повече от обикновено сърце, тя хвърли „Гардиан“-а зад фотьойла и стана, за да го поздрави.

Магнус влезе, с намръщен вид, следван от висок млад мъж с дълги, черни, лъскави коси. Джулия забеляза първо как Магнус направи гримаса като видя смачкания вестник зад фотьойла, после видя, че Марк Бъркли беше от онзи тип мъже, подир които жените би трябвало да се обръщат на улицата. Беше хубав — с чувствена красота. Дългата му черна коса обграждаше лице с много светло маслинен цвят, с високи монголоидни скули и пълни извити устни. Под черните

мигли върху лице със заинтригуван израз, очите имаха изумително син цвят. Когато ѝ протегна ръка, забеляза, че ноктите му бяха мръсни.

— Вие сте почти толкова хубава, колкото казваше Лили — започна той. — Съжалявам, че не съм ви срещнал пръв. Добре би било да имаме още една хубава жена в семейството, нали, Магнус? Сега, когато Лили малко понапредна с възрастта...

Докато държеше не съвсем чистата му ръка, Джулия почувства, че Марк я е преценил; ако станеше неин съюзник, нямаше да бъде така, както тя се надяваше. Марк беше много впечатляващ, и впрочем никак не беше антипатичен. Докато се проникваше от чувството за присъствие на по-малкия брат на Магнус, други впечатления преминаваха през съзнанието ѝ. Марк изглеждаше по-скоро син, отколкото брат на Магнус: видът му издаваше безотговорност, която самият той сякаш култивираше. Във всеки случай беше невъзможно човек да си представи Марк с друга професия, освен преподавателската. Докато все още държеше ръката му, тя дори се питаше дали не се оставя да бъде повлияна от един експерт. Наистина беше много лесно да се почувстваш привлечен от толкова съблазнителен човек. Питаше се също дали не беше прекалено хубав за мъж.

— В действителност — казваше Марк на Магнус — не ти ли прилича на някое от онези видения, които Лили има в нейната кристална топка. Трябва да е доста необикновена жена, щом като иска да се омъжи за теб.

— О — каза Джулия, опитвайки се да спаси положението. — Понякога имам чувството, че половината от жените в Лондон искат да се омъжат за Магнус.

Но Магнус се извърна раздразнен. Остатъкът от следобеда се изниза мъчително. Марк се заяждаше с Магнус, а той ставаше все по-агресивен. Марк си оставаше загадка за Джулия.

Година по-късно, когато Джулия разбра с отвращение, че Магнус не беше изчакал дори един месец, за да започне отново да се вижда с любовниците си, в яда си тя намекна, че има връзка с брат му. „Не виждам защо само ти трябва да се забавляваш“ — каза тя.

Тогавя Магнус я удари с такава сила, че остави следи по ръцете ѝ. Трепереща от страх и яд, тя видя как той едва се въздържа да не я

убие. След това я пусна, разхлаби стиснатите си челюсти и отстъпи с една крачка. „Ако някога спиш с Марк, ще си направя удоволствието да те убия“. Каза го с толкова леден тон, че тя повярва в способността му да постъпи така. Въпреки всичко, което ѝ говореше за „неуравновесеността“ на Марк, все още не си беше дала сметка, че той го мрази. Сега вече го знаеше.

Малко след тази криза решиха да имат дете.

Кейт се роди през следващото лято. После девет години Лофтингови живяха като буржоа в Хемпстед, пътуваха в чужбина — Магнус беше купил къща на един километър от Дордън и те прекараха три лета да я подновяват — виждаха повече или по-малко редовно Лили, а два-три пъти в годината и Марк, когато идваше без да предупреди. Явно беше, че Лили го информира за това, което става при тях. За първия рожден ден на Кейт той и подари чудесна куклена къща; обаждаше се често по телефона, когато Магнус не беше в града, и дискретно ухажваше Джулия. Магнус открито продължаваше да има връзки, но това вече не можеше да я нарани. Това и се струваше много повърхностно и изобщо не проникваше в живота им, нейния и на Кейт. Все така непредсказуем в реакциите си и понякога плачещ, Магнус обичаше Кейт с безпределна любов. Джулия прекара деветте години, които живя Кейт, в някакъв унес, който я привързваше към къщата, и в повърхностно задоволство. Веднъж на вечеря се чу да казва: „Човек не можел да живее заради някой друг ли? Разбира се, че може, аз живея за...“ Тя беше готова да каже „дъщеря ми“, но като видя погледа на Магнус го замести със „семейството ми“.

И сега си казваше: „Ще започна да бъда вече самата аз, просто самата аз и ще открия какво означава това. А ако полудея, толкова ползе за мен.“

Изправена до прозореца на стаята си, Джулия гледаше към площадката пълна с деца, които играеха в пълен безпорядък, и към парка. Вдигна прозореца, облегна се на лакти и се наведе навън като си мислеше: една жена на прага на новия си живот се навежда през прозореца... Въздухът в стаята беше ужасно тежък. Лекият вятър, който духаше откъм парка, изглеждаше свеж и съживителен, въпреки горещината. Докато изваждаше дрехите си и развързваше книгите, Джулия се почувства влажна, лепкава и някак странно безразлична, дори безотговорна — можеше да остави където и да е дрехите след

като стоята, а всъщност и цялата къща бяха само нейни. Нагласи временно кутията с куклите в един от шкафовете и седна за малко на края на леглото, като чувстваше как топлината преминава на вълни по тялото ѝ. Джулия усещаше присъствието на къщата около себе си, на моменти потискащо — толкова голяма беше. Все пак я беше поискала и сега е нейна. Мебелировката на МакКлинтък беше старомодна, с предпочитание към плюша и възглавничките. Някой ден щеше да се освободи от тях и да си купи нови мебели, но засега и харесваха толкова, колкото и къщата — имаха същия вид на охолен и солиден комфорт.

Любопитен беше този начин, по който къщата я караше да преценява правата си над нея. Най-напред мислеше да се настани в някой евтин апартамент може би някъде в Найтсбридж, но от временния характер на такова жилище изпадаше в депресия дори само като си помислеше за него. Отиде при един агент по недвижими имоти с намерението да наеме хубав апартамент. Когато видя къщата в Илчестър Плейс — „в никакъв случай не е това, което ви трябва, разбира се“ — каза човекът, обаче разбра веднага, че я иска. На практика за първи път в живота Джулия използваше парите си по такъв свободен и безгрижен начин. Сега, когато Кейт беше мъртва, какво значение имаше как харчи? Картината от последните мигове на Кейт заплашваше отново да се появи. За да я отхвърли, Джулия бързо се отдалечи от прозореца. Полусъзнателно, тя потърси с очи момиченцето от тази сутрин — малкото, русо момиченце. Колко чудесно би било, ако покупката на тази къща и позволи приятелски контакт с някое друго дете, някое малко момиче като Кейт, с което би могла да има леки и свободни отношения.

Това, разбира се, беше невъзможно: не можеше да направи своя дъщерята на някоя непозната жена. Все повече губеше чувството си за реалност, усещаше се все по-малко отговорна към света на общоприетите истини. Възможно ли беше, вместо да започне нов живот, да не правеше нищо друго освен да обърка още повече предишния?

Не, не трябваше да мисли така. Дори да беше много приказлива, неорганизирана, небрежна (всичко, в което Магнус я обвиняваше), тези качества може би бяха лоши само в неговите очи: тя имаше право на свои лични слабости. Свободна само от два дни, Джулия ясно вече

усещаше до каква степен Магнус и неговите ценности я бяха задушавали. Това несъмнено означава, че бракът ми е приключил, си каза тя, и тази мисъл я изненада. Фактът, че напусна Магнус, явно имаше пряка връзка със смъртта на Кейт, тази отвратителна сцена на пода в кухнята, кръвта на Кейт, пръскаща навсякъде, тялото и, застинало в паника — но сега Джулия мислеше, че идва също и от дълбоката и увереност, че не може повече да живее с него. В действителност те бяха останали заедно благодарение на Кейт. Кейт беше тяхната обща цел.

Интересно, помисли тя, после си даде сметка, че беше казала тази дума на висок глас. „Ще стана като онези жени, които си говорят сами — си каза. Но защо да нямам това право?“ Подреди пред огледалото на МакКлинтък дългите си коси, позлатени от влизания през прозореца поток светлина.

След като лъсна кухнята, която беше всъщност съвсем чиста, и мина с прахосмукачка в спалнята, Джулия взе душ и излезе. Беше решила въпреки всичко да отиде при Лили — сега тя живееше в Плейн Три Хаус, точно от другата страна на Холанд Парк. Сигурно щеше да я убеди да не я издава на Магнус. През тези девет години „бедната Лили“ беше станала почти истинска приятелка; едно от преимуществата на Илчестър Плейс беше, че е близо до Плейн Три Хаус. Наистина, Джулия се беше настанила недалече от другите двама членове на семейство Лофтинг. Апартаментът на Марк в Нотинг Хил пък беше толкова близо, че можеше да отиде дотам пеша.

След като провери дали е взела ключа, Джулия се отправи към парка. Едва беше влязла в него, когато отново видя малкото русо момиченце. Детето беше седнало на земята, на известно разстояние от групичка момчета и момичета, които внимателно го наблюдаваха. Джулия застана неподвижна, страхувайки се да не прекъсне това, което ставаше, ако забележат присъствието и. Момиченцето съсредоточено правеше нещо. Лицето му беше очарователно сериозно. Джулия не можеше да види кое е онова, което изискваше толкова голямо внимание, но и другите деца затаили дъх бяха също сериозни, което придаваше на сцената атмосфера на театрално представление. Веднага си спомни за Кейт, която можеше да държи в напрежение десет други деца, докато им разказваше някаква фантастична история, и като се усмихна, се отдръпна малко от момиченцето и неговата

публика; отиде и седна на тревата на двадесетина метра от тях. С изпънати пред себе си крака, момиченцето беше седнало до една купчинка пясък. Беше започнало да говори тихо на своите слушатели, насядали по трима-четирима върху нежната трева. Другите деца, които играеха на пясъка, не им обръщаха внимание. А тези бяха учудващо тихи, изцяло погълнати от играта на момиченцето.

Джулия напълно забрави за Лили. Беше пет и половина и все още беше много горещо. Джулия усещаше тежестта на слънцето върху челото и ръцете си. Като повече лондончани тя беше толкова бяла, сякаш живееше постоянно под покривка от облаци; бегло помисли, че щеше да хване малко тен за пръв път от години. Като наблюдаваше детето, което продължаваше да прави своите сложни жестове, прекъсвани от кратки монологични фрази, сякаш изнасяше урок, Джулия се почувства в покой, упоена от слънцето, забравила за момент напрежението си. Имаше право да купи къщата. Сега, след като беше отминала младостта ѝ, можеше да започне различен живот. За миг и се стори, че русото момиченце я погледна, но то сигурно само беше вдигнало очи, без определено намерение. Несъмнено беше същото момиче, което видя да тича с леки стъпки по улицата; всъщност то не приличаше на Кейт, нямаше копринената и невинно руса, почти бяла коса, но въпреки това нещо в нея и напомняше за Кейт. Странно, не и причиняваше болка да я гледа, напротив — това я изпълваше с радост, чийто произход не разбираше. Като я наблюдаваше, Джулия се чувстваше освободена от всичко, освободена чрез напоено със слънце щастие. От това разстояние чертите на момиченцето изглеждаха фини и аристократични; профилът и беше сърцераздирателно чист. Изглеждаше така сякаш не разказва никаква история, а провежда образователен курс, пленявайки единствено със силата на своята личност.

Тя продължаваше да жестикулира и държеше нещо в дясната си ръка. Именно него гледаха другите деца. Момиченцето избухна в остър смях и някакъв предмет блесна в лявата и ръка. Тя го постави върху това, което държеше, явно някакво зелено каре. Зеленото каре се завъртя за момент във въздуха — от това разстояние изглеждаше като парцал. Едно момиченце от „публиката“ наведе глава и Джулия видя как раменете и се раздвижиха, сякаш обхванати от луд смях. Русото момиченце направи строга забележка и другото вдигна отново глава.

Децата се събраха и приближиха като заслепени... Не — помисли Джулия — заслепени не беше точната дума. Струваше и се, че усеща тръпките им докато се приближаваха до момиченцето, явно техен водач.

Тя започна да говори бързо, като подчертаваше с показалец това, което казваше. Всичко приличаше учудващо на урок в класна стая. Тя размаха зеления мек предмет — едно момиченце от слушащите се отдръпна назад. Русото момиче продължаваше да прави нещо с ръце, а другите деца се приближаваха все повече и повече. Джулия изпъна шия, за да види какво прави, но нейните ръце бяха скрити от наведената и напред глава. Едно от най-малките започна да плаче.

Миг по-късно спектакълът (ако това наистина беше спектакъл) завърши. Децата се разпръснаха, някои тичаха и викаха с дива радост. Други се отправиха към купчината пясък и започнаха да хвърлят шепи пясък. Често спираха, за да погледнат към русото момиченце, което обърнало им гръб седеше на същото място. Ровеше пясъка с ръка, сякаш искаше да направи дупка. Поведението ѝ показваше, че знае че е наблюдавана и се надява да е така. Изглеждаше едновременно горда и безразлична. Когато спря да събира на купчинка пясъка, стана бързо и си избърса ръката. Тръсна глава с царствено движение и сърцето на Джулия се сви. Момиченцето се отправи към пътя точно зад нея. Лицето и изразяваше все така внимание и заинтригуваност. Какви сложни роли и ритуали имат децата! — помисли Джулия. Когато стигна до пътеката, момиченцето тръгна към центъра на парка и след няколко стъпки се затича. Бързо набра скорост и изчезна зад група възрастни, развявайки като конски опашки дълги прави коси.

Джулия стана — с по-малко грация от русото момиче — и, пресичайки пътя, стъпи на площадката за игра. Чувстваше се все още малко смутена като при събуждане от дълбок сън. Слънцето жареше по лицето ѝ. Искеше да види мястото, където русото момиченце даде представлението си. Едно чернокожо момиченце на две-три години, с къдрава коса и големи тъжни очи се оказа точно пред Джулия. Скръсти ръчички пред престилката си, дръпна глава назад и впери очи в Джулия с отворени уста.

— Как се казваш? — попита то.

— Джулия.

Устата на момиченцето се отвори още повече.

— Дулия?

Джулия сложи за миг ръка върху гъвката коса на детето.

— А ти как се казваш?

— Мона.

— Познаваш ли момичето, което играеше тук преди малко?

Малкото русо момиченце, което седеше и говореше?

Мона наведе глава.

— Знаеш ли как се казва? Мона пак наведе глава:

— Дулия.

— Джулия?

— Мона. Отведи ме.

— Какво правеше русото момиче, Мона? Някаква приказка ли разказваше?

— Тя прави. Разни неща. — Момиченцето присви очи.

— Отведи ме. Вземи ме на ръце. — Джулия се наведе.

— Какво прави тя? Какви неща?

Като продължаваше да гледа Джулия, Мона отстъпи няколко крачки.

— Пух! — каза тя, после избухна в смях, откривайки малки чудесни зъби. — Пух! — Тя се обърна бързо, падна на дупето си, но веднага стана и се отдалечи с несръчни крачки.

Джулия погледа известно време как Мона се клатушка към купчината пясък, после застана на мястото, където беше седнало русото момиче. Поколеба се малко, като се питаше дали не разкрива някаква тайна или код, после погали с ръка пясъка, както беше направило русото момиченце. Тъй като ръката и не срещна никаква съпротива, повтори същия жест. Накрая разчисти едно малко хълмче от пясък от другата страна на ръката си. С пръсти вадеше пясък, който течеше в образуваната кухня. Продължи предпазливо да разравя. Когато дупката стигна десетина сантиметра дълбочина, пръстите и докоснаха някакъв твърд предмет и, продължавайки да си служи само с едната ръка, тя го измъкна постепенно. Появи се малко джобно ножче. По острието беше полепнал пясък. Джулия гледеше с изумление ножчето, после продължи да разравя наоколо. Пръстите и сграбчиха края на по-голям предмет и почти без усилие извади от пясъка трупа на малка костенурка, подобна на тези, които продаваха

на децата за двадесет и пет цента, когато тя беше дете. Трябваше и малко време, за да види, че животното е осакатено.

Започна да ѝ се повдига, изпусна осакатената костенурка и ножчето и преглътна слюнката си. С крак зарови дупката и се отдалечи бързо от купчината пясък. Страх я бе да не припадне и се отправи към една пейка на сянка. „Ще седна за малко — помисли си, — за да се съвзема преди да отида при Лили“. Избърса машинално ръка в роклята си и видя, че тънка следа от кръв беше изцапала шева. Лицето ѝ бе обляно в пот. Избърса го с ръкав, който веднага стана на тъмни петна. Повече нямаше кураж да гледа децата.

След няколко минути Джулия вдигна глава, но веднага затвори очи, толкова силна беше слънчевата светлина. Трябваша и слънчеви очила. Имаше някъде. Да, останаха в Гайтън Роуд. Още ги виждаше на една кухненска масичка. Ще трябва да си купи нови. „Действах импулсивно — каза си, без да се замисля“. Нищо не доказваше, че малкото момиче беше убило костенурката или че я беше осакатило по този начин. Може би Джулия беше разровила пясъка на друго място. Такива красиви малки момиченца не правят подобни неща: според едно не много обосновано психологическо правило, хубавите деца би трябвало да бъдат по-здрави и по-уравновесени, отколкото грозните. Всъщност — Джулия оформи предпазливо тази идея в съзнанието си — тя се разстрои толкова, защото видът на костенурката ѝ беше напомнил онова, което се случи с Кейт.

Не трябваше да казва за това на Лили. След като го реши, Джулия стана и пресече голямата тревна площ в посока към Плейн Три Хаус. Чувстваше се много смешна.

Двете жени седяха на слънце на терасата; горещината беше намаляла. От последния път, когато я видя, „бедната Лили“ беше подстригала косите си, побелели преждевременно, както на брат ѝ. Къси и посребрени, те подчертаваха фините черти на лицето ѝ и още по-ясно подчертаваха двойствеността в отношенията ѝ с останалия свят. Все пак тя остана безразлична към новините, които Джулия ѝ съобщи с напрегнат и нервен глас. В продължение на половин час Джулия смяташе, че Лили сигурно ще бъде щастлива да има отново Магнус само за себе си; но бързо призна пред себе си, че несправедливостта ѝ е очевидна — Лили не реагира просташки. След като разказа всичко, Джулия се отпусна и се отдаде на гостоприемството — пиеше третия си джин с битер лимон, поднесен ѝ от Лили в голяма чаша със звънящи кубчета лед — от Лили с непредсказуемите постъпки.

— Вие сте наистина необикновена — говореше ѝ тя. — Необикновена и необмисляща нещата. Истинска героиня от роман. Аз не виждам как бих могла да действам по подобен смел и дързък начин.

— Бог ми е свидетел, че аз не съм смела — протестира Джулия, смеейки се.

— О, да! Вие имате смела душа.

— В такъв случай аз съм страхливка със смела душа!

— Не трябва да се страхувате от Магнус, защото бил лош. Магнус не прилича на никой друг. Той винаги е бил ужасно различен. Той има самообладание. Понякога си мисля, че Магнус не е от този свят или че е на хиляда години и е защитен от неведома черна магия. Не престанах да се страхувам от Магнус от както навърши три години. Той вече имаше стара и силна душа. Мисля, разбира се, че не сте била права да го напуснете и се надявам с всички сили, че ще се върнете при него.

Лили пиеше чай и след като каза тези думи отпи една малка глътка, показвайки ясно, че има нещо да добави. След като чу да описват така мъжа ѝ, Джулия се запита колко ли пъти Лили беше

мислила за него с тези думи: „стара и силна душа“. Беше характерно за романтичния начин, по който тя възприемаше Магнус.

— Във всеки случай — започна отново Лили, — тъй като е в стила ви да не се съобразявате с моите съвети, не мисля, че ще последвате веднага и този.

— Имате ли новини от него? Как е той?

— Отчаян. Просто отчаян. Разбира се, аз не можах да му дам и най-малкото зрънце утешение. А ако можех — това би било голяма радост за сърцето ми, знаете. Наистина ще съжалявам за него, ако вие никога не се върнете при него.

— Не мога.

— Той ви обича. Тъй като съм единственият друг човек, когото Магнус някога е обичал, с изключение на Кейт, съм абсолютно сигурна в това.

— Моля ви, Лили, не говорете така. Това е непоносимо за мен.

След известно мълчание двете жени обърнаха поглед към парка и Джулия попита: „Ядосан ли беше?“.

— Не бих нарекла това яд — каза Лили. — Беше много наскърбен.

— Лили, трябва да ми обещаете, че няма да му казвате къде живея. Няма значение кое е в мой интерес, както казвате вие, или в интерес на Магнус. Моля ви, не му казвайте. Обещайте ми. Моля ви.

— Ще ви обещаю всичко, което искате. Но ще ви го обещаю с по-леко сърце, ако и вие ми обещаете нещо. Бих искала да ми кажете, че ще размислите за възможността да се върнете при мъжа си.

— Но Лили, аз купих къща — каза Джулия, почти смеейки се. — Купих мебели. Това е... просто не е възможно да се покажа пред Магнус. Не мога да ви обещаю това. Всъщност, направо ми е невъзможно да мисля за Магнус.

— Все пак имам чувството, че само това правите. — Лили отправи към Джулия въпросителен поглед. Тъй като тя не реагира, продължи:

— Това, което се случи с Кейт, не е ничия грешка, скъпа. Вие двамата направихте това, което трябваше, с голяма смелост. Спомнете ли си, че на следствието ви поздравиха и двамата?

— За нещастие, не мога да направя нищо.

— Би било жалко, ако не сте могли или не сте искали да го чуετε.

Лили си даде сметка, че въвлича Джулия в неща, които тя не би могла да погледне открито преди да са минали поне няколко месеца, и устоя на желанието да влезе в ролята на защитник на Магнус относно смъртта на Кейт. Фактите около смъртта на племенницата все още изпъкваха в съзнанието ѝ поне така силно, както и у Джулия. Лили знаеше (и чудесно разбираше), че Джулия беше рухнала след това. Разбираше също, че тя бе започнала да търси нова къща един или два дни след като излезе от болницата, където беше под въздействието на успокоителни. Джулия напусна болничната си стая, само за да отиде на погребението на Кейт и това беше грешка. Това бледо, разстроено, натъпкано с лекарства създание, следвано от фотографите под дъжда — малко вероятно беше Джулия да си спомня тази сутрин. Несъмнено беше започнала да се приготвя за бягството след завръщането си в Гайтън Роуд; може би не е могла дори да погледне Магнус в очите. Разбира се, смъртта на Кейт беше ужасна. Беше се задушила, поглъщайки парченце месо. След като се обадили в „Бърза помощ“ и дълго чакали линейката, докато детето се задушавало, обхванати от паника Магнус и Джулия решили да направят спешна трахеотомия. Когато накрая линейката дошла, Кейт била изгубила цялата си кръв. По думите на Магнус, Джулия останала много спокойна, напълно се владеела: станала странна чак на другия ден. Дори сега, каза си Лили, тя е в трескаво състояние, а и пие прекалено много джин.

— Хайде, разкажете ми за тази къща — каза тя. — На кой номер е на Илчестър Плейс?

— 25-ти.

— Колко любопитно е, че сте избрали точно това място.

А може би и не толкова, след всичко. Лондон е пълен с повторения и съвпадения.

— Какво точно искате да кажете, Лили?

— Брат ми посещаваше често една къща на Илчестър Плейс преди много време. Когато беше в Кембридж. Предполагам, че един от неговите приятели живееше там.

Тази забележка пробуди една позната горчивина у Джулия:

— Магнус и неговите приятели! Колко мъчително е всичко това. Сигурно, защото има толкова стара и силна душа...

— Да, сигурно — отвърна Лили, позасегнатата.

— Моля ви, извинете ме, Лили — побърза да каже Джулия. — Не можем ли просто да бъдем приятелки. Да забравим Магнус? Искам да започна нов живот; трябва да живея сама, не мога да понеса мисълта за Магнус и ме е страх да го видя. Но държа много на вашето приятелство.

— Вие го имате, скъпа Джулия. Аз ви желая само доброто. Ние сме приятелки.

Джулия почувства, че ще заплаче.

— Ще живея нов живот — каза тя с нотка на предизвикателство. — И искам вие да ми помогнете.

— Разбира се — отговори Лили, като хвана ръката на Джулия, съвсем студена от ледената чаша, по която имаше полепнали няколко зрънца пясък. — Знаете ли, трябва да си намерите някакво занимание — добави тя, когато тихите сълзи на Джулия спряха. — Не бих искала да ви досаждам с приказките си, но ако ви е интересно, можете да дойдете на някое от нашите събирания. Новият ни медиум се казва мисис Флъд. Истинско събитие. Най-чувствителният медиум, когото съм виждала след смъртта на бедния, скъп мистър Кармен. Съвсем обикновена женица, но има учудващо голям талант. Много съм въодушевена от нея... Ако сеансите ѝ ви се сторят старомодни, дори смешни, няма да се чувствам ни най-малко засегната. Все пак това ще бъде някакво занимание за вас...

При друг случай Джулия би намерила някакво извинение, но беше трогната от любезността на Лили и се почувства още по-виновна заради неучтивостта си, проявена преди малко.

— Кажете ми къде и кога? Може би ще бъде забавно. Внезапно разтревожена, добави — Те няма... няма да се опитват да влезнат в контакт с... искам да кажа...

— Дори няма да стане въпрос за това — убеди я Лили. — Хората наистина имат изкривена представа за това, което правим. Сигурно очаквате да видите как от някоя тъмна стая се стича ектоплазма.

— Съгласна съм — каза Джулия, като се усмихна. — Обадете ми се, когато вашата група се събере.

— Чудесно — Лили беше видимо доволна. — А сега искам да ви направя един подарък. В замяна, надявам се да ми разрешите да

хвърля един поглед на къщата ви в най-скоро време. Извинете ме за момент.

Лили напусна терасата и Джулия затвори очи. „Хубава двойка сме двете — помисли си тя. — И двете сме си изгубили главите.“ Помисли също да отиде да поздрави Марк, после вече за нищо не мислеше.

Лили я събуди, като я погали по рамото. Носеше един голям, жълт том под мишница, а с другата ръка държеше ножица.

— Спите вече половин час, скъпа.

— Мислех за Марк — обясни Джулия. — Бих искала да видя Марк. — Като каза това, отново се почувства пълна с енергия.

— Не би било много разумно, скъпа Джулия — отвърна веднага Лили. — Добре бяхте решили да не се виждате с Марк.

След като беше загубила единия си брат заради Джулия, в никакъв случай не искаше да загуби и другия; за разлика от Магнус, тя беше се сближила много с осиновения си брат през десетте изминали години. Все пак „защитната“ психология на Лили беше прозрачна за нейната снаха.

— Марк е толкова интересен — продължи Джулия — и ми се струва, че толкова малко го познавам. Магнус изобщо не го приемаше, ако може да се каже така. Понякога той ми се обаждаше по телефона и ние водехме дълги и приятни разговори. Това е може би единственият мъж, с когото съм флиртувала, откакто се омъжих за Магнус.

— Що се отнася до него, не съм изненадана. Ето, позволете ми да ви направя тези малки подаръци. Съжалявам, че нямам нищо по-добро, за да ви честитя влизането в новата къща, но вие ме изненадвате. Първо, една хубава книга с картини от вашия нов квартал. — Тя вдигна големия том пред Джулия: „Кралският град Кенсингтън“ от Еда Ролф. — Пълна е с изненадващи истории. От години не съм я препрочитала. Другият ми подарък ще бъдат няколко от тези цветя. — Тя посочи с ръка малката градина от искрящи цветя, които растяха в сандъци на другия край на терасата.

— О, нима ще откъснете тези хубави цветя заради мен! — възкликна Джулия, която ненавиждаше откъснати цветя. — Това ще бъде престъпление.

— Напротив — каза Лили и се наведе. Тя бързо откъсна една дузина. — Няколко лалета, малко от тази хубава бегония, а също от

моите предпочитани — тези ужасни карамфили — и по едно-две от останалите. Ето. Сложете ги във вода, щом се върнете — добави докато ѝ подаваше големия букет; — така ще останат свежи колкото дълго искате.

Джулия погледна със съчувствие към сандъчетата, но липсата на тези десет-петнадесет цвята дори не се забелязваше: те растяха толкова изобилно, че едва можеше да се съзрат две-три празнини. Смесеният парфюм на цветята, които държеше, я опияни. Те преливаха от чувственост. Едно лале с месести листенца докосна лицето и.

— Не искам да излезе, че ви гоня — каза Лили. — Можем винаги да сложим цветята във вода, докато си тръгнете. Защо не останете за вечеря? Да видим... имам няколко хубави агнешки котлета. Или пък това може да бъде една от вегетарианските ми вечери? Във всички случаи ще има достатъчно и за двете. После можем да гледаме един нов, хубав сериал по телевизията. Честно казано, не съм чела много от Тролъп, но толкова по-красноречиво е, когато се изиграе. И езикът му е толкова хубав, без онези вулгарности, с които младите автори злоупотребяват. Искате ли да го гледате с мен? Забавно е. И мога да ви разкажа какво стана в предишните петстотин серии.

— Отвикнах да гледам телевизия — каза Джулия с усмивка. — Вашият брат не я искаше вкъщи. Мисля, че ще се прибирам. Благодаря за всичко, Лили.

— Имате ли телефон?

— Теоретично не би трябвало, но имам. Той е все още на името на Уилям МакКлинтък. Впрочем ако викам по-силно, бих могла да ви говоря през парка.

Видимо удовлетворена, Лили направи знак на съгласие. Джулия пхна книгата под мишница и хванала цветята с две ръце, се обърна, за да напусне терасата.

— И не забравяйте в никакъв случай обещанието си! — извика тя през рамо на Лили.

По-късно Джулия съжали, че не беше приела котлетите и предаването, които и предложи Лили. Заспа, както се беше изтегнала на големия кадифен диван на МакКлинтъкови, за да отпочинат краката ѝ. Опитала се бе да почете романа, който беше започнала

предишната нощ в хотела в Нйтсбридж, изданието на Пенгуин на „Херцог“ от Сол Белоу, но след две страници заспа. Когато се събуди, миризмата на цветята се беше разпространила из цялата стая, в устата и лепнеше. Беше гладна, въпреки тъпата болка в средата на челото. Отбеляза с хартиена салфетка страницата и бавно се отправи към кухнята. Бялата блестяща повърхност на печката и хладилника остро отразяваше светлината. Потърси чаша в шкафа, после с отчаяние разбра, че МакКлинтъкови бяха отнесли всички съдове, както впрочем и бельото. В цялата къща нямаше нищо за ядене, нито за пиене. А по това време магазините бяха затворени. Джулия пусна студената вода и подложи лицето си, после се опита да пие с шепи. Скоро се отказа, пусна тънка струя и пи направо от чешмата. Водата имаше метален и стипчив вкус. Остави я да се изтече около минута и отново пи. Сега беше малко по-добра, но металният вкус оставаше. Реши да си купува минерална вода, освен ако не привикнеше към този вкус.

Джулия избърса ръцете и устата си с червеникавите пердета на големия остъклен отвор в антрето. Изведнъж си спомни за петното от кръв и разгледа шева на роклята си. Върху светлосинята памучна тъкан имаше кафеникав кръст, дълъг два-три сантиметра. Петното и се стори по-голямо отпреди. Каква невероятна история — помисли си — сигурно беше намерила тези неща в пясъка по някакво странно съвпадение; това сигурно не беше мястото, където играеше малкото момиченце. Едно дете не би направило подобно нещо — някое момче — може би. Можеше да си представи Магнус като дете как осакатява живи костенурки.

Със студена или с топла вода трябваше да изпере петната? Бяха и казвали стотици пъти, но тя не си спомняше. Оказва се винаги обратното на това, което предполагаш. Реши да опита със студена вода. Пресече отново антрето и отиде в голямата баня на партерния етаж, която съпрузите МакКлинтък бяха облицовали с розови огледала. По принцип твърде конвенционални във вкусовете си, в своите бани МакКлинтъкови допускаха една потайна упадъчност. Ваните и умивалниците бяха от мрамор; ваната на партера приличаше на грамадна раковина, наместена върху пода, кранчетата приличаха на позлатени лебедови човки. Но най-изненадващото бяха стените, облицовани с цветни огледала. Банята на Джулия на първия етаж беше с черни огледала, в които се виждаха бледите отражения на

позлатените кранчета. Джулия съблече роклята си и покри с нея мивката, така че изцапаната част падна на дъното. Пусна водата. Да, точно със студена вода трябваше.

Отдръпна се от мивката и се погледна в огледалата. Интересно беше да се види полугола в лице и в гръб. Носеше само бикини и колан. Моята черупка — помисли си тя. Започваше малко да напълнява: внимание с панталоните. Но като цяло намираше, че не изглежда зле. Може би вече не беше плей-гърл, но в никакъв случай не и лелка. Поради розовите огледала, кожата и изглеждаше по-тъмна, с по-здравословен тен, отколкото беше в действителност. Джулия реши да се попече по-дълго време на слънце тази година. Почувства се успокоена, освободена от Магнус: можеше да се излегне на слънце в парка, точно пред къщата.

Излезе от банята и изкачи тичешком стъпалата до стаята, която си бе избрала сутринта. Въпреки че още не беше тъмно, запали лампите в коридора и в стаята. Изведнъж къщата и се стори огромна и празна като пещера. Джулия си даде сметка колко малко познаваше новото си жилище. Тя отиде до прозореца, спусна пердетата и започна да се облича. Докато закопчаваше една синя блуза, която много обичаше, усети, че е прекалено топло в стаята — беше се изпотила като в парка под слънцето. Останалата част от къщата не и се беше сторила толкова топла. Дръпна пердетата и повдигна прозореца. Въздухът отвън донесе почти магическа свежест. Дали в къщата беше така топло, защото от един месец стоеше необитавана? Или пък...

Джулия сложи ръката си на акумулиращия радиатор до стената и веднага я дръпна. Беше включен на най-силно. Сигурно агентът по недвижимите имоти го беше включил, за да не ѝ се стори ледена къщата. Може бе имаше и други работещи радиатори на приземния етаж. Тя изключи апарата и отиде да се срещне в банята с черните огледала. Забеляза, че и тук отоплението работеше. Изключи малкия стенов радиатор и се изправи, за да се огледа. В тези бани беше невъзможно да не се оглеждаш. Джулия се запита на какви ли сладострастни мании се отдаваха МакКлинтъкови пред тези зловещи черни огледала. Все пак отражението на косите ѝ блестеше в тях и тя реши, че може да се покаже в някой ресторант. Спомни си, че беше забелязала един подходящ на вид френски ресторант на Абингдън Роуд, на няколко крачки от Кенсингтън Хай Стрийт. Не беше ли

видяла също и един китайски ресторант? Изведнъж се притесни, че беше плакала, дори и за малко, пред Лили. Нейната любезност беше почти нечовешка. Ако се замислеше, изобщо нямаше причини да плаче — за пръв път от женитбата си насам ѝ се случваше да избира между два ресторанта и това ѝ даваше приятно усещане за свобода, примесена с носталгия. Все още малко сънена, но така гладна, както не си спомняше от години, Джулия се усещаше млада и пълна с енергия, способна на всичко, каквото и да е то.

Когато стигна на Кенсингтън Стрийт, реши да опита френския ресторант. Спомни си, че от гида „Мишлен“ му бяха присъдили една звезда преди няколко месеца. Можеше да се поглези за тази първа вечер. В миналото с Магнус имаха ожесточени разправии относно ресторантите — беше неприлично да се похарчат двадесет лири за вечеря за двама при Китс, но тази вечер тя наистина имаше за какво да празнува. Джулия тръгна бавно по улицата с все още многобройни минавачи, зяпащи витрините; долавяше потока от коли от дясната страна и набелязваше магазините, откъдето да купи разни неща за къщи. Видя една банка — щеше да прехвърли тук личната си сметка и да остави на Магнус това, което беше внесла в общия им влог. По-надолу имаше филиал на У.Х. Смит, откъдето можеше да си купи книги. Забеляза изненадващо голям брой от магазини за спиртни напитки. Стигна до Абингдън Роуд и пресече Хай Стрийт, за да отиде до ресторанта. Нощният въздух леко галеше лицето и ръцете ѝ. Докато отваряше вратата на ресторанта, едно хубаво чернокосо момиче с големи тъмни очила, което се изкачваше по Абингдън Роуд, ѝ се усмихна и Джулия отвърна на усмивката; сякаш тази млада жена и даде зелена светлина за своя квартал. Тя също беше млада и независима жена, която живее в Кенсингтън.

След като се навечеря обилно, без да бърза, и се наслади и на най-малката хапка от охлювите, от суфлето, приготвено от морски животни и накрая основното блюдо от птиче месо, Джулия плати с чек и излезе на все така оживената улица. Движението не изглеждаше намаляло — автомобилите сякаш бързаха, ръмжейки и скърцайки, към своята вечеря. Чак когато стигна до ъгъла на тихия Илчестър Плейс се сети, че ключът от къщата беше останал в джоба на роклята, която нахисна в мивката.

„Небеса“ — простена тя. Изкачи стъпалата и се опита да отвори входната врата. Беше заключена. Вдигна глава и видя, че и в спалнята и в банята светеше. Прозорецът на стаята, който гледаше към задната част на къщата, беше отворен, но се намираше твърде високо за нея. Може би някой прозорец в кухнята или в трапезарията също беше отворен? Джулия мина покрай къщата, като опитваше всички прозорци, които можеше да достигне. На ъгъла на къщата видя, стъписана, че е смачкала бордюра от цветя, които МакКлинтъкови бяха посадили около къщата — малки, ярки цветове, с наивно оптимистичен вид. Смачкани и счупени те образуваха едва забележима в тъмното вълниста линия. За миг, но много силно, почувства, че къщата я отблъсква с цялата си тежест; тя не я заслужаваше и сега къщата го знаеше. „За бога“ — промълви тя като бутна с всички сили един друг прозорец. Но и този не се отвори.

Джулия мина зад къщата и се озова в градината, огряна от луната. Тревата имаше призрачен цвят — между зелено и черно. На тази бледа светлина цялата градина изглеждаше неестествена с масивите от големи избелели цветя, приличащи на неподвижни облаци. Отзад се издигаше тухлена ограда. Внезапно Джулия бе обзета от паническата мисъл, че някой се крие в градината, но бързо я прогони и мина в действие: натисна силно един след друг всички останали прозорци. Накрая стигна до малкото прозорче на банята, чиято долна част беше открехната.

Пъхна ръката си вътре, освободи резето, за да може прозорецът да се отвори свободно. Повдигна го — образува се един четириъгълник около тридесет сантиметра висок и четиридесет широк, точно на нейната височина. Пъхна главата си и успя да види пред себе си в розовото огледало, че тя запълва целия отвор. При нормални обстоятелства не би повярвала, че е възможно да се повдигне чак дотам и да провери тялото си през това малко пространство, но сега нямаше друг избор. Въздухът в банята беше мек и топъл. Не виждаше друга възможност, освен да счупи някое стъкло, но не искаше да извършва насилие върху къщата.

Докато се мъчеше да вкара раменете си през отвора, отново усети присъствие в градината. Обърна се със свит от страх стомах. Не видя никого. Поляната с убития цвят се разстилаше празна чак до масивите с цветя: никакъв знак за движение. Джулия присви очи и се

опита да проникне с поглед в цъфналите, потънали в мрак храсти. Тя се изви, за да не падне, и почувства как мачка с крака бордюра с цинти.

— Знам, че сте там. Махайте се! — като каза тези думи с възможно най-авторитетния си тон, тя се почувства едновременно глупава и смела. Но нищо не помръдна в тъмната маса на храстите. След ката дълго се вира, реши, че е достатъчно сигурна, за да се обърне с гръб към градината. Отново почувства тежката топлина, която излъчваше къщата. Като си помагаше с ръце, крака и лакти, тя успя да напъха раменете си вътре. Освободената рамка на прозореца натискаше болезнено тила ѝ. Избута се с всички сили и успя да се вмъкне до кръста.

Извъртя се, надявайки се, че тежестта на горната част на тялото ще увлече останалата. Всъщност се оказа заклещена като издут плод. Опита да се освободи с внезапно отблъскване, но само се одраска. Болката бе неочаквана, но поносима; забеляза, че ѝ тече кръв. Опря се с всички сили на стената и като се извиваше леко, успя да напредне с още два-три сантиметра. Един последен тласък освободи ханша ѝ и тя се намери на килима в банята. Падна на дясното си рамо; беше изгубила обувките си.

Трябваша ѝ няколко минути, за да може отново да поеме дъх. Ръката и напипа студения мрамор на ваната. Мускулите на ханша я боляха, а стомахът и заплашваше да се изкачи в гърлото. Не смееше да мръдне от страх да не повърне. Беше и много топло на ръцете и на лицето. Накрая успя да се облегне на ваната. През тънката синя блуза мраморът ѝ се стори много студен. Модерните мирни граждани, които водят заседнал живот, се парализират от шока, който им причинява и най-обикновената физическа болка. Джулия наскоро беше прочела тази теория в едно списание и си каза с тъга, че това изглежда вярно, поне що се отнася до нея. Чувстваше как кръвта пулсира под кожата на лицето ѝ.

Изправи се трудно, като се държеше за ръба на ваната. Огледалата отразиха картината на една прегърбена жена, с разрошени коси, облечена в светъл разкъсан панталон. Всичко изглеждаше мрачно, розово, като през кървава мъгла. Това, което виждаше от лицето си, беше черно. Джулия бавно се приближи до мивката. Дръпна нариснатата рокля и я остави да падне на пода. После изчака

да се изпразни мивката, пусна водата и си напръска лицето. Водата миришеше на стари монети. Докато се събличаше видя, че се беше одраскала на ханша; изцапаният с кръв панталон беше направо за хвърляне. Утре щеше да има синини.

Джулия се наведе, взе ключа от джоба на мократа рокля и се отпрати с несигурна крачка към вратата. Хрумна ѝ да пипне радиатора; пареше. Изключи прекъсвача на стената. Преди да излезе се сети да накисне синята рокля в студена вода.

В цялата къща горещината беше задушаваща. Стори ѝ се, че ще ѝ трябва цяла сутрин, за да открие всички радиатори. Все пак в дневната топлината беше поносима и Джулия остана за малко да си почине на дивана, преди да се качи горе. Ханшът я болеше много. Ниско долу, редом с големите прозорци, беше разположен стенен конвектор; в кухнята имаше още един по-малък. Джулия се облегна удобно и изпъна крака. Затвори очи. Драскотините започваха да парят, но поне не кървяха вече. Внезапно отвори очи; стори и се, че е чула нещо като тропване в трапезарията. Но сигурно идваше от кухнята — хладилниците издават толкова странни шумове. После чу съвсем ясно тропване и то идваше откъм трапезарията — сякаш се почука на прозореца. Джулия погледна натам; двойните прозорци бяха точно срещу тези на салона, така че минувачите можеха да видят градината през къщата. Двойните пердета в трапезарията бяха отдръпнати с около тридесет сантиметра. Но отвъд тях Джулия видя само тъмнина. Беше много неспокойна, на себе си имаше само сутиен и бикини, а можеха да я видят през прозореца. Може би някой наистина се криеше в градината.

С разтуптяно сърце Джулия скочи от дивана и изтича до банята, където затвори прозореца, през който беше влязла. После се промъкна в горещата трапезария и скрита зад пердетата, погледна навън. Стори ѝ се, че различава някакъв по-тъмен силует пред лехите с цветя, който се движеше бавно. Не бе в състояние да определи нито ръста, нито пола му, но и нямаше нужда — това можеше да бъде само Магнус. Инстинктивно се смъкна на земята. Остана така няколко минути, вцепенена от страх, докато си даде сметка, че сигурно се е заблудила — Магнус не знаеше новия ѝ адрес.

Ако беше Магнус и искаше да ѝ стори нещо лошо, щеше да я нападне още в градината. Той сигурно би я видял как се вмъква през

прозореца на банята. Все пак беше напълно възможно в градината да няма никой. Движението, което беше забелязала, може би се дължеше на някой раздвижен от вятъра храст.

Все така легнала на земята, Джулия отвори отново очи и погледна към градината. Не видя нищо обезпокояващо. Сърцето ѝ беше възстановило нормалния си пулс. Седна и избърса няколко пъти лицето си с тежката завеса. Тревата беше все така призрачно черна и леко блестеше; тя различаваше много ясно тухлената стена. Нищо не помръдваше между къщата и стената. Джулия се изправи и сложила ръка на гърдите си се върна в дневната, бавно движейки се в тъмнината. „Радиаторите“ — помисли си тя и отиде тихо до големия акумулиращ агрегат до стената. Той също работеше и тя го изключи.

Няколко часа по-късно Джулия се събуди рязко; беше сънувала, но веднага забрави съня. На приземния етаж се шумеше; осъзнавайки това, тя усети и горещината, която цареше в стаята ѝ. Прозорецът бе останал отворен, но стаята не се беше разхладила, откакто Джулия бе отишла да вечеря. Тялото ѝ плуваше в пот. Това сигурно се дължеше на кошмарния ѝ сън. Застина цялата в слух, но не чу нищо повече. Все пак като че ли долавяше шумолене, леки докосвания, сякаш някой ходеше в тъмното. Първата и полусъзнателна мисъл бе „Кейт е станала“, но това само ѝ напомни, че Кейт присъстваше в съня ѝ и нещо я заплашваше. Като ужилена от тази представа, Джулия седна в леглото и отново наостри слух. Не чу други шумове. Стана, отиде чак до вратата, показва се навън и каза на висок глас:

— Ще се обадя в полицията. Чуваш ли ме, Магнус? Ще се обадя в полицията!

Остана на прага на вратата като очакваше всеки момент да бъде нападната. Цялата се бе превърнала в слух. Потта се стичаше на струйки по гърба ѝ и стигаше под кръста. В коридора горещината не беше толкова силна. Джулия остана така, без да чува нищо, долавяйки само физически усещания. Започна да брои бавно наум до сто, като с усилие правеше паузи между цифрите; стигна до сто и продължи до двеста. Пак не чу нищо. Вероятно се беше излъгала, но я беше много страх, за да слезе и да провери. Накрая се върна в стаята и заключи вратата. Отвори прозореца и остави свежия нощен въздух да облъхне тялото ѝ. В градината, както и в парка, който се виждаше, не помръдваше нищо. Легна отново във влажните от потта чаршафи.

На следващата сутрин Джулия правеше списък на неотложните покупки върху гърба на чековата си книжка (единствената хартия, която намери в чантата си с изключение на няколко измачкани салфетки), когато телефонът във всекидневната иззвъня. Първата ѝ мисъл беше, че Маркхам и Рийвс искат да я попитат нещо за къщата, после реши, че в агенцията сигурно ще забравят за нея, докато не им досади пак с някоя нова молба, и заключи, че може би е Лили. Остави чековата книжка на масата в кухнята и отиде във всекидневната. Слънцето беше вече високо и нахлуваше през големите прозорци, които гледаха на юг. Ужасът от изминалата нощ и се струваше нереален и обагрен от истерия — откакто се беше събудила в залятата от слънце къща и бе обиколила, за да види какво трябва да купи за ядене, какви съдове, чаши, тенджери и тигани, чаршафи, кърпи, одеяла, покривки. Но преди всичко — бутилки с вода. Също книги и уиски.

— Ало? — каза, поглеждайки през прозореца — отсреща на улицата един мъж миеше колата си. Кой бяха тези хора? Кой бяха нейните съседи?

Само за миг целият ѝ оптимизъм беше разбит от гласа на Магнус.

— Предполагам, че знаеш кой се обажда, Джулия. Искам да напуснеш това място и да се върнеш в Гайтън Роуд. Там живеем ние. Бях при агента по недвижимите имоти и му дадох да разбере много добре, че никакъв договор, който си подписала, не може да бъде валиден, така че ще можем да се освободим от тази смешна сделка само с малка загуба. За момента смятам, че не си в състояние да се грижиш за себе си и че със сигурност си неспособна да взимаш решения, отнасящи се за бъдещето ти. Очаквам и искам да се върнеш тук, където е мястото ти. Трябва да напуснеш тази къща. Немислимо е...

Тя затвори.

Когато телефонът иззвъня отново, вдигна слушалката и я задържа с края на пръстите си. Гласът на Магнус продължи да говори неумолимо, но тя долавяше само отделни думи: безотговорна... птичи мозък... Кейт... сватба...

— Не се смятам вече омъжена за теб — каза тя в слушалката. — Ти ме плашиш. Ти си груб. Не мога да мисля за теб, без да виждам

Кейт. Следователно, не мога да те гледам, нито да живея с теб, нито да бъда омъжена за теб. Моля те, остави ме на мира. Искам да бъда спокойна, Магнус.

— Само това липсваше — го чу да казва. — Ти си разстроена... откакто трябваше да погледнеш в лицето някои факти...

— Ако те видя да обикаляш наоколо около къщата ми — изкрещя тя, — в градината или на друго място, ще извикам полиция! — И затвори.

Остана наведена над телефона, очаквайки той да се обади отново, за да я заплашва, да я притеснява, да я лъже.

След като измина една минута, без да извъни телефонът, си помисли: „Откъснал е жицата“.

Но няколко секунди след това той звънеше отново.

— Джулия, Магнус е. Не затваряй. Бях толкова ядосан, че не можах да ти се обадя веднага. Искам да се върнеш тук, Джулия. Искам да бъдеш с мен. Боя се за теб. Ти си застрашена съвсем сама там.

Джулия неволно се вцепени.

— Защо да съм в опасност, Магнус?

— Защото си сама. Защото имаш нужда от помощ.

— Напротив, Магнус — каза тя. — За пръв път от два месеца се чувствам на сигурно място. Лили ми обеща да не ти се обажда, но след като го е направила, единствената опасност, която мога да си представя, идва от теб. Вероятно ще се преместя отново. Знам, че миналата нощ ти беше тук. Дебнеше ме. Когато имаме да си кажем нещо, ще те покания в къщата си. Отсега нататък не се опитвай да ме видиш. В противен случай рискуваш да имаш твърде големи неприятности.

Представи си реакцията му при тези думи: свити юмруци, зачервено лице, стиснати устни.

— Върви на майната си — каза той и в тази ругатня сякаш се чувстваше тежестта на техните десет години съвместен живот. Тя не отговори. Миг по-късно Магнус затвори. Имаше усещането, че битката беше започнала — основният резултат от техния дългогодишен брачен живот може би се състоеше в това, че заплахите и обидите вече не бяха прикривани от любезности. Познаваха се твърде добре, за да бъдат любезни един към друг.

Двадесет минути по-късно чу за пръв път иззвъняването на звънеца на външната врата и подскочи така силно, че обърна чантата си и съдържанието ѝ се изсипа на земята. След като се обади по телефона, Магнус е имал достатъчно време да дойде от Хемпстед, за да я накара насила да се върне в „тяхното“ жилище или отново да отиде в болницата. Без съмнение Магнус бе способен да я задържи на болнично легло, натъпкана с лекарства: той лесно би намерил някой легален начин, за да я направи своя затворничка. Трябваше да се замисли за тази опасност и докато прибираше нещата си в чантата, Джулия взе решение да се бори срещу него — с физическа сила дори, — но не и да го последва доброволно.

Скрита зад един голям кафяв фотьойл, тя се осмели да надникне през френския прозорец, който гледаше към входното стълбище. Видя само някаква сгушена, размазана сянка. После посетителят отстъпи една крачка и тя успя да го види. Беше Марк Бъркли. Джулия се изправи със скок и се втурна към вратата. Отвори я бързо, точно в момента, в който Марк, слизайки по стълбите, извърнат към входната врата, беше отстъпил към тротоара.

— Скъпи Марк! — каза тя. — Каква чудесна изненада. Помислих, че е Магнус. Влезте.

Изправен под слънчевите лъчи, Марк я гледаше усмихнат. Той беше наистина невероятно красив. Дънките и платнената му риза бяха толкова избелели от пране, че не би се учудила, ако се окажеха същите, с които го видя при запознанството им.

— Неприятно ли ви е, че знам тайните ви? — попита той. — Лили ми се обади снощи. Тя е изпълнена с възхищение от вас, аз също, трябва да призная. Каква хубава къща! Тя наистина е великолепна.

— Лили никога не е могла да си държи езика зад зъбите, но във вашия случай, това не ми е неприятно.

Джулия задържа вратата отворена. Когато Марк мина покрай нея, за да влезне, тя изпита силното усещане, че той ще я прегърне и се отдръпна едва забележимо. Марк сложи ръка на рамото и — тя беше много топла.

— Обадила се е и на Магнус, нали? Тогава той знае къде сте?

Джулия кимна.

— Той ми позвъни по-миналата вечер. Беше много разгневен и ме обвини, че ви крия.

— Той е наистина невъзможен — шокирана, каза Джулия, преди още да размисли, че такова подозрение беше съвсем типично за Магнус. — О, Марк, наистина съжалявам. Не искам той да ви досажда. Елате да седнете. Мога ли да ви предложа нещо? Не, всъщност не мога. Няма нищо в къщата, тъкмо, щях да ходя на покупки. О, толкова съм доволна да ви видя — вие сте като глътка свеж въздух.

— Защо поддържате температура като в ковчез? Тук е по-топло отколкото навън. — Марк се отпусна на дивана. — Знаете ли, Джулия, пред мен е излишно да се извинявате заради Магнус — познавам го от по-отдавна, отколкото вие. Всъщност винаги съм си задавал въпроса защо останяхте с него през всичките тези години. Мисля, че сега имам право да попитам?

— Можете да кажете всичко, което желаете — отговори Джулия, макар че неговата забележка не ѝ хареса. Добави автоматично — Имахме Кейт — после си помисли, че щом беше способна да каже това, с брака ѝ е свършено. Като гледаше Марк — красивия изгнаник — удобно разположен при нея, кръстосал върху килима обутите си в износени боти крака, Джулия се почувства освободена от Магнус до такава степен, че трябваше да го изрази.

— Нямам сили да мисля за него, Марк — каза тя. Поне още не. Все още ме е твърде много страх. Но ставам по-силна. Мислите ли, че постъпих правилно?

— Джулия, освободена от веригите си — прихна Марк. — Разбира се, че сте направили това, което е трябвало. Страхувам се само, че той няма да ви остави намира. Смятате ли, че ще ви досажда?

— Не знам — призна Джулия. — Мисля дори, че беше дошъл да ме шпионира миналата нощ. Стори ми се, че видях в градината някакво видение, някакъв силует. Всъщност, на практика той си го призна сутринта по телефона. Ужасно ме изплаши.

Марк я гледаше сериозно и това насърчаваше Джулия да говори — неприятно щеше да ѝ бъде, ако той се присмее на опасенията ѝ.

— Това, което казвате, е ужасно. От него се страхувах. Трябва на всяка цена да го държите на разстояние. Честно казано, не бих

повярвал на нищо от това, което той казва. Това би било в неговия стил да ви накара да се върнете при него, като ви заплашва.

— Моля ви, да не говорим повече за Магнус. Искам да ви покажа къщата. Харесва ли ви наистина? Купих я толкова набързо, че и аз самата не знам дали ми харесва. Никога не съм взимала сама решение от подобен род.

— Тя ви отива чудесно — каза той. — Но откъде изкопахте тези смайващи мебели?

— Те бяха на хората, които са живели тук по-рано. Но ми харесват. И освен това имам една грижа по-малко.

— Тогава всичко е наред — каза той, усмихвайки се. Джулия го разведе из къщата, като му показваше всички стаи, докато стигнаха до спалнята ѝ.

— Но тук можеш да завриш — каза Марк. — Въпреки отворените прозорци. Радиаторите сигурно са включени. Къде са те?

— Не, изключих ги вчера — каза Джулия, като отиде към голямото сиво тяло. Погледна контакта и видя, че е натиснат. — Странно, бях сигурна... Може би пак съм го включила. Не, невъзможно, защото беше ужасно топло още когато пристигнах в къщата. Не знам как е станало, но сигурно съм се излъгала. — Тя се наведе и премести ключа нагоре. — Така е изключено, нали?

— По принцип, да — каза Марк. Пресече стаята и пипна с пръсти горната част на радиатора. — Във всеки случай работи. На най-висока степен. Сигурно има полтъргайт в къщата.

— Надявам се — каза Джулия. — Това ми харесва. Когато говоря такива детински и идиотски неща, вие само се усмихвате. Магнус би направил гримаса на отвращение.

— Магнус има принципи.

— И силна душа.

— Пфу! Прощавате ли на Лили, че ми разкри вашата тайна?

— На вас — да, но не и на Магнус. Заради него прекарах доста тъжна нощ.

— Ако ме вземете на покупки с вас, ще ви помогна напълно да освободите мислите си от Магнус.

— Вие сте чудесен. Но ще трябва да ми помогнете да нося много тежки неща.

— Моят гръб ви принадлежи. — Произнесена от Марк, тази реплика имаше подчертано сексуален подтекст. Вместо отговор, Джулия го хвана под ръка. Един толкова безотговорен мъж като Марк не можеше да представлява никаква заплаха.

— Ако ми помогнете, може би ще ви се издължа, като ви помогна да сложите легендарната бъркотия в апартамента ви в Нотинг Хил.

— Сделката е сключена — каза Марк.

Дълго време след това Джулия си спомняше за този, прекаран в пазаруване следобед, с носталгично удоволствие, примесено със съжаление. Сякаш беше напълно необвързана, весела, безгрижна, независима — момичето, което би могла да стане преди десет години, ако не беше хипнотизирана от Магнус Лофтинг. С Марк взеха Роувъра и спряха първо на Оксфорд Стрийт, където тя купи кърпи, чаршафи и различни прибори, от които имаше нужда в кухнята. После отидоха в Харод'с. Марк настоя, за да ѝ подари една интересна малка зелена гривна, не много скъпа за Харод'с. Накрая стигнаха до Фортнъм и Мезън'с, където Джулия прекара един час, толкова весел, колкото и скъп, в покупка на екзотични продукти. Няколко пъти видя как други клиенти я гледат накриво и разбра, че вдига много шум, но нито веднъж не се почувства притеснена, нито отблъсната. Колкото до Марк, той изглеждаше очарован от нейната невъздържаност. Видимото му удоволствие от нейния ентусиазъм допълнително го подхранваше: Джулия се чувстваше опиянена от радост, щастлива и без проблеми. Пиха чай, после оставиха Роувъра с целия багаж на паркинг и отидоха в един пъб. Вечерта Марк я заведе в малък ресторант в Нотинг Хил. През целия си пълнолетен живот, Магнус не беше стъпвал в пъб. Магнус щеше да избяга от „Арката“ само при вида на менюто, написано с тебешир на плочи, прикрепени към стените. След вечеря отидоха в друг пъб, където Марк, по-скоро стеснително, покани Джулия в апартамента си: „Всъщност в стаята ми. Вие не сте идвали никога“.

— Някой друг път, скъпи Марк. Трябва да подреда покупките си. Освен това пих много, за да рискувам да дойда у вас.

Тази нощ тя сънува зловещи неща. Пресичаше Холанд Парк с тежки и бавни крачки — Холанд Парк беше пълен с бронзови статуи и паметници. Беше сама. Магнус беше изчезнал някъде и Джулия знаеше, че е с друга жена. Кейт подскачаше пред нея, клатейки глава, бялата ѝ рокля се развяваше на сивозелената светлина. Джулия се опитваше да върви по-бързо, за да защити Кейт, но всяка крачка ѝ

струваше огромно усилие, сякаш вървеше през блато. После видя, че Кейт си има компания — малкото русо момиченце, което беше видяла първия път, когато бе отишла в парка. Двете момичета танцуваха отпред, без да ѝ обръщат внимание. Главите им с еднакви златистобели коси пореха плътния въздух. Джулия искаше да затича, но краката ѝ бяха като парализирани. Другото момиченце говореше бързо на Кейт, казвайки ѝ отвратителни и неверни неща, но Кейт беше пленена. Когато Джулия се приближи до тях, двете момичета обърнаха глави към нея; очите им блестяха по един и същи начин и Кейт каза: „Върви си, мамо.“

После носеше трупа на Кейт през един град. Както преди русото момиченце танцуваше пред нея, показвайки пътя. Джулия я следваше по оживените и залети от слънце улици, докато стигнаха до един ужасен и порутен квартал: мръсни, черни улички, тухлени къщи без покриви, с прозорци, заковани с дъски. Един гърбушко, който накуцваше, ѝ се усмихна, когато мина край нея. Момиченцето влезе в една от къщите през сводест вход без врата. Джулия се боеше, но се застави да я последва. Без да разбере как, се намери на един покрив, където мизерно облечени мъже, очевидно безработни, я гледаха втренчено. Ръцете ужасно я боляха и Кейт ѝ беше натежала. Момиченцето беше изчезнало през друга арка. Джулия знаеше, че трябва да стои на покрива, с трупа на дъщеря си на ръце — права, с часове, докато тези бедняци я разглеждаха. Сцената беше потопена в атмосфера на отчаяние, престъпност, аморалност. Джулия искаше да си отиде, но не можеше.

Събуди се в нагрятата стая, все още в плен на съня, който лепнеше по нея с аромата на отчаяние. Кейт ѝ липсваше ужасно. С широко отворени в тъмното очи, животът ѝ се стори изтъкан само от траур и несигурност. С нотка на неодобрение, установи, че желае компанията на Марк, не сексуално, а за да бъде до нея, заспал равномерно, с повдигачи се гърди. Обърна се на другата страна и зарови глава във възглавницата, която още носеше миризмата на магазина. В съня си беше отметнала единственото одеяло, което беше сложила на леглото. Затвори очи и се опита да се отърси от атмосферата на съня. Тогаваше именно чу шум — същия, който я беше събудил предишната нощ. Това беше леко и тихо шумолене, идващо от коридора или от стълбите. Джулия се сгърчи, после се отпусна. Би

трябвало да е от полъха на вятъра, който раздвижва двойните завеси в антрето.

Чу ясно как нещо падна в приземния етаж и се изправи като наелектризирана — първата ѝ мисъл беше, че Магнус се е промъкнал в къщата и беснее. Усети най-напред познатия страх, после, докато напругаше слух, той премина постепенно в яд: нямаше да търпи мисълта, че Магнус е в къщата. Доближи китката си съвсем близо до лицето си и погледна часовника. Минаваше два часа. Ако Магнус беше навън в този час, сигурно беше пиян. През последните две години беше започнал да пие повече от обичайното и често се връщаше в къщата на Гайтън Роуд пиян и разярено предъвкваше някакво събитие от вечерта. Джулия се измъкна от леглото, навлече една нощница и се намъкна в халата за баня. Отвори вратата като задържа дъха си и се послуша внимателно, но не чу нищо.

Джулия излезе от стаята и тръгна по коридора, като внимаваше да не вдига шум. Стигна до стълбите и чу отново шумолене от плат: сърцето ѝ щеше да спре. Протегна ръка и запали внезапно лампата на стълбите. Нямаше никой. Можеше да види тежките завеси, които покриваха прозореца на антрето — бяха напълно неподвижни. Шумоленето, което бе чула, подсказваше човешко присъствие, но това беше шум предизвикан от жена: невъзможно бе да се дължи на Магнус. Джулия бавно слезе по стълбите и спря в антрето. Всичко беше тихо. Ориентира се по стълбищното осветление и бутна вратата на дневната. Луната посребряваше дивана и килима с нематериална светлина. На пода светлееше книгата на Лили.

— Магнус? — каза тя сериозно, след като влезе в стаята. — Магнус. — Никакъв отговор. Джулия усети, че очите я боляха; драскотините по ханша и също пулсираха болезнено. — Кажи нещо, Магнус! — Никак не беше в стила на Магнус да се крие зад някой фотьойл в тъмна стая. Много по-характерно за него би било да се нахвърли с крясъци върху нея.

Джулия бързо обходи с поглед стаята, но не забеляза нищо нередно. Дневната изглеждаше заспала, безлична, чужда: мебелите на МакКлинтъкови приличаха на тежки животни, приклепнали около локва с вода. Двойните пердета бяха дръпнати и тя можеше да види градината, малко обезпокояваща на вид под сребърната светлина. Там

също не помръдваше нищо. Джулия се обърна, за да огледа внимателно стаята.

Тогава видя каква беше причината за шума. Цветята на Лили лежаха на килима в локва вода, а вазата, в която ги бе сложила Джулия, беше строшена на четири или пет неравни парчета. Джулия сподави вика, който напираше в нея, и поднесе ръка към устата си. Някой беше ударил вазата в масата от акажу, после беше хвърлил цветята на земята. Тя изтича до прозореца и дръпна дръжката, която поддаде лесно. Прозорецът се отвори навън, пропускайки щедри вълни от свеж и влажен въздух. Не беше заключен. Предишната нощ обаче тя напразно се беше опитвала да го отвори. Затвори прозореца и завъртя ключа. Магнус сигурно е намерил начин да влезне и след като беше счупил вазата се е измъкнал през градината. Във въображението ѝ тази сцена придоби същата атмосфера на непоправимо бедствие, на отблъскваща аморалност, както онази част от съня ѝ на покрива — едно всепоглъщащо отчаяние.

Джулия се наведе и събра парчетата от вазата, разпръснати по мокрия килим. Занесе ги в кухнята и ги остави на масата — по-късно щеше да се опита да ги залепи. На връщане в трапезарията събра и глупавите цветя със счупени дръжки и отиде да ги изхвърли в малкото кошче за боклук, под мивката в кухнята. Представи си Магнус, който се прибира вкъщи, пиан, бесен, като си говори сам и се клатушка като мечка по Кенсингтън Хай Стрийт. Без съмнение — каза си тя — ще отиде да види някоя от своите приятелки.

След като попи част от водата с един парцал взет от кухнята, Джулия се качи в стаята си. Беше неспокойна и разгорещена и легна, за да дочака утрото. Смяташе, че ще бъде невъзможно да заспи, но очите и се затвориха от само себе си. Точно преди да се унесе ѝ се стори, че чува далечен смях — подигравателен и пълен с омраза. Пластове от топъл въздух тежаха върху нея; в един от сънищата ѝ, между честите събуждания, Кейт и тя бяха птици и се носеха върху топли въздушни течения. В небето те бяха свободни, никой не можеше да ги види. Жадуваше за анонимност, за раздяла, за самота. Може би — си каза — наистина искаше да полудее.

— Във всеки случай, това ще ми даде възможност да видя къщата — говореше Лили по телефона, малко преди обяд. — И ще бъде чудодейно разрешение на нашия проблем. Обикновено се

събираме при мистър Пиго, в Шефърд, с Бъш, но той трябваше да боядисва в къщи и боята мирише из целия апартамент — крайно неприятно, както можете да си представите. Мисис Флъд не иска да дойде в Плейн Три Хаус, защото държи да работи само в приземен етаж, а не можем все пак да се разположим във входа на сградата, нали? Мис Пинър и мис Тут живеят заедно в едно студио в Уест Хемпстед, но и те не са на приземен етаж. А мистър Аркрайт казва, че жена му не иска и да чуе да бъде проведен сеанс у тях. Виждате в какво положение сме, скъпа. Бихме ли могли да се съберем в новата къща? Знам, че се натрапваме, още повече това е първият ви опит в подобен род неща, но вече не знам какво да правя, за да намеря някоя стая на приземен етаж; изглежда те просто не съществуват никъде.

— Какво говорите, уверявам ви, че ще ми достави удоволствие — каза Джулия, която всъщност си мислеше със смесени чувства за пристигането на мисис Флъд и цялото обкръжение на Лили. От друга страна, ако Магнус обикаляше наоколо и следеше къщата, щеше да му бъде за урок да види цялата тази тълпа от хора. Тя си го представи пред къщата, цялата осветена, колите — паркирани от двете страни на улицата: това ще бъде символът на нейната независимост. — Ще се радвам, ако мога да ви помогна — каза тя. — В колко часа се събирате обикновено?

— Вие сте ангел — каза Лили, развълнувано. — В девет часа. Другите ще бъдат толкова доволни...

— Трябва ли да предвидя разхладителни напитки? Или нещо за ядене?

— Кафе или чай. Някакви бисквити. Ние не сме претенциозни в това отношение.

Джулия прекара останалата част от сутринта на слънце в градината, като полудремеше, получетеше „Херцог“. След като обядва, тя се върна в градината с чаша джин-фис. Напитката и топлината на слънцето ѝ припомниха летните следобеди в Америка — в къщи или в колежа, следобедите с песни на Нат Кинг Кол по радиото, с момчета, които идваха, за да се разположат удобно на тревата. Джулия остана с часове в това носталгично настроение и, заслепена от слънцето, дочете „Херцог“.

В четири часа внезапно ѝ хрумна нещо и тя влезе в къщата, за да се обади на Марк.

— Сигурна съм, че е абсолютна глупост — каза тя, изпитвайки известна неловкост, — но Лили настоя да се включа в групата ѝ от обожатели на демони или не знам на какво и сега, когато те наистина ще се съберат, се чувствам малко особено. Не бихте ли могли да дойдете, за да ми държите ръката?

— Това няма да се хареса на Лили — каза Марк.

— По дяволите Лили! Дори не съм и казала още, че не удържа на обещанието си, след като се е обадила на Магнус. Знаех си, че няма да може да се сдържи. От друга страна, изобщо не съм сигурна, че вашето присъствие ще ѝ бъде неприятно. Нали сте си приятели сега? Мислех, че се разбирате добре.

— Лили си е втълпила разни неща по отношение на мен — каза Марк, смеейки се. — Мисля, че се чувства отговорна за мен.

— И за мен също — каза Джулия. — Моля ви, елате. Те ще дойдат в девет часа, но ние можем да се видим по-рано.

— Добре. Искате ли да донеса нещо?

— Доведете самия себе си — каза Джулия.

Лили пристигна в девет без десет придружена от една жена с червендалесто лице, облечена с рокля на цветя и старо безформено пардесю от сив туид, закопчано с едно единствено копче. Двете представляваха фатално-комична двойка: Лили приличаше на леко уморена копринена пеперуда, придружена от този малък женски булдог, на който липсваше само една сламена шапка, за да завърши картината. Джулия не можа да сдържи усмивката си като ги видя, отваряйки им вратата. От всички жени от нейния тип — си каза тя — само Лили би се осмелила да се покаже публично с такава персона. Приличаха на комичен дует — с Лили в ролята на аристократка, която получава в лицето си тортите и каймака.

— Мисис Флъд и аз направихме една приятна разходка, за да използваме последните слънчеви мигове — каза Лили. — Джулия Лофтинг. Мисис Флъд.

— Приятно ми е — каза Джулия. — Влезте. През парка ли минахте?

— Холанд Парк го затварят след залез слънце. Мисис Флъд искаше да види квартала.

— Малко е да се каже, че е лято — каза мисис Флъд. — Все едно сме в тропиците. Все пак е по-близо от Шефърд'с Бъш. Не може да се

каже също така, че и у вас е прохладно.

Джулия се извини и обясни какво беше станало с радиаторите.

— Трябва ви климатична инсталация — каза мисис Флъд.

Тя се спря точно зад Лили, която беше влязла в дневната. Марк стана, като се усмихваше.

— Приятно ми е да ви видя отново, Лили. А вие трябва да сте фантастичната мисис Флъд, за която толкова са ми говорили.

Лили го погледна, после погледна Джулия, явно недоволна. Обърна се към мисис Флъд, която беше станала по-червена и позакръглена отвсякога.

— Стават двама нови — каза тя със стенец тон. — Не сте ми казвали, че ще има двама нови. Напразно бих толкова път. С двама нови ще се получат наслагвания.

— Представям ви брат си, Марк Бъркли — побърза да каже Лили. — Той е приятел на мисис Лофтинг. Моля ви, мисис Флъд, не казвайте, че е невъзможно. Другите ще дойдат всеки момент. А аз държа много мисис Лофтинг да почувства нашите трансцендентни мигове.

— Никаква трансценденция няма да се получи с двама нови — каза мисис Флъд с нетърпящ възражения тон. — Никаква трансформация, никакво интерпретиране, нито пък консумиране. Тази тук — тя посочи Джулия с издут пръст — е скептичка. Всички вибрации ще бъдат смутени. Нали сте скептичка, скъпа?

Джулия погледна Лили, без да знае какво да отговори. Но Лили не направи нищо, за да ѝ помогне. Тя все още не можеше да се съвземе от появата на Марк.

— Всъщност, мисля, че да — каза Джулия най-накрая.

— Това е очевидно. Вашата аура е черна. Черна като смола. На седмо ниво — объркване и отчаяние. Това е нивото на домашния живот. Така ли е, скъпа?

— Е, да...

— Виждате ли. Ето още една доста разстроена аура — продължи тя, като посочи Марк с глава. — Мръсна като застояло бласто. Но този е отворен към нещата. Той е възприемчив. Дори прекалено отворен. Добре сложените мъже са такива. Той се нуждае от специално внимание, това е сигурно.

— Означава ли това, че няма да проведете сеанса? — попита Джулия, която беше завладяна от тази мисис Флъд.

— Казах ли съм такова нещо? Казах, че няма да има трансценденция, трансформиране, интерпретация и консумиране. Тъй като сте скептично настроена, няма да можете да ги проследите както трябва. Но той би могъл — той е отворен. Той иска да бъде напълнен, като бутилка.

Марк се засмя:

— Вие сте гениална, мисис Флъд. Сигурно струвате двойно повече от това, което ви дават.

— Никога не взимам пари — каза мисис Флъд, като разкопча единственото копче на пардесюто си, така че то се разтвори. — Парите оскверняват таланта. Но с удоволствие приемам чай. Пия винаги П. Ж. Типс. — Насочи се право към дивана. — Мистър Пиго прави много хубав чай. — Тя седна, откривайки едри бели бедра и черни полицейски боти, пристегнати в глезена, и погледна Джулия с красноречив израз.

— О, съжалявам много — каза Джулия, — но нямам чай. Купих кафе, като си казах... — тя пак погледна Лили, която само повдигна рамене, все още недоволна от присъствието на Марк. Беше се отдръпнала възможно най-далече от него и се преструваше, че гледа към градината през прозорците на дневната.

— Не мога да пия тази помия — каза мисис Флъд. — Понякога пия по малко Рибена.

— Нямам и Рибена — каза Джулия с плачевен тон.

— Хм.

— Шери?

Мисис Флъд наклони глава и помисли.

— О, щом няма да стане нищо специално тази нощ, мога да приема капка шери. Но следващия път трябва да имате П. Ж. Типс. Ние, останалите, винаги пием чай. Мис Пинър и мис Тут са луди по чая на мистър Пиго. Ето, скъпа, вземете пардесюто ми.

Докато Джулия се готвеше да отиде в кухнята за шерито, на вратата се позвъни и тя помоли Лили да отвори. Когато се върна в дневната, видя висок и слаб мъж на около шестдесетте, с продълговато строго лице и малки мустачки а ла Хитлер, който гледаше Марк с подчертано безпокойство.

— Двама нови са наистина много, мис Лофтинг — каза той, пхнал ръце в джобовете на кафявия си шлифер — от тези, които носят пазачите на паркинги и хората от Ирландската Републиканска Армия във филмите, без да издава и най-малко намерение, че ще го свали, както и широкополата шапка в същия цвят. В чудесно настроение Марк го гледаше, усмихвайки се.

— Хайде, мистър Пиго — каза Лили с успокояващ тон. — Мисис Флъд е съгласна и... Всъщност, това е нашата домакиня — мисис Лофтинг. Мистър Пиго, Джулия.

Мистър Пиго прониза Джулия с поглед, после смекчи израза си и свали шапката си. Косите му образуваха сивкава корона над ушите, откривайки издължен и осеян с кафяви петна череп, който изглеждаше крехък като яйчена черупка.

— Е, добре — каза той. — Сигурно има хубав чай.

— Вземете чаша шери. Чудесно е — каза Джулия, като отчаяно се опитваше да спечели благосклонността на това старо плашило.

— Шери, а? Ние имаме обичай да прием чай по време на нашите събирания. Лично аз пия П. Ж. Типс. Мисис Флъд също свикна с него, нали, мисис Флъд? Но няма да откажа чашка шери, щом я предлагате вие.

— Това е „манзанаила“ — каза Джулия. Усмивката на мистър Пиго се изпари.

— Е, все пак ще ме освежи. Дойдох с колело от Шефърд'с Бъш и гърлото ми е пресъхнало. Обикновено тези събирания стават у нас, знаете ли. Предполагам, че вашата... леля?... ви е казала. Но мисис Флъд не иска да провежда сеанс на място, което е боядисвано наскоро. Това изопачава отраженията.

— О, ужасно е — съгласи се на драго сърце мисис Флъд, докато вземаше своята чаша. — Настава пълно безредие.

— Ето го и мистър Аркрайт — каза мистър Пиго, когато звънецът отново звънна. — Винаги точен като ирландската гвардия.

— Ще му отворите ли, Лили? — попита Джулия. Тя наля трета чаша на Марк, който направи язвителна забележка да напълнят „бутилката“ му и отиде да седне до мисис Флъд. Мистър Пиго продължаваше да му хвърля мрачни погледи; очите му бяха сини и прекалено сближени.

— Добър ден на всички — един дребен, сгушен господин, облечен в малко поизтърган, сив габардинен костюм влетя в стаята, изпреварвайки с няколко крачки Лили. Той също имаше мустаци и беше плешив, но неговите мустаци бяха по-гъсти от тези на господин Пиго, а черепът му изглеждаше почти заплашително здрав. Джулия забеляза, че носи на ревера си медал, а след това видя, че единият от ръкавите му беше празен и прихванат с игла. — Аз ли съм последен? — Той живо огледа заобикалящите го, задържа погледа си върху Марк, после тръгна към Джулия. — Виждам, че дамите от Уест Хемпстед още не са дошли. Вие трябва да сте Джулия Лофтинг? Приятно ми е да се запозная с вас. Казвам се Аркрайт, Найджъл Аркрайт. Виждам, че имате шери. Много добра идея. Имате доста хубава къща. Братовчед ми Пени Граймс-Бриг имаше къща в този квартал преди много години — на Алън Стрийт. Не е далеч от тук, струва ми се.

— Наистина, съвсем близо е — каза Джулия, като се питаше дали господин Аркрайт излиза често. Помисли си, че той може да ѝ бъде евентуален съюзник срещу неизвестното множество, представлявано от мисис Флъд и срещу „дамите от Уест Хемпстед“, които тя все още не познаваше.

— Просто една разходка — каза мистър Аркрайт. — Като идвах насам със стария си автомобил спомних си за добрите стари времена, когато Пени и аз...

— Седнете до мен, мистър Аркрайт — прекъсна го Лили. Нейната вродена общителност явно и беше помогнала да забрави присъствието на брат си, защото се усмихна на Джулия.

— С удоволствие, мис — каза той като се превземаше. — А, мисис Флъд има двама нови тази вечер. Това ще ограничи резултатите, нали?

— Пийте шерито си, Найджъл — отвърна добродушно мисис Флъд. Тя леко се бе отдръпнала от Марк, който така се беше излегнал на канапето, че изглеждаше сякаш всеки момент ще се плъзне на земята. Даваше вид, че ужасно се отегчава, но Джулия усети някакво скрито напрежение в него. Мисис Флъд изглежда също беше акумулирала парапсихични сили, защото погледна вратата секунда преди звънецът да иззвъни отново.

Джулия отиде да отвори. Две възрастни, слаби жени, облечени с дълги, черни, износени пардесюта, стояха на прага. Джулия забеляза

зад тях стар, черен велосипед, спрян до тротоара, а малко по-далече един ръждясал Морис, който изглеждаше още по-стар и несъмнено беше автомобиля на мистър Аркрайт. Дамите от Уест Хемпстед явно бяха сменили два или три автобуса. Ако Магнус обикаляше наоколо и ако беше видял по какъв начин идват нейните гости, ефектът нямаше да бъде такъв, какъвто тя се надяваше. Тъкмо обратният. Магнус щеше да помисли, че тя напълно е изгубила разсъдъка си. Все пак намери сили да се усмихне на двете жени.

— Аз съм Джулия Лофтинг. Мис Пинър и мис Тут, предполагам?

— О, колко далече живеете!

— Все пак по-близо от Шефърд'с Бъш.

Мис Пинър и мис Тут влезнаха в къщата като отбелязаха колко хубава е. Когато стигнаха във всекидневната и двете се спуснаха към мисис Флъд, размениха няколко думи с нея, после се обърнаха, за да се усмихнат и на другите членове на групата. Когато усмивката на мис Пинър изчезна щом забеляза Марк, мис Тут все пак му отправи леко благосклонна усмивка.

— Кой е този млад мъж? — попита мис Пинър.

— Хайде стига, Нора — каза мис Тут.

— Кой е?

— Марк, братът на мис Лофтинг. Неговата аура е наистина много мрачна. Вашата аура е много силна тази вечер, мис Пинър. Ярро оранжево, цветът на силни движения в четвърти дом. Може би ще имаме късмет тази вечер.

Докато говореше, мисис Флъд гледаше около себе си, а мисълта ѝ явно беше някъде другаде. Джулия имаше усещането, че е станала малко по-възприемчива.

— Не може и дума да става да се достигнат възвишени състояния с двама нови.

Лили, седнала до мистър Аркрайт, отбеляза:

— Мисис Флъд много любезно се съгласи да се ограничим до елементарните стадии.

Джулия огледа по-внимателно двете стари жени и техните лица, които ѝ се бяха сторили толкова еднакви, когато пристигнаха, но сега се индивидуализираха. Мис Пинър имаше някаква прилика с мистър Пиго, който в момента обясняваше на Лили и мистър Аркрайт как е ловял риба в Хайд Парк като използвал хляб за стръв: и двамата имаха

издължени лица и малки, блестящо-сини очи като небесни парченца. Мис Тут, обратно, беше изсъхнала и сякаш прашна с малкото си съвсем набръчкано лице, което и придаваше вид на гувернантка в пенсия. Мис Пинър би могла да бъде бивша директорка на реномирано училище, заради проникателността ѝ в областта на дисциплината. Джулия отиде да окачи всички пардесюта в гардероба в антрето и се върна с шери за двете дами. Мис Тут хвърли поглед на мис Пинър, преди да приеме, и след потвърдителния ѝ жест с глава, взе чашата с малката си трепереща ръка.

Като гледаше Джулия с отчаяние, Марк стана от дивана и се приближи до Лили, която все още слушаше мистър Пиго да разказва за незаконните си риболовни преживявания в Хайд Парк. За тези възрастни хора събиранията бяха възможност да излязат и да се видят с други. Мистър Аркрайт прекъсваше разказа за авантюрите на мистър Пиго с мъжествен смях. Словесният поток на мистър Пиго не се дължеше на особена симпатия към Лили, а по-скоро изразяваше удоволствието му, че се е измъкнал от самотата. Къщата на Джулия беше пълна с хора, чиято компания Джулия не можеше да приеме; дори Марк беше тъжен и мрачен. Мис Пинър и мис Тут започнаха да разглеждат мебелите, като издаваха одобрителни възклицания. Джулия имаше желание да излезе и да затвори вратата след себе си. Отпи глътка шери и се настани на дивана до мисис Флъд.

— Няма да остана тук — каза мисис Флъд.

— Няма? О, моля ви, мисис Флъд. Лили толкова държеше...

— Безполезно е да криете от мен чувствата си, мисис Лофтинг. Ще бъдете очарована, ако всички ние си отидем. Но вие ме разбрахте зле. На ваше място, аз не бих останала тук. Не бих останала в тази къща.

Джулия погледна с изненада червендалестото лице на събеседничката си. Също така забеляза изненадана, че погледът на мисис Флъд не беше никак помрачен, а жив и проникващ. Шокът, който почувства беше толкова силен, колкото ако в действителност под това абсурдно облекло мисис Флъд се окажеше мъж. Досега смяташе мисис Флъд за някаква „персона“, която не би трябвало да се взима много на сериозно, но това внезапно прозрение я накара да се изчерви. Другите членове от групата на Лили бяха може би малко странни самотници, но студеният и проникващ поглед на мисис Флъд

разкриваше силна индивидуалност, изградена от много по-солиден материал, отколкото предполагаха тези истории за трансценденция и интерпретиране.

— Има нещо странно в тази къща — каза тя.

— Смятате, че трябва да я напусна — попита Джулия като хипнотизирана.

— Виждате ли разни неща? Чувате ли шумове? Случили ли са се необясними събития? — Дори начинът ѝ на говорене се беше променил.

— Не знам точно — призна Джулия. — Понякога ми се струва, че чувам странни шумове.

— Виждате ли — каза мисис Флъд, като силно клатеше одобрително глава.

Джулия си спомни забележката на Марк и попита:

— Какво точно означава полтъргаист? Въпросът ми сигурно е глупав, но възможно ли е да ги има тук?

— Полтъргаистите никога не са лоши. Те бутат предмети, случва им се да счупят огледало или ваза — това са дяволити създания. Няма да сте в опасност, освен ако не сте крайно възприемчива, като приятелят ви там или пък завладяна от силно отрицателни чувства, като омразата или завистта. В такъв случай, ако духът желае отмъщение, той може да ви подчини на своето влияние. Това е рядко, но се случва, когато духът е особено злонамерен. Или, ако по някакво съвпадение имате връзка с него. В Уопинг крадец, умрял преди петдесет години, подпалил къщата, в която живеело семейството на един обирджия. Всички загинали.

— Но вие как го разбрахте — попита Джулия.

— Почувствах го. Знаех.

Подобна изключителна сигурност винаги беше впечатлявала Джулия. При всички случаи тя не приемаше противоречията.

— А усещате ли нещо тук? — попита тя. Мисис Флъд кимна.

— Нещо, да. Все още не мога да го определя точно. Но тази къща не ми харесва. Кой живееше тук преди вас, мисис Лофтинг?

— Една съпружеска двойка на име МакКлинтък. Той е имал фабрика за килими. Аз прекупих мебелите им.

— Имало ли е смъртни случаи в семейството им? Някаква трагедия?

— Не знам. Те нямаха деца.
— Все пак вие сте видели нещо. В тази къща.
— Честно казано, страхувам се да не би това да беше моят мъж
— каза Джулия като се смееше.

Мисис Флъд веднага застина прекъсвайки всякакъв контакт с Джулия, после се разнежи и хвана ръката ѝ.

— Обадете ми се, ако някога имате нужда от съвет — каза тя и извади от чантата си бяла картичка, на която можеше да се прочете Роза Флъд, тълкувател и парапсихолог. Отдолу имаше телефонен номер.

Господин Пиго се приближи до дивана, последван от жизнерадостния господин Аркрайт.

— Време ли е? — запита господин Пиго. — Бързам да проверя някои теории, които ми дойдоха наум в магазина, след последното ни събиране.

— Разбира се, сладурчето ми — убедено му каза мисис Флъд, като влезе отново в първоначалната си примитивна роля. Тя плесна два пъти с ръце и разговорите спряха. Мис Пинър и мис Тут обърнаха към нея белите си екзалтирани лица.

— Време е — промърмори мисис Флъд.

Лили и Марк, които се намираха в двете противоположни части на стаята, също се обърнаха към дивана — Лили със смесен израз на нетърпение и задоволство, а Марк — с недоверие. Джулия успя да се запита какво му е на Марк, преди Лили да я помоли да изгаси лампата.

Тя стана бързо и отиде да щракне ключа. Мека, сива светлина влизаше през големите прозорци. В разсталия се мрак Джулия можеше да различи застиналите и унесени изражения на членовете на групата. Марк и тя бяха „аутсайдери“. Тя отиде и седна до него.

— Имате ли една свещ или малка лампа, мисис Лофтинг?

Джулия отиде в трапезарията и запали една малка керамична лампа с форма на халба за бира.

— Отдалечете я малко — заповяда мисис Флъд. — Ще ви помоля в началото всички да се хванете за ръце. Гледайте светлината, която е зад мен. Изпразнете съзнанието си.

Малката лампа хвърляше слаба светлина. Джулия се върна при групата, а Марк хвана дясната ѝ ръка и я стисна толкова силно, че ѝ

причини болка. Отляво ръката на мистър Пиго беше учудващо нежна и влажна. Крехкият му череп, блестеше леко в полумрака.

Когато всички хванаха ръцете си, членовете на групата седнаха несръчно на земята, като увлякоха Джулия и Марк с тях. Само малката мис Тут изпълни движението с грация, преминавайки без усилие от изправена позиция в положение седнал с кръстосани крака. Мис Пинър извършваше движенията като машина. Джулия, която я гледаше с крайчеца на окото си, сякаш долови миризма на добре смазани колела.

След като се настаниха на земята, членовете на групата погледнаха към керамичната лампа, отчасти закрыта от главата на мисис Флъд. От Марк се излъчваше сдържано недоверие. Едновременно приемаща и скептично настроена, Джулия също се загледа в лампата. След малко очите започнаха да я болят. Погледна другите и видя, че те бяха затворили очи — лицата им сякаш висяха във въздуха като мъртвешки маски. Мисис Флъд седеше на дивана в съвсем нормално положение, с ръце кръстосани върху коленете. Силуетът на главата ѝ и светлината от лампата се отразяваха във високото тъмно стъкло на прозореца. Белезникави облачета се стелеха над бледия кръг светлина, разтварящ мрака.

— Затворете очи — каза мисис Флъд с много спокоен и плътен глас. Отляво на Джулия господин Пиго въздъхна и се наклони назад като дръпна ръката на Джулия. — После можете да ги отворите, ако желаете.

Джулия затвори очи. Чувахе шума от дишането около себе си. Марк се вкопчи още по-силно и тя разтърси ръка, за да му подсказже да стиска по-леко, но той само увеличи натиска.

— Един от нас има проблеми — каза мисис Флъд. — Кой е той?

— Аз не искам да продължавам — каза Марк. Пусна ръката на Джулия и стана.

— Затворете кръга — каза мисис Флъд. — Господин Бъркли, застанете встрани от групата и пазете тишина.

Джулия се премести леко и хвана хладната ръка на Лили, която остана неподвижна в нейната. За разлика от другите, Лили не беше отворила очи, когато Марк заговори. Той седна зад тях, но с лице към мисис Флъд.

— Имам нужда от вашата помощ, мисис Лофтинг — прошепна мисис Флъд. — Изпразнете съзнанието си, то трябва да бъде съвсем празно и бяло. Не оставяйте нищо да проникне в него.

Говореше по-бавно, а тембърът ѝ бе станал още по-строг. Джулия полуотвори едното си око и различи плътния профил на мисис Флъд, очертан на слабата светлина, идваща откъм трапезарията — косата и се белееше като газов пламък. Тя изглеждаше по-тежка и по-възрастна. Джулия затвори очи и започна да мисли за бяла чинийка.

Отсреща на кръга мис Тут започна да диша шумно. Ръката на Лили лежеше все така неподвижна в тази на Джулия, която започваше да изпитва болка в бедрата. Очите ѝ се затвориха и тя видя бягащи картини — за миг се появяваха лица или пейзажи, после преминаваха в друга сцена. Мойсей Херцог, приличащ на стар професор по английски от Смит Колидж, се преобрази в бълхата на Блейк. А грозните черти на бълхата постепенно се превърнаха в лицето на Магнус. С усилие на волята Джулия успя да прогони последната картина — тя си представи облаци, големи облаци, които покриха и скриха това лице с натрапващи се черти. Когато облаците се разпръснаха, разкриха един от изпосталелите безделници от съня и. После този човек стана баща ѝ — той я гледаше с израз на безсилна жал. Джулия се виждаше на покрива, покрит с намазана с черен катран хартия, как държи мъртвата Кейт. Бедрата я боляха — дясното всеки момент щеше да се схване. Джулия се наклони и успя да опъне единия си крак пред себе си. Мистър Пиго разтърси ръката ѝ неодобрително.

Когато отвори очи, Джулия отново видя мисис Флъд, която се беше смъкнала на мястото си, сякаш спеше. Отворената ѝ уста беше черна и беззъба, по средата на месестата маса на лицето ѝ, покрито от парообразната светлина на косата ѝ. Набитото тяло на мисис Флъд беше като пресовано: „смъкнато“ не подходеше, защото изглеждаше много напрегната.

— Затворете... очи — каза тя с мазен глас.

Изненадана, Джулия се подчини веднага. Тя чу как тежките боти на мисис Флъд стържеха по пода, после отново се намери на покрива, този път сама с мъжете. Баща ѝ, който беше починал през лятото, когато Магнус и тя бяха в Перигорд, се извърна от нея. Тя започна

мислено да му говори, както правеше, когато се чувстваше виновна. Ти беше достоен за уважение, много енергичен човек. Сега си давам сметка за това. Омъжих се за Магнус, защото той имаше твоята сила, защото беше властен като теб, а после разбрах какво оръжие можеше да бъде тази сила. Но аз те обичах, татко, ти знаеш. Щях да дойда на погребението ти, ако знаех, искам да ме извиниш за отсъствието ми, винаги съм те обичала, извини ме, моля те, прости ми за това... Когато думите започнаха да се повтарят, видението изчезна. Сега беше сама на покрива, потисната от атмосферата на аморалност, която цареше там. Всичко беше мръсно, отвратително, ниско, порочно. Тя наведе глава. Декорът се превърна в непроницаем мрак, в който падаше. Виеше. Виеше ѝ се свят и изпитваше физическото усещане за бавно падане. Стаята като че ли се беше преобърнала — не се ли намираще сега срещу прозореца, вместо срещу мисис Флърд? Тя устоя на изкушението да отвори очи. Отново си представи бялата чинийка — чиста, без никакъв дефект по цялата повърхност — и запълни мисълта си с тази картина.

Дълго време се чуваше само тежкото дишане на мис Тут и смущаващия шум от ботите на мисис Флърд, които стържеха по пода. Джулия се успокои и се запита какво ли прави и мисли Марк в тъмнината зад тях. Очевидно се беше почувствал неудобно от момента, в който пресече стаята, за да седне до мисис Флърд. Тя сигурно му беше казала нещо, както на Джулия. На какво ли му приличаха те, насядали като малоумни на килима, пред масивния силует на мисис Флърд? Трудно ѝ бе да устои на желанието да обърне глава и да го погледне. Меката ръка на господин Пиго помръдна леко в нейната, връщайки я към предишното състояние.

„А-р-д-х. А-а-р-дх.“ Лекото хъркане, сякаш някой се задушава, идваше безспорно от мис Тут. После Джулия чу проплакване, за което със сигурност беше изпуснато от мис Тут. Сухо хъркане излизаше и от гърлото на мистър Аркрайт. Лили също издаваше някакъв шум, някакво прозрачно, женско шушнене, обикновено дишане, едва-едва съпроводено със звук. Беше учудващо сексуално. Джулия усети, че ръце я дърпат назад, напред и започна да се люлее в ритма на другите. Краката я боляха, но беше абсолютно невъзможно да спре неудържимото люлеене, за да промени позата си. Все пак се осмели да отвори леко очи и видя като в мъгла главите, които се люлееха напред-

назад. Всеки издаваше различен звук, но лек, ритмичен и настойчив. Мис Пинър ръмжеше като раздразнена котка. Пред тях седеше мисис Флъд със сгърчено лице. Ръцете на господин Пиго плуваха в пот. Джулия затвори очи и продължи да се люлее. За да прогони образа на мисис Флъд, та изпразни съзнанието си. Опитваше се да не мисли за нищо. Бързо стана частица от небитието, подтиквана от ритмичното движение.

Кейт се появи — Кейт, обърната с гръб.

Дълбок глас, подобен на жабешко крякане, изплющя „А! Спрете!“ Джулия дойде на себе си, разтърсена от видението за Кейт, издърпа ръката си от тази на мистър Пиго, като продължаваше да държи ръката на Лили, и отвори очи. Мисис Флъд се беше отпуснала с цялата си тежест на възглавничките на дивана, с пурпурночервено лице. Нищо в нея не съответстваше на представата, която Джулия имаше за спиритичния транс: очите ѝ бяха ококорени, а устните ѝ мълвяха конвулсивно: „Спрете! Спрете!“

— Нещо не е наред ли? — промърмори мистър Пиго. Те гледаха как мисис Флъд се бори, без да знаят как да ѝ помогнат. Лили стисна леко ръката на Джулия, за да ѝ подсказже да не става. Лека-полека лицето на мисис Флъд се просветли и очите ѝ се затвориха. Тя се отпусна, изпразнена от цялата енергия, с тежко и неподвижно лице, видимо освободена от всичката власт. Пред очите на Джулия лицето ѝ побеля като платно.

— Свърши се — промърмори тя. Беше възвърнала нормалния си глас, който все пак трепереше леко, както и ръцете ѝ, които тя скръсти на гърдите си, насилвайки се да диша ритмично.

— Свърши? — учуди се мис Пинър. — Но ние току-що...

— Трябва да спрем — каза мисис Флъд с треперещ глас. — Съжалявам, нищо не мога да направя повече. Не мога да стигна до края. — Джулия разбра, че мисис Флъд беше изплашена. — Дайте ми палтото — заповяда тя, като неумело се опитваше да стане. — Това е всичко за тази вечер. Палтото ми, ако обичате. — Тя отново се отпусна на дивана, изтощена, и Джулия с ужас видя сълзи да блестят върху миглите ѝ.

Членовете на групата бяха станали и стояха неподвижни в мрака, разстроени и нерешителни. Само мис Пинър изглеждаше

възмутена; докато тя говореше оживено в ухото на мис Тут, Лили се приближи до мисис Флъд.

— Донесете ми палтото — и каза тя, обляна в сълзи.

— Някой да отиде за вода — каза Лили.

При тези думи мис Пинър се откъсна от оживения разговор, докато Джулия остана като парализирана, неспособна да предприеме нищо.

— Какво става — попита мис Пинър. — Какво ви се случи, мисис Флъд?

— Напуснете тази къща — прошепна мисис Флъд, отпусайки се меко на възглавниците, а устата ѝ ритмично се отваряше и затваряше и сълзите продължаваха да се стичат по месестите ѝ бузи.

— Вода — простена тя.

Мис Пинър се обърна с отчаян вид, но, както забеляза Джулия, тръгна не към кухнята, а към банята.

— Страх я е — прошепна Лили на Джулия. — Какво ви каза тя?

Джулия поклати глава. Мисис Флъд се опитваше отново да говори. Като се наведе към нея, Джулия бе залята от зловонен дъх.

— Опасност — произнесе отчетливо мисис Флъд. — Аз съм в опасност. Вие също.

Беше започнала силно да трепери и когато започна да се задъхва, правейки напразни усилия да стане, остра миризма на оцетна киселина облъхна Джулия. Тя обходи с поглед всекидневната, потънала в мрак, над главите на мис Тут, мистър Пиго и мистър Аркрайт, но никъде не видя Марк. Беше напуснал къщата, без да се сбогува.

Викът на мисис Пинър прекъсна мислите ѝ и Джулия остана замръзнала на мястото си, поставила все така ръце върху раменете на мисис Флъд. Мис Тут излезе тичешком от стаята. Мисис Флъд също бе чула вика, тя се сгърчи и затвори очи. Джулия изтича след мис Тут. Като стигна до банята, видя, че мис Пинър лежеше просната на земята, напърно на вратата. Мис Тут държеше главата на приятелката си в ръце. Джулия прекрачи мис Пинър и влезе в банята. Огледалата отразиха кръглото ѝ лице с широко отворени очи, като я правеха ненормално красива и искряща от здраве. После, за миг, тя видя някой да изчезва от обсега на зрението ѝ. Обърна се бързо, но не видя никого. Ако наистина е имало някой в банята, мис Тут трябва да го е

видяла. Джулия пак застана пред огледалото и силуетът се появи отново видим само за миг в периферията на зрението ѝ. Както много други хора, Джулия вече познаваше това явление, предизвикано от крайна изнервеност. Не беше по-необикновено от това да ти се счуе, че някой вика името ти на улицата. Сигурно това или нещо подобно бе изплашило мис Пинър. Джулия се приближи към умивалника, за да налее чаша с вода, и видя синята си рокля, която напълно бе забравила, все още нахисната в мивката. Водата беше придобила ръждив цвят, но петното си беше там.

Когато същата вечер малко след единадесет часа се прибра, Джулия веднага се качи да си легне. Имаше усещането, че до края на живота си няма да престане да се страхува — и нейното безпокойство се дължеше наполовина на факта, че не може да определи извора на този страх. Заедно с Лили изпратиха мисис Флъд с такси до тях. След като минаха по сиви, окаяни улици, които толкова приличаха на улиците от съня ѝ, стигнаха до едно задънено отклонение — на Майл Енд Роуд, където се намираше кооперацията на мисис Флъд. Всички улични лампи бяха счупени и стъклените парчета проблясваха върху мръсните тротоари. Шосето също беше осеяно с парченца от фарове на коли, приличащи на зеленикави камъчета. Една осветена табела над входа на зданието, в което живееше мисис Флъд, осведомяваше, че сградата от сив бетон, приличаща на затвор, представлява заедно с няколко други подобни, резиденция на име „Бастон“. Отпред банди от юноши с разрязани на коленете дънки тичаха и крещяха. Някои от тях се спряха, когато видяха таксито да пристига. Като познаха мисис Флъд, започнаха да крещят: „Мръсна, стара вещица! Мръсна, стара вещица!“. Мисис Флъд не продума в колата през целия път, макар че Джулия на два пъти я попита какво точно се беше случило и какво беше видяла. Възрастната жена упорито беше стиснала устни. Бандата млади хулигани я изплаши още повече и тя отказа да напусне таксито. Лили, която беше седнала откъм страната на пътя, слезе. Изненадани, момчетата млъкнаха за момент. Но след малко подновиха присмехулните си викове, като този път взеха Лили за мишена. Тя просто не им обърна внимание и с помощта на Джулия успя да убеди мисис Флъд да излезе от колата. След като помолиха шофьора да ги почака, двете жени съпроводиха мисис Флъд до двора на сградата, следвани на разстояние от няколко юноши, които крещяха като обезумели.

— Тук — каза мисис Флъд, като посочи една врата. Тя живееше на приземния етаж и това не изненада Джулия.

Джулия ѝ помогна да прекоси малкото аскетично жилище до спалнята, където един пращен папагал спеше в клетката си. Стаята, малко по-голяма от шкаф, побираше тясно легло и миниатюрен гардероб. По белите стени бяха окачени кръстове, карти на небесния свод и десетина любопитни малки картини, които Джулия едва забеляза. Лили беше отишла в кухнята, за да провери дали няма да се намери нещо, което да даде на мисис Флъд, а Джулия помогна на старата жена да си легне и се наведе да изуе ботите ѝ. Докато се опитваше да развърже възлите, усети една силна, груба ръка върху тила си.

— Вървете си — изкряха мисис Флъд.

— Искан само да ви помогна — каза Джулия, като вдигна очи към сбръчканото лице на мисис Флъд. Мислеше си дали тя няма някакви проблеми със сърцето.

— Не. Искан да кажа, напуснете тази страна — избоботи мисис Флъд, чийто дъх вонеше като на лешояд. — Върнете се в Америка. Там... където е... вашето място. Тук е опасно. Не оставайте.

— Опасно? Тук, в Англия?

Мисис Флъд закима силно с глава, сякаш трябваше да накара някое умствено изостанало дете да я разбере, после се отпусна върху възглавницата.

— Заради това, което ми казахте ли? Какво видяхте?

— Едно дете и един мъж. Бъдете предпазлива. Може да ви се случи нещо.

Тя затвори очи и започна шумно да диша през устата. Джулия, която се беше втренчила в стената пред себе си, изведнъж забеляза, че гледа една гравюра от Кийн.

— Този мъж моят съпруг ли беше? — попита тя.

— Това е вашата къща — каза мисис Флъд. — Трябва да заминете.

Повдигна отново масивното си лице към Джулия и хвана ръцете ѝ.

— Чуйте ме! Аз се преструвам. Аз си измислям разни неща. Заради другите. Мистър Пиго. Мис Пинър. За да не ги разочаровам. Но не за всичко. Трансценденция... всички тези истории — лъжа, това е лъжа. Но аз виждам някои неща. Аурата — това е реалност. Аз ги хипнотизирам, ако искат. Сега се страхувам. Видях един мъж и едно

малко момиче. Вие сте в опасност заради тях. Аз също. В опасност. Те са лоши. Злокобни.

— Този мъж моят съпруг ли беше?

— Заминете — простена мисис Флъд. — Умолявам ви.

— Моля ви, мисис Флъд, кое беше това момиче? Трябва да ми кажете.

Старата жена се обърна настрана като стенеше. От тялото и се носеше миризма на развалено.

— Заминете — каза тя пак.

На връщане в таксито Лили поиска да разбере какво се беше случило.

— Тя беше напълно изплашена! Какво ви каза?

— Не съм сигурна, че разбрах добре — отговори Джулия в своя защита.

Малко след това шофьорът на таксито трябваше да признае, че се е объркал и те обикаляха по черни, потискащи улици, преди отново да намерят пътя. Джулия също слезе на Плейн Три Хаус и плати курса, въпреки протестите на Лили — това ѝ коства почти всички пари, които носеше в себе си. Тя се прибра, като мина покрай парка. Гласове и смях долитаха от мрака отвъд затворените решетки.

Като пристигна вкъщи обиколи всички стаи, без да знае какво точно търси, и не намери нищо. Повечето лампи бяха светнати и къщата изглеждаше празна и изоставена, като че ли никой не живееше в нея. Полупразните чаши от шери сякаш бяха залепнали по масите. Една от тях се беше обърнала и на килима имаше тъмно петно с неправилни очертания. Без съмнение заради това, което ѝ бе казала мисис Флъд, къщата ѝ се стори недоброжелателна — „злокобна“ — тази необичайна дума, с която си беше послужила старата жена.

Докато минаваше през необитаемите стаи, в които мебелите бяха покрити с калъфи и където сякаш се беше настанила празнотата, Джулия се почувства изпразнена от същност; търсеща не знам какво, не знам къде. Тези прашни стаи, където нищо не беше докосвано от много дълго време, бяха вледенени от самота. Тя провери радиаторите и установи, че тук те бяха изключени. Къщата представляваше голяма и силна конструкция, която я отхвърляше, противопоставяше се на нейното натрапване, отказваше да ѝ се подчини. Джулия много силно усещаше тази непримиримост. Повече от всякога имаше

впечатлението, че живее в една голяма илюзия, че животът ѝ се беше превърнал в пешка. Навън могъщи сили чакаха да дойде техният миг: един мъж и едно дете.

Обезсърчена тя се качи в своята прегрята стая, която пораждаше чувство на клаустрофобия. Съблече се бързо и хвърли дрехите си върху един стол; преди да си легне, провери радиатора. Беше включен. Джулия чудесно си спомняше, че го беше изключила вечерта, преди деня, в който дойде Марк. Оттогава не го беше пипала със сигурност. Сложи ръка върху радиатора — беше толкова горещ, като че ли никога не е бил спрян. Това означаваше, че е бил включен през цялата нощ, защото тези акумулиращи апарати не работеха през деня. Дали наистина беше проверила снощи? Прокле лошата си памет. Но последната нощ Магнус бе влизал в къщата. Дотам ли беше стигнал да се забавлява да включва парното? В края на краищата защо не, след като беше счупил една ваза и действаше така брутално, както онези хулигани, които тероризираха мисис Флъд. Когато бе ядосан, Магнус беше способен на всичко. Тя още веднъж спря парното и се запъти да си легне, но промени намерението си и потърси лепенка, с която да задържи копчето в положение „изключено“.

Макар самата мисъл за това да я караше да потръпне, тя трябваше да срещне Магнус, както и да изясни чувствата си към него. Какви точно бяха тези чувства? Джулия веднага се почувства на нестабилния край на пропаст. Нейната представа за това кое е нормално и кое не, ѝ се стори несигурна; много добре съзнаваше, че привидното ѝ спокойствие беше артистична поза. Малко по-надълбоко се криеше ужасът — отвратителното нещо, което обитаваше пропастта, на чийто гръб се клатеше тя. Представата за това как Магнус убива Кейт, мушкайки нож в гърлото ѝ, можеше да изникне всеки момент със същата сила, както преди да влезе в болницата, където я бяха обезчувствили с помощта на лекарства. Дори тогава я измъчваха сънища наяве. Стотици пъти, хванала рамката на леглото, си беше представила как хваща ръката на Магнус, за да извие ножа към собственото си гърло. Да умре заради Кейт, да! Тя с радост би умряла заради Кейт. Вместо това беше присъствала безучастно на най-нескопосаното от всички убийства. Магнус бе незаличимо свързан с този ужас — ужас, породен от празнота, апатия и невъзвратима загуба, от лъжа, от едно празно и лишено от смисъл

съществуване: да, точно това беше — смъртта, и тя сякаш бликаше дори през стените на тази къща.

Едно дете и един мъж. Кейт и Магнус. Мисис Флъд ги беше видяла. Какво още беше казала, преди да изпадне в транс? Ставаше въпрос за омраза и завист, това, което правеше едно създание „злокобно“. Кейт присъстваше. Присъстваше зад налудничавите вмъквания на Магнус. Неумолимо. Логиката я водеше неизбежно към това необосновано заключение. Джулия започна да се клати на леглото, стенийки. Вече не се владееше. Отново се появи картината на бездната, по чийто ръб тя вървеше толкова предпазливо като събаряше камъни и парчета земя, които се разпадаха по време на дългото падане. Кейт също беше там. Мисис Флъд беше видяла Кейт. Магнус беше като в някакъв сън, обсебен от Кейт и представляваше огромна опасност за съзнанието на Джулия.

Не можеше да заспи, неспособна да овладее мислите си, затова запали нощната лампа. Направи усилие да изпъне ръце покрай тялото си; дланите ѝ докосваха чаршафа. Пое дълбоко въздух на два пъти, за да се отпусне. Трябваше да говори с мисис Флъд... Ако се налагаше на всяка цена да напусне тази къща, за да избегне опасността, която представляваше Магнус, беше в състояние да го направи. За момента и дума не можеше да става да спи, но не искаше да напусне тази стая. Това беше нейната стая. Ако нещо я прогонеше оттук, тя щеше да напусне къщата.

Джулия обърна глава и погледна книгите, наредени на малката етажерка до леглото. Беше приключила с романа на Соул Белоу и ѝ оставаше да прочете „Воденичният камък“ от Маргарет Драбъл, „Досиетата на Белия дом“, „Златният бележник“ от Дорис Лесинг и „Замъкът на еднорога“ от Айрис Мърдок. Всичко това беше прекалено възбуждащо за съзнанието ѝ в този момент. Кейт и Магнус... Намеците и предупрежденията на мисис Флъд рисуваха една чудовищна възможност: съзнанието на Кейт я ненавиждаше и си служеше с гнева на Магнус, подхранваше го, измъченото съзнание на Кейт бродеше из тази къща... И всичко това беше реално. Тя го изживяваше.

Трябваше също да се обади на мисис Пинър. Тя беше в такова състояние преди тръгването си, че не можа да ѝ опише какво беше видяла в банята.

В този миг Джулия забеляза една друга книга, която скоро беше сложила на етажерката, наполовина скрита сред купчината джобни книги. Беше „Кралският град Кенсингтън“, подаръкът на Лили. Трезви и разумни факти, няколко анекдота, цветни картинки — точно това, което ѝ трябваше — идеално съответно. Сложи тежкия том пред себе си и започна да го разгръща, четейки мимоходом някои пасажки.

Важни личности живели в Кенсингтън през XVIII век... Кенсингтън, селище... Политическа история на кралския град... (Градините на Кенсингтън)... Принцовете на търговията... Знаменитият мистър Прайс, обесен заради кражба на куче... След като прочете тъжната история на мистър Прайс, Джулия обърна страницата и попадна на заглавието: „Престъпления, фантоми и къщи, обитавани от духове“. Обърна няколко страници, като реши, че е по-добре да не чете подобна глава, но любопитството ѝ надделя и тя започна отначало. Най-напред ѝ се стори, че няма нищо по-увлекателно от списъка на видните личности в началото на главата. Авторът беше издирил известен брой истории за обитавани от духове къщи и ги беше разказвал с простичък, цветист стил. Призракът на една монахиня без глава в един „чифлик“ в Лексам Гардънс; две сестри, които се самоубили в една къща на Пемброк Плейс и които виждали след това да се разхождат хванати за ръка по време на пълнолуние; „бащата на семейството“ от Едуардс Скуеър, който през 1912 година, обсебен от духа на своя луд прадядо, се обличал екстравагантно според модата от миналия век и стигнал дотам, че убил всичките си деца. Джулия четеше с отегчение тези истории. После едно изречение и един адрес я накараха да подскочи:

„Едно от най-ужасяващите и смущаващи убийства в Кенсингтън бил случаят с Хедър и Оливия Ръдж, които живели на Илчестър Плейс 25. Една от последните жени, осъдени на смърт във Великобритания, Хедър Ръдж, американка, купила къщата на Илчестър Плейс от архитект, който я построил за себе си през 1927 година, но трябвало да я напусне две години по-късно поради семейни проблеми. По онова време мисис Ръдж, разделена със съпруга си, имала репутацията на блестяща и до някъде твърде свободна в държанието си компаньонка. В действителност в нейните среди често я смятали за «прахосничка». (Еда Ролф даваше да се разбере, че е имала слабост към красивите младежи и богатите бизнесмени от Сити.) Един от нейните

съвременници, автор на сборници от сладникави стихотворения и на поредица «възпитателни» романи, който имал известен успех, я беше описал по следния начин: «Малко лице, с изключително живо изражение, в което красотата и алчността се сливаха по тревожен и фатален начин. Суета, разбира се, но ние намирахме в нея неотразим чар.» Раждането на едно момиче дванадесет години след покупката на къщата, по време на войната не навредило кой знае колко на кариерата ѝ на компаньонка, вече доста позападнала. Моралът на тази богата и вече не много млада плей-гърл, чиято известност била отминала от шест-седем години, не интересувал вече никого, освен ограничен брой хора.

Събиранията обаче продължили, по-рядко и със значително по-малък блясък отколкото в миналото, после напълно престанали. До 1950 година не се чуло нищо повече за Ръдж. През тази година името на Оливия Ръдж — тогава на девет години — било споменато по повод на смъртта, причинена от задушаване в Холанд парк, на едно дете на четири години — Джефри Брейдън от Аботсбъри Клоуз. В деня преди неговата смърт група от десетина деца, която пресата веднага нарече «малките терористи от Холанд парк», очевидно ръководена от Оливия, измъчвали малкия Брейдън. Според един от пазачите на парка на другия ден Оливия и още няколко деца отново преследвали и малтретирали малкия Брейдън. Тогава пазачът разпръснал децата и посъветвал Брейдън да се прибере вкъщи. По-късно, на връщане в тази част на парка, той открил трупа на малкото момче в храсталаците до една стена. Интересът на обществото и на полицията се отвърнал от бандата деца, когато се разбрало, че над малкия Брейдън е извършено насилие преди да умре. Впоследствие заради това убийство бил обесен един скитник.

Два месеца след екзекуцията на скитника, Хедър Ръдж се обадила в полицейския участък в Кенсингтън, за да признае че е убила дъщеря си. Когато пристигнали полицията намерили Оливия в леглото, смъртоносно намушкана. В рапорта на съдебния лекар било отбелязано, че по тялото има следи от петдесетина рани. Мисис Ръдж веднага била задържана и това я предпазило от тълпите журналисти. Убийството на Оливия Ръдж веднага излязло на първа страница в жълтата преса и това разкрило много подробности от миналото на майката на Оливия — («Секс-кралицата на висшето общество убива

дъщеря си»). Хедър била призната за виновна в убийство и осъдена на смърт. Впоследствие присъдата била заменена с доживотен затвор.

Някои въпроси никога не получиха отговор. Защо Хедър Ръдж беше убила дъщеря си? Защо присъдата ѝ беше смекчена? Съществуваше ли някаква връзка с убийството на Джефри Брейдън, година преди това? Пресата не пропусна да го отбележи. Вестниците се бяха захванали с аферата и писаха, че Хедър Ръдж била тласната към лудост от дъщеря си; някои отидоха чак дотам да твърдят, че Оливия е предизвикала майка си, като ѝ разкрила това, което знае за убийството на Брейдън — тогава Хедър трябва да е решила, че не може да я остави да живее повече. По-късно Хедър, която вече беше представяна като жертва, беше обявена за душевно болна от комисия експерти. Понастоящем тя е възрастна жена и живее затворена в една частна психиатрична клиника в Съри. Въпросите остават открити. Хедър Ръдж ще отнесе в гроба тайната за това каква роля е играла дъщеря ѝ Оливия в убийството на малкия Брейдън. Забравена от хората, с разстроен разум, Хедър Ръдж вече е само един жив призрак“.

Първата мисъл на Джулия, когато свърши да чете, беше непринудена: ето всъщност откъде идват тези огледала. От Хедър Ръдж — с тези нейни луди приеми и младите ѝ любовници, а не от почтените МакКлинтъкови. Но секунда по-късно тя вече беше взела решение да открие всичко, което е възможно за Хедър и Оливия Ръдж. Това беше жизнено необходимо. Тя препрочете бързо двете страници текст, после ги прочете трети път, бавно и внимателно. Еда Ролф никъде не казваше направо, че Оливия Ръдж е убила малкия Брейдън или че е присъствала на убийството му: върху какво тогава се основаваше това скрито обвинение? Джулия се замисли как би могла да се осведоми за аферата Ръдж. От вестниците, разбира се. В Бритиш Мюзийм или дори в някоя квартална библиотека би трябвало да имат всички вестници на микрофилми. Беше ли още жива Хедър Ръдж? Тя погледна първите страници на книгата, за да види кога е била отпечатана. Беше издадена от Лампок Прес през 1969 година, следователно преди пет години. В такъв случай много възможно беше тя да е все още жива („... една частна психиатрична клиника в Съри“). Как да открие името на тази клиника? Хедър Ръдж беше живяла в тази къща, бе спала в тази стая, тялото ѝ бе заемало същото пространство. Джулия сякаш се въртеше във времето; времето беше деформирано,

подвижно, несигурно — миналото ѝ се надигаше около нея, подобно на отровен газ.

Стана внезапно, с разтуптяно сърце. Може би Хедър Ръдж беше промушила Оливия в същата стая! Оливия е умряла от същата смърт, както и Кейт, с бликаща кръв, която сякаш желае единствено да напусне живото тяло, изтичаща на това място, тук в един отдалечен отрязък от времето... В паниката си Джулия трябваше да се спаси, да избяга.

Не, това не можеше да бъде вярно. Тази стая вероятно беше стаята на Хедър, а Оливия е заемала някоя от по-малките стаи на коридора — сигурно там е извършено убийството.

Защо ли се интересувам толкова от тази история, от тези хора? — се запита Джулия и веднага намери отговор: защото това би било някакво обяснение.

Джулия се беше разсънила напълно, като че ли току-що бе изпила три чаши кафе. Искаше ѝ се да се обади на Марк, да види Лили; искаше също да се обади на Еда Ролф, за да я попита за името на клиниката, където Хедър Ръдж беше затворена от двадесет и четири години. Но Хедър Ръдж присъства тук — каза си Джулия, тя е част от характера на тази къща и все още живее тук, слиза и се качва по стълбите, шумолейки с роклята си, отмята покривката на леглото, тича към вратата, за да посрещне някой приятел или любовник — затворена в една сфера на времето. Всеки момент съществува паралелно с друг момент. Но защо мис Пинър беше припаднала? Какво бе видяла?

Вместо отговор от приземния етаж се чу леко потропване. Този шум тя вече беше чувала веднъж, когато, сгушена зад пердетата, забеляза неподвижния силует на Магнус в градината. Шум от нещо, което е навън и което иска да влезне. Джулия си даде сметка за парадоксалния факт, че сега Магнус я плашеше по-малко, отколкото преди да прочете историята за Хедър и Оливия Ръдж — Магнус все пак беше от плът и кръв. Около нея живееше миналото на къщата, ехо от нейното собствено минало. Джулия продължи да лежи и да слуша шума, който наподобяваше леко почукване по френския прозорец. След няколко минути тя взе „Досиетата на Белия дом“ и чете упорито два часа, почти до средата на книгата, преди да потъне в сън, без дори

да е изгасила светлината. Шумът, търпелив и настойчив, продължи да отеква в къщата.

Окъпана в пот, тя сънува Кейт.

Два часа по-късно Джулия се събуди с усещането, че току-що са я докоснали — не, че са я погалили. Лампата светеше. Тя протегна ръка, за да я изгаси. В стаята беше още по-топло, отколкото когато се прибра; цялото ѝ тяло беше обляно в пот. Завесите падаха тежки и неподвижни. В тази стая въздухът не се обменяше, а стоеше на едно място, топъл и плътен. През пердетата се виждаше небето, по-светло от стаята. Джулия още усещаше върху одрасканата си дясна страна спомена от допира на нежно галеща ръка. Беше съвсем лек, съблазнителен, успокояващ допир. Разбира се, в стаята нямаше никой друг; тя си беше измислила тази милувка, в отговор на някаква нужда.

Джулия се зави отново в чаршафите и се опита да се отпусне. Долу шумът бе спрял — Магнус не беше успял да я накара да излезе от стаята си и да броди из къщата и се беше прибрал в къщи. Поне този път бе претърпял неуспех. Джулия затвори очи и скръсти ръце върху стомаха си. Може би Хедър Ръдж бе кърмила Оливия в тази стая, говорейки ѝ като на бебе... Може би мисис Флъд бе видяла Хедър да се отнася грубо с дъщеря си. Едно такова събитие не престава да се връща към мястото, където се е случило, да се отразява там... Мисълта на Джулия се понесе свободно. Тя чу няколко такта музика: един голям оркестър, като че ли свиреше по радиото — после това изчезна, както всичко останало. Веднага потъна в сънища, които нищо не отличаваха от сънищата наяве. Отново я погалиха. Отстрани на нейните ръце, други ръце я докосваха нежно, настойчиво. Малки ръце, които леко се спускаха по тялото ѝ. Те се спираха, после отново продължаваха милувките си. Джулия видя Кейт до себе си. Милувките бяха като музика — нежни, подвижни, на няколко нива. Джулия се почувства безкрайно успокоена, безкрайно утешена. Малките подвижни ръце бяха подобни на езичета, които я ближеха. Тя се отдаде на това утешение. Подхранени от продължителните милувки, откъси от сънища преминаваха през съзнанието ѝ. Бяха седнали с Марк на сивото канапе и си казваха думи, които тя не можеше да чуе. Марк държеше ръката ѝ. Тя плуваше в басейн с топла вода, толкова топла, като в баня. Не носеше бански костюм, водата се плъзгаше по тялото ѝ като олио. Кожата ѝ дишаше. Слънцето над нея беше силно.

Милувките пробягваха леко по тялото ѝ, което се отваряше. Марк и Кейт. И изведнъж — рязко и шокиращо — нищо друго освен Кейт.

— Не — простена тя и гласът ѝ я накара да изплува от сън. — Не!

Още чувстваше последния допир на ръката, плъзгаща се между бедрата ѝ: едновременно беше уплашена, повдигаше ѝ се и беше възбудена. Събуди се напълно.

Беше сънувала Кейт. Нещо ужасно ли беше сънувала? Проследи шумоленето на роклята на Хедър Ръдж, която слизаше на пръсти по стълбите. Сега мисълта за Кейт я плашеше. Тя осъзна колко много трябва да я мрази Кейт. Беше затворничка на едно ужасно раздвоение, тялото ѝ беше поело пътя на освобождаването, съзнанието ѝ беше вцепенено от нещо, логически необяснимо. Почувства се осквернена завинаги и бавно плъзна ръката си към онази част на своето тяло, която се нуждаеше да бъде докосната още веднъж. Чувстваше се подобно на измъчения жив призрак на Хедър Ръдж. Тялото ѝ имаше мирис на траур и на провал, на напразни усилия.

На следващата сутрин набра с трепереща ръка номера, който Роза Флъд и беше оставила. За пръв път в живота си пиеше алкохол сутрин — една голяма глътка чисто малцово уиски с вкус на пушек, което се насили да преглътне още докато беше по пенъор. Веднага изпита желание за повторна глътка. Внезапното загряване, приятното отпускане, притъпеното съзнание предизвикаха обезпокояващото усещане, че отново се намира в болницата, няколко секунди след сутрешната инжекция. Сега знаеше защо някои хора пият сутрин; беше по-добре; отколкото закуска. Побърза да затвори бутилката и се отправи към телефона — отстрани стоеше бялата визитна картичка, която ѝ беше дала мисис Флъд.

Представи си как телефонът звъни в стерилната белота на малкото жилище на мисис Флъд. Иззвъня шест пъти, седем пъти, но никой не отговори. Дали все още беше там, охранявана от своя женски папагал и от големите сантиментални очи от гравюрата на Кин? Беше абсолютно наложително да говори с нея: какво ли щеше да ѝ каже или да ѝ признае, след като Джулия вече знаеше историята на Хедър и Оливия Ръдж? На десетото позвъняване някой вдигна слушалката.

— Да? — чу се гласът на млада жена.

— Бих искала да говоря с мисис Флъд. Роза Флъд. Обажда се Джулия Лофтинг.

— Един момент. — Джулия чу приглушени гласове; младата жена беше прикрила слушалката с ръка, за да говори с някого.

— Леля ми казва, че не може да говори с вас.

— Зле ли се чувства? — попита Джулия.

— Зле? Вие би трябвало да знаете по-добре от мен. Вие сте я довели вкъщи. — Младото момиче говореше с такъв акцент, че на Джулия ѝ беше трудно да я разбере. — Вие и онази банда откачени сте я довели до това състояние.

— О!

— Точно така, вие и тези другите смахнати. Може би мислите, че това е добре? Бедната жена дори не взима пари, за да забавлява вашите развратници...

Един друг глас се чу на по-заден план и жената отново покри слушалката.

— Кажете ѝ, че имам новини — настоя Джулия. — Ужасно е важно.

— ... тя казва, че има новини... Сигурна ли си? Наистина ли искаш?

Миг по-късно се чу гласът на мисис Флъд:

— Аз съм — каза тя, като се владееше с голямо усилие.

— Джулия Лофтинг е. Как сте, мисис Флъд? Много се притеснявах за вас.

— Запазете притесненията за себе си. Какво искате да ми кажете?

— Ето какво, мисис Флъд. Случайно прочетох в книга за Кенсингтън една история, която засяга моята къща и на всяка цена трябва и вие да знаете. Чувате ли ме, мисис Флъд? Чувате ли ме, мисис Флъд? Тази къща принадлежала на някоя си Хедър Ръдж, американка, която имала дъщеря на име Оливия. И тя убила дъщеря си, намушквайки я с нож. Моята собствена дъщеря умря по същия начин — тя се задушаваше, мъжът ми искаше да ѝ спаси живота, но вместо това я уби. Другото момиченце е било убито в тази къща, преди повече от двадесет години. Това ли видяхте вие? Това ли е видяла мис Пинър в банята?

— Нямам представа какво е видяла мис Пинър — каза мисис Флъд.

— Мисис Флъд, би ли било възможно... възможно ли е моята дъщеря да се връща и да ме обсебва? Да се опитва да ми стори нещо лошо? Това ли искахте да кажете онази вечер? Опитала ли се тя да ви навреди? Дъщеря ми играе ли някаква роля във всичко това? — Истерични сълзи напиреха в гърлото ѝ и тя спря, за да се успокои. — Нищо ли не можете да направите, за да ми помогнете, мис Флъд?

— Върнете се във вашата страна.

— Не можете ли да ми кажете какво видяхте?

— Абсолютно нищо не съм видяла.

— Все пак вие казахте... едно дете и един мъж. Кейт и Магнус.

— Нищо не съм видяла. Мис Пинър е една стара глупачка и тя също нищо не е видяла. Идете си от тази къща, заминете от тази страна. Ето всичко, което мога да ви кажа.

— Моля ви, мисис Флъд, не затваряйте. Аз много размишлявах и за толкова неща искам да ви попитам. Как... как хората от миналото действат посредством хората от настоящето? Как успяват мъртвите да контролират живите? Възможно ли е?

— Вече ви казах — отвърна мисис Флъд. — Губите ми времето. Довиждане.

— Вие говорихте за омраза и завист — побърза да каже Джулия.

— Значи си спомняте. Понякога те взимат предмет, който ви принадлежи, и ви дават нещо в замяна. Това помага на злите духове. Но силните духове нямат нужда от помощ, мисис Лофтинг. Оставете ме на мира, ако обичате.

Тя затвори и Джулия задържа слушалката до ухото си, докато чу сигнала свободно.

Затвори с намерение да се обади отново, но точно в този момент телефонът иззвъня.

— Да? — каза тя тихо.

— Ще те намеря — прогърмя дълбокият глас на Магнус. — Не можеш да ми избягаш, чуваш ли? Чуваш ли ме, Джулия?

Джулия затвори. Отстрани, малко зад нея, сякаш някакъв силует се отдалечи бързо, точно на границата на ползрението ѝ. Тя се извърна живо, със спрял дъх. Нямаше никой. „Кейт“, прошепна тя. „Не, Кейт, моля те“.

Джулия отиде за чаша вода в кухнята и ужасена отстъпи щом отвори кранчето. Оттам бликна кафяв и зловонен поток. Джулия поднесе ръка към устата си, после затвори кранчето. Имаше метален мирис, на стари, мръсни монети. След малко тя пак го отвори, за да види какво става: започна да тече същата течност, пълна с мехури. Джулия трескаво завъртя кранчето, за да спре вълната от смрад. За щастие под мивката имаше дузина бутилки с минерална вода; тя отвори една и си наля пълна чаша. Водата имаше невероятно чист и мек вкус. Докато пиеше Джулия осъзна, че едва-едва не повърна. Стомахът ѝ още се свиваше от миризмата, която се надигаше от мивката.

Физическото ѝ неразположение ѝ напомни по асоциация една подробност: през нощта, когато влезе в къщата през малкото прозорче на банята, изгуби обувките си, които паднаха отвън. В градината, където Магнус сигурно ги беше намерил. „Взимат и дават“ — беше казала мисис Флъд. Практически всичко, което притежаваше, беше получила от Магнус. Тя носеше халката си; той ѝ бе купил обеци, висулки, колиета; дрехи. Ако трябваше да се освободи от всичко, което идваше от Магнус, Джулия би се оказала почти гола.

Колко време обувките ѝ бяха стояли отвън? Три нощи и два дни. Може би все още бяха под прозореца на банята. Отразявана от розовите огледала, тя освободи прозореца и го повдигна, после се изправи на пръсти и се наведе навън. Видя бели и жълти цветя, отчасти стъпкани и със счупени дръжки, набити в калната земя. От обувките нямаше и следа. Джулия се наведе още веднъж, като се хвана за зидарията на прозореца, но пак не ги видя. Бяха изчезнали. Някой ги бе взел. Беше като доказателство, като заключение. Един мъж и едно момиченце. И те ѝ желаеха злото.

В продължение на един дълъг момент Джулия обикаляше из банята, загубила всякакъв контрол върху движенията си. Осъзнаваше, че издава някакво ужасно ръмжене, което не можеше да спре; то беше препращано и увеличавано от покритите с огледала стени. Трябва да престана да правя това... Направи усилие да седне на земята. Звукът сега идваше на тласъци, после се концентрира в гърлото ѝ, където можеше да го овладее. Забеляза, че ѝ бяха потекли лиги и си изтри устата и брадичката.

Хвърли празен поглед около себе си. Видя, че е седнала с втренчени очи и отворена уста близо до ваната. В розовите огледала лицето ѝ изглеждаше изпито и ориенталско. Магнус беше взел обувките.

Стана мъчително като се залови с две ръце за мивката. Синята рокля все така киснеше в локва с ръждив цвят. Тя видя кървавото петно, което се беше увеличило. Сега бе дълго най-малко десет сантиметра. Джулия вдигна запушалката и изцеди мокрия плат, докато мръсната и миришеща вода се изтече.

Не беше в състояние да мисли, но знаеше, че трябва да унищожи синята рокля и тази убеденост, която проряза мисълта ѝ, внезапно се трансформира в действие. Трябваше да изгори роклята.

Взе я, отиде да потърси кибрит в кухнята и продължи чак до дневната. Хвърли роклята в огнището на камината и драсна една клечка, която доближи до един почти сух край на тъканта. Не стана. Опита отново. Този път тънката материя се възпламени, като почерняваше и се сгърчваше. В стаята се разнесе остра миризма. Почти половината от роклята бе унищожена, мирис като от изгоряла кожа, изпълни дневната, но Джулия почти не го усети. Опита се да изгори останките с други клечки кибрит, но платът почерняваше, без да се запали.

Забеляза „Гардиан“-а от сутринта на масата, близо до канапетото, отиде да го вземе и пхна смачканите страници на вестника под роклята. Като повдигна мокрия и полуизгорял парцал, в който се бе превърнала тя, видя петното от кръв напъряно на шева, голямо и с ръждив цвят. Побърза да хвърли запалени клечки върху вестника. Кълба от мазен, жълтеникав дим се извиха от хартията. Джулия продължи да хвърля горящи клечки, но мокрият плат отказваше да се запали. Ръцете ѝ бяха почернели от пепелта.

Джулия прекрати напразните си усилия и отиде в кухнята да потърси найлонов плик за боклуците. Помагайки си с малката лопатка, тя натъпка пепелта и почернялата гъбеста тъкан в плика. Завърза го и го отнесе в алеята край къщата.

Беше изненадана от слънчевата топлина. Изтеклите трийсет минути — или час? — сякаш ѝ бяха наложени от някаква външна воля. Беше обзета от някакво несъзнателно и неудържимо отвращение. Джулия усети пулсът си да се успокоява; нормалните ѝ усещания се

възвръщаха. Светлината открояваше милиони стръкчета трева, слънчевата топлина проникваше в косите ѝ. Започна да диша побавно, когато забеляза, че се задъхва. Това нещо в найлоновия плик: тя трябваше да го унищожи, като че ли се отнасяше за живо същество. Когато хвана плика, отново бе обхваната от отвращение. Побърза да го хвърли в кофата за боклук и грижливо затвори капака. Широки следи от пепел бяха изцапали плисираната ѝ рокля. Имаше също и по краката. Джулия се задъхваше, сякаш беше тичала.

Когато Магнус се нахвърли върху нея по телефона, сякаш чрез някаква черна магия, тя загуби напълно способността да разсъждава. Дори не си спомняше това, което каза, а само ефекта от думите му. Заплашителни думи. Той притежаваше обувките ѝ. Джулия изтича да се скрие под топлия подслон на къщата.

Двадесет минути по-късно имаше ново посещение. Една млада жена стоеше пред нея — съседката ѝ от номер 23. По-ниска от Джулия, с късо подстригани коси, като на Лили, с плахо и усмихнато лице с цвят на мляко, по което едва започваха да се появяват първите бръчки. Името ѝ беше Хейзел Мюлино. От първите ѝ думи („Съжалявам, че ви притеснявам в този момент“), Джулия осъзна, че стои пред нея с изцапана рокля и почернели ръце. Същото се отнасяше и за лицето, ако се съдеше по погледите на мисис Мюлино. Джулия беше мръсна от главата до петите; тя скри ръце зад гърба си.

— Изглеждате толкова заета... Сигурно съм избрала неподходящ момент. — Тя се усмихна.

Въпреки всичките си усилия да изглежда нормално, Джулия не се сети дори да я покани да влезе.

— Не, изобщо не съм заета, уверявам ви — каза тя, като се проклيناеше, че така преиграва.

— Вижте, помислихме си, че трябва да ви попитаме... да ви осведомим — поправи се мисис Мюлино, преди да добави — И, разбира се, искаме да се запознаем с нашата нова съседка.

— Благодаря.

— Не разбрах много добре вашето име. — Джулия не се беше представила.

— Джулия Лофтинг.

Хейзел Мюлино се повдигна леко на пръсти и се опита да надникне във вътрешността на къщата.

— Канадка ли сте? Опитвам се да установя акцента ви...

— Американка съм, но живея в Англия от много години.

— Това обяснява защо акцентът ви не е изразен.

— Признавам, че никога не мисля за това — каза Джулия. — Предполагам, че се променя непрекъснато. Мъжът ми винаги казваше, че говоря като земеделски работник от Айова, докато аз в живота си не съм стъпвала в Айова. Той също, впрочем. — През цялото време на разговора тя чувстваше острата миризма от изгорелия плат: десет минути непрекъснато беше махала с вестник във всекидневната, за да направи течение, но миризмата оставаше — като че ли бе изгорила котка.

Мисис Мюлино изглеждаше малко разсеяна от тази шега.

— Както ви казах в началото — продължи тя — помислихме, че ще бъде добре да ви осведомим. Миналата нощ съпругът ми видя един мъж пред вашата къща.

Джулия се стъписа:

— Към колко часа?

— Било е в десет часа, когато той се връщал от работа. Като всички издатели той работи до много късно. После, към десет и половина, съпругът ми погледнал през прозореца и ви видял да се връщате в къщи. Мъжът все още бил там. Пери каза, че нямал вид на престъпник, но бил застанал няколко къщи по-надолу, близо до дървото, което се намира пред Армбръстър, 17. Понеже любопитството му било събудено, Пери продължил да наблюдава мъжа. Когато сте се прибрали, той отново се приближил до вас. После пресякъл и гледал къщата ви, сякаш я охранява. Пери каза, че е останал така поне един час. Разбира се, няма закон, който да забранява на някого да гледа една къща, но изглежда странно. Мъжът ми ме попита дали трябва да се обади в полицията. Аз му казах, че ще говоря с вас. Така че сте предупредена, ако той се върне пак. Надявам се, че не ни смятате за... недискретни.

— О, не, съвсем не — каза Джулия. Миризмата на изгоряла котка се усещаше още по-силно и тя видя, че Хейзел Мюлино също я долови. Дребната жена със светло кремав тен я погледна странно и отстъпи една крачка.

— Почиствах малко — каза Джулия. — Знам, че видът ми не е за пред хора...

— Не. Искам да кажа да, разбира се. Но тъй като онзи мъж остана тук толкова дълго време, исках да го знаете. Надявам се, не смятате, че сме постъпили лошо, като не повикахме полиция...

— Това беше съпругът ми — каза Джулия. — Мисля, че ме наблюдава. Дори съм сигурна.

— Наблюдава ви?... — Изражението на Хейзел Мюлино показваше абсолютно неразбиране.

— Той не живее тук — обясни Джулия, като почувства, че затъва в благо от обяснения, без да знае как да ги избегне. — Купих къщата за себе си, разбирате ли. Не искам да го виждам — той ми досажда, обаждат ми се по телефона. Мисля дори, че една нощ се беше вмъкнал в къщата.

Сега лицето на мисис Мюлино изразяваше шокиращо неодобрение.

— Моля ви, бих искала да сме приятелки — каза Джулия. — Освен съседки, би трябвало да сме приятелки, не мислите ли? Аз дори не ви поканих да влезете. Искате ли чаша кафе? Толкова любезно от ваша страна, че ми казахте за това, което сте видели. Не знам дали трябва да се вика полиция. Нямам представа дали има някаква опасност... Всичко толкова се обърка през последните два дни; това е заради дъщеря ни Кейт, искам да кажа покойната ни дъщеря... Наистина, той ме тероризира, но не мисля, че трябва да викам полиция, защото те няма да разберат нищо от тази история. Не забравяйте в никакъв случай да благодарите на мъжа си, че е проявил грижа към мен, много мило е...

Тя видя учудения израз на Хейзел Мюлино.

— Влезте все пак да изпиете чаша кафе. Трябва да проветря дневната от тази ужасна миризма, но ние можем да седнем в кухнята или даже в градината...

— Не, благодаря, сега не мога — каза жената. Вече беше започнала да слиза по стълбите. — Друг път.

— О! Искан да ви попитам дали познавахте хората, които са живели тук преди мен?

— Разбира се, познавахме МакКлинтъкови — каза мисис Мюлино. — Те бяха по-възрастни от нас и малко сдържани, но всъщност много симпатични...

— Не, не МакКлинтъкови — каза Джулия. — Тези, които са живеели тук преди. Мисис Ръдж. Хедър Ръдж. Тя е имала една дъщеря.

— Преди МакКлинтъкови? Ние се нанесохме през 1967 година и те вече живееха тук от двадесет години.

— Вярно, разбира се! Разбира се. Вие не бихте могли да ги познавате.

Мисис Мюлино ѝ обърна гръб и слезе по стъпалата. Преди да се отпрати към дома си, тя се обърна към Джулия и лицето ѝ се изви в гримаса, която трябваше да мине за усмивка.

„Тази жена ме смята за луда“ — си каза Джулия. И си представи как Магнус крачи по улицата. Предишната нощ беше чукал с часове на прозореца в трапезарията. Магнус се опитваше да я бутне в бездната. Джулия желаше успокояващото присъствие на Марк, безгрижната мъжественост на Марк. Марк беше талисман, който я закриляше от Магнус. Дори Лили не можеше да я спаси от Магнус. Тя чу как Хейзел Мюлино затвори вратата на къщата си. И срещу това също Марк също можеше да я закриля.

— Мисля, че имате нужда от помощ, скъпа. Живеете в такова напрежение и аз ви упреквам, че ви е страх и дори, че подхранвате разни съмнения.

— Страх? Лили, разбира се, че ме е страх... Този сеанс от онази вечер ме накара...

— Искан да кажа точно това. На обяд исках да се обадя на скъпата, стара мисис Флъд, но телефонът само звъня, звъня, без никой да ми отговори. Тя никога не излиза, освен за сеансите си. Сигурна съм, че е станало нещо страшно. Притеснявам се за бедничката.

— Е, добре, аз пък се притеснявам за себе си. Видели са Магнус да броди около къщата миналата нощ. Сигурна съм, че се е промъкнал вътре по-предишната нощ. Опитва се да ме принуди да се върна при него. Изгубил си е ума, аз също, може би. Искате ли да ви кажа какво мисля? Мисля, че Кейт ми отмъщава. Това каза мисис Флъд: един мъж и едно малко момиче. Кейт е проникнала в съзнанието на Магнус. Понякога тя е също и в тази къща, тя ме мрази. Тя вярва на лъжите, които разправя Магнус.

— О, скъпа...

— Искате да го запазите за вас, нали? Искате да имате също и Марк. Бихте искали да накарате Магнус да повярва, че полудявам. Предполагам, че ще му се обадите веднага след като затворя телефона, за да му разкажете какво съм казала, но няма да го намерите у тях, защото той без съмнение обикаля тук, за да наблюдава къщата.

— Джулия, нали не мислите все пак, че аз...

— Вие сте му се обадили. Не удържахте на думата си.

— Защото исках да се върнете при него.

— Но бихте искали той да бъде ваш, нали? Както и Марк.

— Джулия, всичко това ни причинява болка. Вие сте ужасно несправедлива. Моля ви, Джулия, изслушайте ме. Кейт няма никаква причина да ви мрази, вие никога не сте искали да ѝ причините зло. Напротив, бяхте много смела.

— Магнус уби Кейт. Магнус ме мрази, защото го напуснах, а сега Кейт също ме мрази. Мисис Флъд ги е видяла.

— Джулия, защо не дойдете вкъщи да поговорим за това, което се случи онзи ден? Елате, моля ви. Всичко започна оттам.

— Какво искате да кажете с това? Какво се опитвате да изтръгнете от мен?

— Нищо, Джулия, съвсем нищо. Просто помислих, че ще се почувствате по-добре, ако поговорим за това — ако не с Магнус, поне с мен. Но ако не се чувствате готова, няма нищо. Мисля все пак, че трябва да дойдете и да останете няколко дни с мен, за да...

Джулия получи съвсем ясно видение — един мъж с бяла риза, който забиваше игла в ръката ѝ.

— Довиждане, Лили. Извинете ме.

Тя затвори, разтреперана до такава степен, че слушалката падна на земята. Трябваше да излезе от тази къща.

Джулия изкачи стълбите, хвърли отвратителната рокля в стаята си, взе набързо един душ, избягвайки доколкото е възможно да се поглежда в огледалото от страх да не забележи там някой лек и неуловим силует. Докато се бършеше, телефонът иззвъня и тя започна да брои: звънна двадесет пъти преди да спре. Облече се, като се стараеше да не мисли за това, което каза Лили. Напротив, мислеше с наслаждение за нови книги: да си купи книги, да изчезне в историята на други човешки същества. Това беше истинското освобождаване.

Двадесет минути по-късно, докато вървеше бързо по Кенсингтън Хай Стрийт с мокри, прилепнали на тила ѝ коси, ярки картини от нейното детство изникнаха в съзнанието ѝ: летата в тяхната къща в Ню Хемпшир, където всеки ден беше така топло, както днес. Нейният праядо бе купил собствеността след като се бе пенсионира от административния съвет на железопътната компания, в която беше спечелил няколкостотин милиона долара през „бума“. Самата земя и съставът на въздуха тук сякаш бяха различни — изцяло и несъзнателно вплетени в техния семеен живот. Джулия изпита остра болка за нейната страна. Спря се като закована на Кенсингтън Хай Стрийт между един магазин за спиртни напитки и книжарницата У. Х. Смит, сред шума на колите, когато ясната картина на една долина в Ню Хемпшир изплува в съзнанието ѝ. И отвъд тази долина чак до безкрая се разстилаше целият континент, млад и невинен. Тя обаче знаеше, че вече не беше така. Изпитваше носталгия по собственото си минало. Но в нея имаше някакво ненаситно желание за този плодотворен и чуден континент: там, струваше ѝ се, бе прекарала детството си. Влезе при У. Х. Смит и си купи „Дъга“ от Пинчън, джобно издание.

Притисна книгата до себе си и продължи да върви през тълпата по Хай Стрийт. Наистина не беше толкова топло, както в Ню Хемпшир през август. Помисли да се изкачи по Кенсингтън Чърч Стрийт до Нотинг Хил Гейт, за да види дали Марк си е вкъщи. Спомняше си адреса му и мислеше, че знае къде се намира: в Пембридж или нещо такова, една от тези дълги, извити улици, които пресичаха Нотинг Хил Гейт, с наредени по тях големи, частни къщи, сега превърнати в студия и гарсонieri под наем. Марк живееше „върху градината“, т.е. на приземния етаж. Тя си представи стълбите, по които трябваше да слезе, за да стигне до неговата мрачна и влажна стая и тази представа ѝ бе достатъчна, за да обърне мисълта си към Холанд Парк, където можеше да се изтегне на слънце. Все още не се чувстваше готова да отиде да види Марк у тях. Ако отиде в неговия апартамент, без дори да е поканена, рискуваше да си навлече цяла серия от последици, от които малко я беше страх.

Докато вървеше край витрините, Джулия търсеше с очи Магнус сред тълпата. Може би я следеше: Магнус трябва да е способен на подобен род неща. Или по-лошо: вмъкваше се в къщата ѝ в този

момент. Но беше безполезно да бърза да се връща вкъщи — със сигурност нямаше да го хване на място. Не можеше да се отърси от мисълта, че Магнус тайно я следва. Като стигна до Института на Британската общност, тя внезапно се обърна и удари с лакът в стомаха един свещеник. Докато и той и тя се чудеха как да се извинят, разбраха, че и двамата са американци. Отчето — чернокож, с хубава външност и лукаво лице я гледаше странно, докато се шегуваха. Тя предположи, че така той реагираше на нещо в нейната походка или държание. Какво ѝ имаше, че дори един симпатичен чужденец я намираще странна? Като вдигна ръка да избърше челото си, Джулия забеляза, че тя трепери. Челото ѝ беше покрито с пот.

— Няма нищо — каза тя на отчето. — Малко съм неспокойна, това е всичко. Аз съм нормален човек. Нямам навика да раздавам удари с лакът в стомаха на разни господа.

Влезе в Холанд Парк. Алеите бяха пълни с хора и почти нямаше незаето ъгълче трева. Една групичка деца тичаха, викайки, като се разделяха, за да избегнат разхождащите се, после се събираха отново, надавайки крясъци. Момчета с дънки, момичета с тънки рокли, дълги рокли, момичета с дънки. Немци — с фотоапарати и скъпи дрехи. Тя мина покрай група от двадесетина японци, които вървяха и тихо пееха. Точно пред нея една млада двойка си размени продължителна целувка. Момчето мачкаше задника на момичето, без да го е грижа от тълпата. Обля я гореща вълна. Изведнъж забеляза отчето, което бързаше пред нея, без да се обръща. Подтисна с усилие спомена от снощния си сън и от това, което последва. Без ясна причина тръгна в същата посока, както и отчето. Книгата тежеше много в ръката ѝ.

Отчето напусна главната алея и тръгна по една пътека, за която Джулия си спомни, че минава през сенчести места, където идваха пауни и разни други птици. Джулия го последва, загледана в черния му костюм, като че ли той съдържаше някакво особено значение. Отчето спря за миг да погледне пауните, после продължи към гората, която заемаше горната част на парка. Напредваше бързо и скоро изчезна на един завой. Три жени с детски колички, придружени от един мъж, който държеше отворена бутилка вино пресякоха пътеката пред Джулия. Когато те отминаха, отчето беше изчезнало. Тогава Джулия видя Магнус.

Беше седнал на една пейка и не гледаше към нея. Джулия замръзна на мястото си, после отстъпи предпазливо две крачки, преди да се обърне. Картината с Магнус, облечен в светлосив костюм, със сгърчено лице, наведен напред, я изгаряше като горяща факла. Ако обърнеше глава, щеше да я види. Тя тръгна бързо с малки крачки, почти на пръсти, после, след като мина завоя, забави темпо и се осмели да хвърли един поглед назад. Не беше я последвал. Джулия погледна къде се намира. Наблизо имаше изход — малко вдясно и малко преди Плейн Три Хаус. Щеше да се прибере като заобиколи парка. Джулия се затича в тази посока, без да обръща внимание на погледите на мъжете, слагайки си маска на равнодушие.

И дума не можеше да става да седне в парка и да си чете книгата. Трябваше да се прибере вкъщи и да заключи вратите. Но малко преди да стигне до портала на парка, видя мъничкото, чернокожо момиченце, което бе срещнала в парка първия ден. Точно както тогава малкото момиче я гледаше втренчено, с вдигната към нея глава.

— Добър ден, Мона — каза Джулия. — Спомняш ли си за мен?

— Пфу! — каза Мона, като ѝ се усмихна с отворени уста и блеснали очи.

— Не е хубаво да казваш това.

— Бух! По дяволите! — Мона се обърна, обхваната от луд смях. — Разкарай се!

Джулия я погледна, изумена.

— Разкарай се! По дяволите! Разкарай се!

— Но... — започна Джулия, когато внезапно се озова лице в лице с русото момиче. То пипаше едно колело, облегло на оградата на парка, и гледаше Джулия право в очите. Нямаше други деца около нея. Най-близките хора бяха мъж и жена, заспали на тревата, на двадесетина метра. Около Джулия и русото момиченце сякаш се беше създало някакво празно пространство заредено с електричество, изолирано от времето и останалия свят. Детето носеше платнен панталон — смешен, с остаряла кройка, прихванат в кръста с ластик и с много широки крачоли. Приликата с Кейт накара сърцето на Джулия да се разтупти. Те продължаваха да се гледат, без да продумат. Джулия почти имаше усещането, че момиченцето я беше чакало в този отдалечен край на парка.

Изведнъж то се усмихна и цялата прилика с Кейт се изпари. Един от резците му беше счупен наполовина и правеше усмивката му несиметрична и леко изкривена.

— Коя си ти? — попита Джулия.

Усмивката на момичето стана предизвикателна като при възрастен човек. Скръстените ѝ ръце помръднаха или нещо друго в тях помръдна. Като погледна по-отблизо, Джулия видя, че тя всъщност не пипаше велосипеда, но държеше ръцете си съвсем близо до задното колело. Трябваше и малко време, за да различи това, което държеше. Чак когато малкият, кафеникав предмет потрепери, Джулия видя, че беше едно птиче.

— Ранено ли е? — попита тя.

Детето не реагира, а продължи да гледа Джулия със своята неуравновесена усмивка на възрастен. Изглежда, сякаш в нея се бе събрало цялото същество на момичето.

С бърз и сигурен жест то пхна птичката в колелото на велосипеда, така че да не може да мърда между спиците и металните пръчици, които поддържаха калника. Сцената се отпечата в съзнанието на Джулия със свръхреална яснота: както в мига, предшестваш предвидена катастрофа, времето сякаш беше спряло, като усмивката на момиченцето. Точно преди то да бутне велосипеда напред, Джулия погледна птичката, чието тяло действително минаваше между спиците на колелото и беше поддържано от подпорите.

— Не... не... — заекна тя.

Момиченцето побутна велосипеда. Птичката веднага се превърна в маса от окървавени пера. Главата ѝ се поклащаше леко към земята.

Джулия вдигна бързо глава и видя момиченцето, което яхваше колелото. Тя не тръгна веднага, а остана за миг неподвижна, седнала разкрачено върху велосипеда и гледаше Джулия с втренчен поглед.

Джулия отвори уста, за да заговори, но видя главата на птичката да лежи в прахта, с отворени очи. Почувства, че ѝ се повдига неудържимо и се обърна, за да повърне.

Когато спазмът премина, момиченцето вече го нямаше. Колелото ѝ минаваше през портала, тя караше бавно и небрежно и скоро изчезна в тълпата.

Джулия направи крачка напред и усети, че коленете ѝ треперят. Въпреки това се застави да затича. Без да я интересува вече Магнус, тя хукна право към къщата си, с отворена уста, разтърсвано тяло и пресечен дъх. Така прекоси голямата тревна площ, разминавайки се на косъм с минувачите, които се отдръпваха, за да ѝ направят място, и пое по пътеката край детската площадка за игра. Устата ѝ беше пресъхнала и сякаш ножове се забиваха в ребрата ѝ.

Тичайки, стигна до ъгъла на Илчестър Плейс и като залитаеше се опита да забави крачка. Дробовете я боляха, слепоочията ѝ пулсираха; тя изкачи трите стъпала, водещи към алеята. Къщата не изглеждаше никак гостоприемна. Джулия желаше едно единствено нещо — да се хвърли на леглото си и да потъне в дълбок сън, за да забрави целия свят. Книгата, която все още държеше в ръката си, сякаш бе утроила тежестта си.

Джулия пристигна пред входната врата и започна да рови в джобовете си. Намери една стара хартиена кърпичка „Клинекс“ — обеща, чиято закопчалка беше счупена, ментов бонбон и две монети. Спомни си, че ключът се намира на дъното на чантата ѝ, а тя беше останала в кухнята. Коленете ѝ се подгънаха и тя се свлече върху пружиниращата трева. Преди очите и да се затворят, тя успя да види смаяното лице на Хейзел Мюлино, която я гледаше през страничния прозорец на къщата на номер 23.

Старата жена се надигна върху тясното си легло; един дълъг правоъгълник бяла лунна светлина се отразяваше върху пода и част от стената. Един лек глас я измъкна бавно от съня като многократно повтори нейното име, сякаш я закачаше. Гласът се чу отново, този път по-далечен, но все още от къщата. Старата жена не искаше да последва гласа — тя устоя, като се хвана за чаршафите. Но знаеше, че не може да издържи дълго време. Гласът беше прясна вода, плътни слоеве синя вода, от която тя имаше нужда. Слабите мускули на ръцете ѝ започнаха да треперят. Знаеше кой беше това. Облиза със сух език зъбите си. В антрето закачливият глас отново я извика по име. Накрая тялото ѝ престана да се бори. Без да го желае, ръцете на старата жена отметнаха одеялото, краката ѝ прекрачиха края на дюшека и стъпиха на земята.

Тя се изправи на несигурните си крака, които знаеха накъде я водят. Съзнанието ѝ сякаш бе изцяло изпълнено с този глас. Краката ѝ намериха обувките с ниски токове и се плъзнаха в тях. Тръгна по коридора и видя отворената врата. Навън, съвсем близо, осветена от жълтата светлина, стоеше нейната посетителка и я викаше.

Старата жена мина по коридора. Познанието я чакаше — познанието и мирът. Ръката ѝ се вдигна, за да вземе пътьом дебелото пардесю от плющ, което висеше на закачалката. Глупава ръка, глупаво пардесю, ненужен жест. Само, за да прикрие нощницата си. Тя покри издадения си корем и закопча единственото копче.

Закачлива, посетителката чакаше търпеливо. Съблазнителна — изключително съблазнителна. Старата жена тропайки изтича до вратата, после излезе в широкото и познато пространство.

Посетителката тръгна, бързо се раздвижи и отстъпвайки ѝ направи знак. Бялата светлина осветяваше нейните коси и обратната страна на ръцете ѝ, които правеха знак. Всичко в нея беше мъгляво и неразлично. Други гласове достигаха до нея, но тя не обърна глава.

Закачливият глас беше последният звук, който чу.

ВТОРА ЧАСТ
РАЗСЛЕДВАНЕТО: ХЕДЪР

— Разбрах почти всичко — каза Джулия по телефона. — Бях в леглото и четях книгата, която вие ми подарихте, когато попаднах на пасажа, отнасящ се за Хедър и Оливия Ръдж, осъзнах, че съм на косъм да разбера това, което ми се случи — защото то не беше само въображение, Лили. Всичко това имаше връзка с Кейт и с едно малко момиче, което видях преди да припадна — бях толкова близо и изведнъж почувствах такава енергия. Трябваше да ви се обадя, бях пълна с идеи. Мисис Флъд видя нещо, което се отнася до къщата и до направеното от Магнус на Кейт. Не знам как, но поради това енергията на тази къща се концентрира върху мен. Мисис Флъд знаеше, че е в опасност и каза, че аз също съм в опасност. Това не ви ли убеждава, че не всичко е само плод на въображение от моя страна?

Настъпи дълга тишина, докато Лили обмисляше ефекта от това, което би могла да каже. Накрая се реши:

— Мисис Флъд е загинала при катастрофа, скъпа. Станало е съвсем близо до тях и шофьорът е избягал. Изглежда е тръгнала да пресича Майл Енд Роуд и колата изчезнала, преди някой да разбере какво е станало. Винаги е по-добре да търсим разумно, рационално обяснение, преди да... се впуснем в някое друго.

— Знам. Но някои неща не могат да се обяснят разумно.

— Но скъпа, колкото и трагичен да е, в този инцидент няма нищо свръхестествено.

— Злото не е разумно, Лили. Знам, че нещо ме мрази — нещо в тази къща. Мисис Флъд също го чувства; повтаряше ми го непрекъснато. Бях на прага да разбера всичко през нощта, когато прочетох историята на Ръдж. Трябваше да извадя всичко наяве, имах толкова идеи... Чувствах цялото това минало около себе си. Миналото е в тази къща. Значи вие не разбирате, че аз съм свързана с тази история? Заради Кейт? И това е ключът за всичко.

— Е добре, що се отнася до този ключ за всичко... — Лили не продължи. Беше обещала на Магнус (те се бяха разбрали, подпомогнати от съветите на лекаря на Джулия) да не я вълчи в

разговори на тази тема. За да може Джулия да приеме един ден истината за смъртта на Кейт, трябваше да стигне до там със собствени усилия. И завърши изречението си така:

— Мисля, че тя се намира в подобно на вашето умствено състояние. — Но веднага съжали, че избра тези думи.

— Моето умствено състояние? Благодаря за тази забележка, Лили. Може да се каже, че е много мило от ваша страна.

— Нямах предвид този смисъл, уверявам ви.

— Не мога да повярвам, че вие, вие отказвате да приемете възможността да се случват събития, които излизат извън рамките на обичайното. Най-сетне, Лили, ако мисис Флъд е видяла или чула нещо, това е вид явление, което съответства на вашите разбирания, нали? Вие приемате съществуването на този род проявления?

— Зависи от обстоятелствата, Джулия. Вие знаете, че аз твърдо вярвам в свръхестественото, но...

— А Хедър и Оливия Ръдж? Това не е нещастен случай, Лили. Не е катастрофа. Тези неща не ми се случиха без причина. Може би е нужно някакво съвпадение, което да послужи за детонатор, или пък нещата следват предварително установения план, но през последните дни аз проучих доста добре аферата Ръдж и съм сигурна, че съм на верния път. Открих името на клиниката, където Хедър Ръдж е била затворена — Бредлендс Клиник, и ѝ писах, за да я попитам дали мога да я посетя.

— Как я намерихте?

— В един стар брой на „Таймс“. Моят съсед, Пери Мюлино, ме снабди с читателска карта за отдела за периодични издания на Бритиш Мюзийм и там прекарах последните три дни в преглеждане на стари вестници. Спомняте ли си, казахте ми, че трябва да си намеря някакво занимание? Е добре, намерих си! Уверявам ви, има моменти, когато почти ги виждам двете или чувствам присъствието им около мен в къщата — чувам музиката, която те са слушали, понякога си мисля, че те току-що са излезли от някоя стая, в която влизам... А, да, казах ли ви за радиаторите? Аз непрекъснато ги спирам, без да съм ги включвала — това го прави някой друг. Мислех, че е Магнус, но в крайна сметка това вече става само в моята стая и аз закрепих бутона в положение изключено с помощта на лепенка, но радиаторът продължи да работи. Тогава прерязах жиците, но е все така топло.

Това е само един малък факт между другите; например петното кръв на синята ми рокля още стои и непрекъснато се увеличава, без да смятаме образа на някаква личност, която непрекъснато виждам с периферното си зрение в огледалата, и водата, която е отвратителна, гнила, като диария, пълна с пари — мирише понякога като шепа стари, мазни американски центове. Вече от една седмица не съм се къпала истински. Има също шумове, а и цялата атмосфера на къщата — тя желае моето присъствие, но не ме обича. Лили, защо купих тази къща? Точно тази къща? Не мислите ли, че имам правото да знам? Затова мисис Флъд бе убита... това е ужасно, това е отвратително, тази интелигентна, възрастна дама бе убита, за да не разбере истината твърде рано! Ще отида да видя Хедър Ръдж и ще се опитам да намеря всички хора, които са познавали Оливия — не преставам да виждам прояви на зло у децата, не просто на лошотия, но наистина на зло, Лили. И зад всичко това се крие Кейт: откакто почина тя носи злото в себе си и аз трябва да изясня това, трябва да видя какво мога да направя, ужасно несправедливо е...

— Джулия — каза Лили, когато словесният поток завърши със серия свръхвъзбудени хълцания. — Джулия, искам да дойдете и да се настаните при мен. Не би трябвало да оставате сама.

— Не мога да замина. Всичко, което ме интересува, се намира тук.

— Кажете ми, Джулия, пили ли сте?

— Не много. Защо? Това е без значение. Магнус също пие.

— Искам да дойдете да живеете тук, Джулия.

— Наистина е смешно. Всички искат да ида да живея при тях. Аз решително съм много популярна във фамилията Лофтинг. Страхотно е, колко обичана се чувствам!

— Спите ли поне?

— Вече нямам нужда от сън. Прекалено съм възбудена, за да спя. Е, мисля, че все пак спя по два-три часа на нощ. Сънувах такива странни сънища, направо да се побъркаш. Не преставам да сънувам онова момиченце, което видях в Холанд Парк. Символизира Кейт, без съмнение. Тя изглежда напълно лишена от добродетели.

— Джулия, вината не бива да...

— Не се чувствам виновна. Оставям това на брат ви. — Като каза това, Джулия затвори.

Загрижена, Лили отиде да напълни лейката, която държеше в ръка, в малката си, но функционална кухня. Излезе на терасата и започна да полива цветята, които вече страдаха от топлите и сухи дни на този дълъг месец — малко прекалено топъл за лондонското лято. Но времето неминуемо ще се промени — каза си тя. Най-ясния спомен, който Лили имаше за такъв дълъг период на хубаво време беше от преди повече от двадесет години. Тя си спомняше онова лято, защото през същата година Магнус купи къщата на Гайтън Роуд. Беше по-слаб тогава и ѝ каза, че обича да ходи на поляните в Хемпстед, където сваляше ризата си. Един ден го срещна на Гайтън Роуд и се разходи с него по поляните. В една тревиста долчинка Магнус направо легна гол и заспа на слънцето. Той и се стори огромен и тържествен, със силното си розово тяло и хубавата си едра глава в зелената блестяща трева. Лили го гледа в продължение на цял час, като установи с възхищение, че дори и в съня си Магнус изглеждаше по-силен, по-властен от другите мъже. Разбира се, той беше жесток, но не към нея. „Магним“ — каза тя като погали една от гъстите му вежди — това беше името му на тайния им език. Тя се радваше, че той бе имал жени, но и че изглежда бе неспособен да се ожени. Тогава Лили мислеше, че повечето жени не смееха да пожелаят да се омъжат за Магнус.

Когато Джулия се появи на сцената, това ѝ причини голям шок. Тази млада, невинна и лъчезарна жена, за която въздържанието изглеждаше абсурдно при такова цветущо здраве, беше точно типът момиче, каквито Магнус съблазняваше. Но със сигурност не беше тези жени, за които той би трябвало разумно да се ожени. Лили веднага си беше представяла, че ако някога Магнус се ожени, щеше да избере по-възрастна от него жена. „Това е заради очите и а ла Бърн-Джоунс“, беше подхвърлил Марк — бедният Марк така завиждаше, че би пожелал която и да е жена, принадлежала на Магнус, хубава или грозна. Когато разбра за огромното състояние на Джулия, Лили намери брака определено по-разбираем.

Но трябваше да минат доста години, за да стане по-безболезнен за нея. В действителност Кейт доведе до това помирение, защото, макар че Магнус в други отношения почти не се беше променил, като баща се беше показал прекрасен, колкото и учудващо да изглеждаше това. Той обичаше Кейт с толкова дълбока любов, че Лили не можеше

да не изпитва същото. С времето Джулия и тя станаха приятелки. Фактът, че Джулия винаги бе желала това приятелство, окуражаваше Лили, но истинската промяна настъпи сутринта, когато, пристигайки, видя Джулия да храни бебето, докато четеше не някакво ръководство за детското възпитание, а „Middlemarch“ от Джордж Елиът. Възможно е младостта на Джулия да бе абсурдна и прекалено богата, но тя умееше да избира четивата си. Накрая Лили и даде няколко книги за окултизма — заглавията бяха препоръчани от мистър Кармен и мис Пинър — и с удоволствие констатира, че Джулия ги беше прочела внимателно (като оцени най-много Рохайм и Мирча Елиаде, препоръчани от мистър Кармен, както и книгите на мис Пинър за астралното отражение). Впоследствие Лили имаше основателни причини да бъде признателна на Джулия, въпреки че самата тя не го знаеше — Лили всъщност купи апартамента си на Плейн Три Хаус благодарение на парите, които Магнус ѝ отпусна от общата им сметка с Джулия. Тя също знаеше, без да има нужда да ѝ го казват, че най-скъпите подаръци, които Магнус ѝ правеше, бяха платени с парите на Джулия.

Лили смяташе, че преди всичко Джулия трябва да се върне да живее с Магнус — загубата от покупката на къщата нямаше голямо значение. Те двамата имаха нужда да излекуват раните си. Лили чудесно знаеше, че ѝ се случва да ревнува Магнус по простата причина, че той беше мъж; и да ревнува от Джулия, защото тя бе застанала между тях така, както дори Марк не бе заставал. Все пак в интерес на всички бе те да се помирят. Никога Магнус не е бил лош, отколкото през последната седмица. Понякога изглеждаше, че мрази Джулия — при неговата гордост нямаше нужда от свръхестествена помощ за това — в същото време отчаяно желаше тя да оздравее и да се върне при него.

Що се отнася до Джулия, тя имаше много повече нужда от Магнус, отколкото той от нея. Тя изглеждаше ужасно слаба и болна. Разкошната ѝ коса беше станала мека и безцветна, лицето ѝ — бледо и похабено, с торбички под очите. Понякога едва чуваше това, което ѝ казваха. Джулия понасяше удара, единствено с цената на много нерви. И нямаше нищо чудно в това, че навсякъде виждаше зложелателни деца и че се бяха появили кошмарните видения с Кейт.

А сега тази натрапчива мисъл по отношение на аферата Ръдж, която беше напълно обяснима, ако се съди по това, което Джулия така решително заявяваше, Лили си я представи в читалнята, как преглежда като луда купища стари вестници — Офелия, плуваща в море от вестникарска хартия.

Имам едно задължение към Джулия и към себе си — каза си Лили. Като свърши с поливането на цветята, остави лейката на терасата и отиде да се обади на Магнус.

Преди всичко трябваше да пази Джулия от Марк. Нещо липсваше на Марк, едно тайнствено морално измерение в чувствата му към Магнус. Лили знаеше, че Марк нямаше да пропусне случай да унижи Магнус. Джулия, както беше слаба и може би истерична, щеше да бъде по-податлива от всякога към авансите на Марк. Трябваше да се сложи край на това.

Първо се обади в Гайтън Роуд. Като не получи отговор, се обади в кантората, където секретарката ѝ каза, че не го е виждала през деня и имала нареждане да не го чака. Лили знаеше какво означава това. Тя взе списъка на клубовете, където ходеше да пие, и накрая го намери в „Мери Лойд“, а това беше лош знак. Щом беше там, най-скромният от малките клубове, които удостояваше с присъствието си, той явно търсеше някаква кавга. Веднъж на излизане оттам се беше нахвърлил върху един шофьор на камион, който го гледал накриво. Трябваше внимателно да прецени градуса му и да му говори по-късно. Тя шпионираше Магнус и в същото време се смяташе за негов закрилник. Още от първите му думи прецени, че ще бъде опасно да му противоречи и го осведоми за разговора си с Джулия. Всъщност пропусна почти всичко, което се отнасяше до Ръдж.

— Да, тя е много по-добре — каза му. — Мисля, че е припаднала от изтощение и си е починала малко. Има план, по който иска да започне работа, това ще ѝ даде някакво занимание. Изглежда съвсем безобидно. Не трябва да се връщаш в тази къща, Магнус. Това е най-лошата от всички тактики.

— Къде беше, когато тя е припаднала? Видя ли я? — Лили разбра, че Магнус нямаше намерение да следва съвета ѝ.

— Една съседка я видяла да пада — каза Лили. Не беше моментът да му казва, че точно тогава е дошъл Марк. — Предупредиха ме и ѝ помогнахме да влезе вкъщи. Беше забравила

ключача си, но френските прозорци отзад не бяха затворени; успяхме да влезем оттам.

— Тези дяволски прозорци са винаги отворени — избоботи Магнус. — Ще отида да я видя. Ще я отведа.

— Аз не бих постъпила така — побърза да каже Лили. — Като се има предвид състоянието ѝ, това само ще влоши нещата.

— Всичко това са приказки.

— Ще направиш по-добре, ако се прибереш вкъщи. Трябва да оставиш нещата да се уталожат за няколко дни, скъпи. През това време тя ще се съвземе. Знаеш ли, тя е в състояние на пълно объркване.

— Има ужасен вид — каза Магнус. — Аз я видях. Но кой не е объркан?

— Слушай, Магнус, скоро тя ще трябва да приеме това, което в действителност се случи с Кейт. Знам, че е ужасно несправедливо да те упреква за случилото се и това ме кара да страдам за теб, но мисля, че за момента най-доброто, което можеш да направиш, е да се прибереш вкъщи. По-късно вероятно ще можеш да ѝ се обадиш и да се опиташ да говориш спокойно. Сигурна съм, че в края на краищата това е най-добрата тактика.

— Имам чувството, че криеш нещо от мен, Лили.

— Не, съвсем не.

— Какъв е този план? — попита Магнус като се оригна звучно. — Господи, как ми се пикае! Какъв е този план, по който работи?

— Доколкото разбрах има някаква връзка с къщата, която купи.

— Мили Боже! — възкликна Магнус преди да затвори.

Джулия бе затворила телефона все така ентусиазирана и свръхвъзбудена. Въпреки подмятането на Лили, това имаше малко общо с алкохола; след обед, когато се върна от библиотеката, тя бе пила всичко на всичко едно уиски с вода. Все пак чувстваше оптимистично опиянение пред убедеността, че механизмът се е задвижил и се вижда някакво разрешение. Тя не се съмняваше, че то беше свързано с двете Ръдж: те щяха да ѝ помогнат да умилюва Кейт, да успокои най-накрая духа на Кейт. Не знаеше как точно ще стане това, но беше сигурна, че ще успее. Във всеки случай вече нямаше избор: нещо неудържимо я подтикваше да открие истината за Оливия.

Старите броеве на „Таймс“ и „Ивнинг Стандарт“, които прочете я убедиха в един факт: Оливия Ръдж е била дете, с ненормално поведение. Едно от децата в нейната банда в Холанд Парк заявило (цитатът беше анонимен), че Оливия била „изкривена“, а един обикновен журналист я намираще „смущаваща“. Ако Джулия откриеше истината за смъртта на малкия Джефри Брейдън, може би това щеше да успокои Кейт. Не беше ли доказателство за това и необикновената промяна в настроението ѝ, откакто прочете онези страници от книгата за кралския град Кенсингтън? Винаги ѝ е било трудно да се концентрира, да си спомни какво трябва да направи едно след друго, но сега имаше усещането, че е яхнала една огромна вълна, която невъзвратно я носеше напред. Оставяше вечерята си да загори, полупразни чаши от кафе стояха навсякъде из къщата, но откакто ѝ бе хрумнала идеята да помоли Пери Мюлино да ѝ помогне да получи читателска карта, тя имаше цел, пред която всичко бледнееше — дори Магнус вече имаше по-малко значение. Нека обикаля наоколо, щом му харесва. Той живееше само в настоящето; нямаше никаква връзка с това, което действително беше важно.

Напълно доволна от това, което каза на Лили преди да затвори, Джулия бе тръгнала без определена цел към прозорците, които гледаха към градината, когато се сети за идеята, хрумнала ѝ в края на работния ден в библиотеката. Преди да говори с Хедър Ръдж — а не се съмняваше, че тя ще ѝ отговори — щеше да хвърли поглед на стари броеве от светското списание „Тейтлър“. По време на славния си период тя сигурно е била снимана за това списание. Може би там щеше да има една-две снимки от нейните приеми.

Тогава си спомни за една забележка, направена от Марк, когато се появи като по чудо в момента, когато тя припадна. Като дойде в съзнание, видя, че главата ѝ лежи на коленете на Хейзел Мюлино, а Марк държи ръката ѝ. Макар че беше още съвсем отпаднала, не можа да не забележи впечатлението, което външният вид на Марк предизвика в Хейзел Мюлино, и се опита да стане, за да се изравни с тях. Той стисна ръката ѝ по-силно и каза на мисис Мюлино:

— Не знам коя сте госпожо, но след като бяхте така любезна, мислите ли, че ще ви е възможно да прекосите парка, за да потърсите снахата на Джулия, Лили Лофтинг?

Той ѝ даде адреса на Лили и добави, че „ще остане да бди над Джулия“. Малко объркана, но щастлива, че може да бъде полезна, Хейзел ги остави.

— Добре стана, не намирате ли? — попита я тогава Марк.

— Жените винаги ли правят това, което им казвате?

— Почти винаги. Още повече те по правило проявяват и уменията да не ме ужасяват. Мислех, че щяхте да направите чест на погребалния си поглед. Както момичето от картината на Бърн-Джоунс в Тейт Галери, за която винаги ме карате да си спомням.

— Погребален поглед? Бърн-Джоунс? За какво говорите? Вече се чувствам много по-добре. — Джулия се изправи с почти прояснено съзнание.

— Младото момиче в „Кралят Кофетуа и младата Просякиня“. Същите очи. Забелязах го преди много години — първия път, когато ви видях. От какво ви прилоша?

Тогава тя му разказа за русото момиченце от парка, като бързаше да свърши преди да пристигне Лили. Тази среща имаше толкова личен, толкова интимен характер, че поне за момента, тя можеше да се разкрие само пред Марк.

Джулия натъпка някои неща в чантата си и се втурна навън, точно в момента, когато едно такси пристигаше от другия край на Илчестър Плейс. Когато стигна до нея, тя му направи знак и каза на шофьора:

— До „Тейт Галери“, ако обичате. — Така беше по-добре, отколкото да кара Роувъра в свръхвъзбуденото състояние, в което се намираше.

Когато таксито спря пред Тейт, подаде на шофьора банкнота от една лира и бързо се изкачи по сивите каменни стълби, проправяйки си път сред обичайната тълпа от туристи. В музея попита един пазач:

— Бихте ли ми казали къде са прерафаелистите? (Представители на естетическо движение в Англия, според които апогея на живописата е бил в епохата на предшествениците на Рафаел) — Търся конкретна картина. От Бърн-Джоунс.

Човекът я упъти точно. Джулия слезе по стълбата и намери залата, която ѝ бяха посочили. Веднага позна картината. Младото момиче бе седнало на възглавничка върху една дълга каменна пейка и държеше срамежливо няколко цветя; кралят, седнал на земята срещу

нея върху златна тъкан, я гледаше с вдигнати очи. Тя наистина приличаше на младото момиче, което Бърн-Джоунс бе нарисувал. Погребален поглед. Нейните очи наистина ли бяха толкова кръгли? Но кралят... като се махне късо подстриганата му брадичка, кралят беше Марк! Джулия сподели вика си на удоволствие. В продължение на десет минути тя остана закована пред картината, после, без да престава да я гледа, седна на една пейка, откъдето можеше да я вижда. В малката зала се изреждаха групи, които нахлуваха, изпълваха я и се изнизваха. Всеки път, когато ѝ препречваха картината, Джулия сменяше мястото си на пейката. Когато най-после остана сама в залата, започна тихо да плаче.

Тя имаше Марк — да, поне имаше Марк. И двамата бяха жертви на Магнус. Думите на Марк обобщаваха лекомислената история на нейната женитба. Тя не знаеше дали плаче за тези пропилені девет години или плаче от облекчение, защото, колкото и малко да бе направил, Марк и бе показал начин да намери изход. Марк, Марк!

Когато пристигна последната група, този път разпръсната, Джулия избърса очите си и, след като се изкачи отново по стълбата, мина през галериите и стигна до вратата. Излезе на светлина и топлина, сред шума от колите, слезе по сивите стълби и пресече улицата, за да тръгне покрай Темза. След миг се спря и се облегна с лакти върху парапета. Загледа се в сивата застояла вода. Върху тинята и чакъла на брега, реката беше изхвърлила няколко водорасли, една велосипедна гума, прегърбена кукла и детско каскетче от плат. Джулия бе сигурна, че скоро ще получи отговор от Хедър Ръдж; тя се чувстваше странно нематериална, сякаш се носеше над калта на реката. Без сама да знае, прие изражението на младото момиче, нарисувано от Бърн-Джоунс.

Това момиче е на път да рухне съвсем, помисли си Лили, и ако това се случи, всичко ще се провали и за нас. Докато изсушаваше ръцете си, Лили се опита да си спомни дали ѝ беше дадено някакво обяснение за присъствието на Марк до Джулия. Беше ли поканен? Имаше ли навика да ходи да я вижда? Първото предположение не бе толкова катастрофално като второто, но съвсем малко. На всяка цена трябваше да говори разумно с Джулия, да се опита да я изтръгне от нейното диво и неразумно поведение. Джулия със сигурност бе напуснала твърде рано болницата. Но Магнус можеше да сложи в ред

това. Тя имаше фикс-идея за отвратителната афера Ръдж, за която Лили пазеше смътен спомен. Вестниците говореха за това в продължение на седмици и вече мина много време оттогава — в действителност, да, беше се случило през лятото, когато Магнус купи къщата. Но това беше само една от онези сензационни истории, раздухвани от пресата, и нямаше никаква причина да я засяга лично. Това, че Джулия се беше захванала с тази стара история, показваше добре до каква степен бе изгубила контрол над себе си.

Значи, никаква пряка причина. Освен че... не, това е невъзможно. Противно на всичко, което Джулия твърди така разпалено, животът е пълен с инциденти и съвпадения. Достатъчно беше да погледне случая на Роза Флъд, за да го разбере. Бедната, скъпа Роза Флъд. Бедната Роза. Ужасната ѝ племенница беше много неучтива по телефона.

Лили пресече дневната, за да отиде в стаята си, като пътъом гледаше рисунката на Стъбс, която Магнус ѝ подари за рождения ден.

Може би щеше да убеди Джулия да се настани при нея в стаята за приятели? Трябваше да бъде по-настойчива с Джулия, всички бяха прекалено снизходителни към нея. Лили си я представяше като пеперуда, която се блъска лудо в прозореца. За да се запазят хубавите ѝ цветове, трябва да бъде притисната между две стъклени пластинки. Веднъж само Джулия да се озове тук, на сигурно място; Магнус щеше да я вижда и да я накара да изслуша обясненията му. Във връзка с това, може би трябваше да поговори с Магнус за съвпадението, което ѝ беше дошло наум преди малко, за да разбере дали има реална основа — и ако е така, щеше ли Джулия да го открие? Лили се упрекна, че не познава живота на Магнус в по-големи подробности. Какво точно е правил, когато е отишъл на Илчестър Плейс? Сигурно би било преувеличено, ако предположи...? Лили прогони тази представа с повдигане на раменете и се отправи към гардероба. Беше решила да се преоблече.

Колкото по-мрачно бе облечена, толкова по-убедителна щеше да бъде. Лили избра един ленен тъмносин костюм. Имаше го от осем години, но беше все така нов и елегантен. Въздъхна и започна да се преоблича.

След като облече тъмносиния костюм и една поизносена бяла шемизета, подарени ѝ от Джулия през миналата година, Лили отвори

едно чекмедже, за да си избере шалче. Пробва три преди да се спре на дълъг четириъгълен шал „Ермес“ в бяла и червена щампа. Огледа се, за да провери ефекта, който би произвела. Изглеждаше малко по-„сериозна“ от обикновено, като пенсиониран адвокат или като съпруга на заможен представител на някоя свободна професия. Добре. Сега трябваше да помисли за това, което щеше да каже на Джулия. Хвърли поглед към часовника и установи, че нямаше и половин час, откакто беше говорила с нея по телефона. Сигурно още си беше къщи.

Трябваше да си послужи с Роза Флъд, да напомни на Джулия, че тя ѝ бе казала да напусне тази къща. Трябваше да я накара да разбере, че е време да се стегне, преди събитията да станат неконтролируеми. Но не трябваше в никакъв случай да споменава Кейт, освен ако Джулия не го стореше първа. Беше чудовищно несправедливо по отношение на Магнус — но в края на краищата той бе първият, който се съгласи със съветите на лекаря. Ако зависеше от нея, Лили щеше да сложи веднъж завинаги край на привиденията на Джулия.

Да, добре направи, че го каза в множествено число. Това привидение беше дало живот на половин дузина други. „Това, което ѝ трябва, е един хубав студен душ“ — промърмори Лили, докато оправяше плата на полата си пред огледалото. Беше готова.

Тръгна с твърда крачка към огретия от слънцето парк. Беше петък следобед и пак имаше тълпа от хора в Холанд Парк, почти като в неделя. Неумолимият силует на Лили с чанта през рамо, люлееща се в ритъма на токчетата си, минаваше през групи от млади хора. Повечето безработни и студенти, но тя доста би се затруднила, ако трябваше да каже какво учат. Сигурно това е предметът на учението им, помисли си тя, като видя една двойка да се целува на тревата. Магнус наистина трябваше да се ожени за жена на неговата възраст: мъж като него имаше нужда от достойна за уважение съпруга. И в никакъв случай от американка. Има толкова неща, които американците не могат да схванат, въпреки грамадните им коли и електрическите им четки за зъби. Магнус трябваше да получи званието „Съветник на Кралицата“, но откакто Джулия стана мисис Лофтинг, вече нямаше никакъв шанс. Тя е очарователна, в това няма съмнение, а и не беше прилично да се претендира, че парите ѝ не бяха от полза. Но те също имаха своята сенчеста страна. Старият мошеник,

който ги беше спечелил, доколкото Лили разбираше, беше някакъв пират. Прадядото на Джулия беше един от онези безмилостни „барони на релсите“ от миналия век — ръцете му, според Магнус, бяха изцапани до лактите с кръв. А и дядото очевидно беше не по-различен: за да увеличи неговите богатства, той накарал да изсекат цели гори, замърсил реки, разрушил сдружения, убил хора. Парите на Джулия носеха неизличително историческо петно. Като вървеше все по асфалтираната алея, Лили навлезе още по-навътре в парка.

Докато слизаше по няколкото стъпала към цветните градини, Лили видя как едно малко, русо момиче стана от пейката, където възрастни хора се приличаха на слънце, и изтича в посоката, която тя възнамеряваше да избере. След няколко метра момичето забави ход. Какво хубаво дете с походка на възрастен. Дори приличаше малко на Кейт, поне в гръб Лили осъзна, че широкият ѝ панталон с ластик в талията, каквито носеха децата преди двадесет и пет години, я правеше по-възрастна. Можеше да се помисли, че момиченцето води Лили към дома на Джулия. От време на време тя подскачаше, после забавяше крачка, почти спираше, така че винаги поддържаше същата дистанция помежду им — като че ли я водеха с каишка.

Когато стигна до площадката за игра, момиченцето изчезна. Лили се спря слисана. Тя претърси с поглед купчините пясък, люлките и другите уреди, поставени на сянка под дърветата, но не забеляза никакъв отблясък от тези руси коси, толкова приличащи на косата на Кейт. От лявата страна на тревата видя само три малки деца, които хленчеха, но нито едно от тях не беше малката блондинка.

Лили се огледа за последен път около себе си, после повдигна рамене и щеше да тръгне, когато почувства кръвта да се смразява във вените ѝ. Току-що беше забелязала, дори в този момент гледаше към профила ѝ, една доста възрастна и по-скоро дебела жена, седнала на зелена пейка. Беше Роза Флъд. Намираше се вдясно и доста далече и гледаше пред себе си, застинала абсолютно неподвижно. Носеше грозното пардесю от туид, което Лили бе видяла вечерта на последната сбирка. Лили се обърна бавно в тази посока. Стомахът ѝ се беше свил и чувстваше бодежи в крайчеца на пръстите си. Беше неспособна да произнесе звук.

С цената на огромно усилие на волята Лили извърна поглед от мисис Флъд и погледна отново към детския ъгъл.

Децата продължаваха да играят в пясъка, предимно на четири крака, и ясните им звънки гласове стигаха чак до нея. Отново обърна глава към пейката: беше празна. Роза Флъд бе изчезнала, както малкото русо момиченце.

Лили почувства как дробовете ѝ се изпълват с въздух, като че ли беше спряла да диша в продължение на минути. Спомни си, че се намира на обществено място, изправи се и прекара ръка през косата си. Отново погледна пейката. Никой не седеше там. Нямаше дори следа от стара, тъжна и посивяла дама. Разбира се, след като там въобще не е имало никой. Колко смайващо, каза си Лили. Да получи халюцинация, точно когато се канеше да проповядва разум на Джулия! Някой по-неуравновесен от нея щеше веднага да приеме привиденията на Джулия, предавайки се по този начин на нереалното. Лили си позволи една усмивка при мисълта за реакцията на мис Пинър и мис Тут пред „възкръсването“ на мисис Флъд. После се запита какво точно беше видяла мис Пинър в банята през онази страшна нощ. Обеща си в никакъв случай да не заговаря на тази тема пред Джулия. Намираше се в известен смисъл в помещението на свещеник, който трябва да се покаже резервиран по отношение на чудесата пред някой прекалено упорит новопокръстен.

Лили бе възвърнала самообладанието си — всъщност почти. Каква странна случка, все пак... отвратителна — това беше точната дума. Погледна за последен път към пейката — празна — и пое по пътя си със сигурна крачка.

Като пристигна на ъгъла на Илчестър Плейс, Лили спря за миг, за да сложи ред в мислите си. Все още не знаеше какво точно щеше да каже на Джулия, но имаше нужда непременно от лост, с който буквално да я изтръгне от тази къща. Може би Магнус? Някоя замаскирана заплаха... да остави да се изплъзне думата „болница“ в подходящ момент... Лили пое дълбоко дъх, вкусвайки необичайната сладост от това съучастничество и властта, която то ѝ даваше.

Вдигна очи към прозорците, които смяташе, че са на стаята на Джулия. Къщата ѝ се стори изоставена. Отново евтина романтика, каза си Лили — тази проклетата халюцинация все пак я бе разтърсила. Страничните прозорци частично откриваха гледка към дневната: половината, която можеше да види, бе при всички случаи празна. Като застане точно пред къщата, можеше да види целия приземен етаж —

и, ако пердетата бяха спуснати, това несъмнено щеше да означава, че Джулия си е вкъщи. Лили чувстваше необяснимо нежелание да се впусне в този кръстоносен поход.

Тя направи десетина крачки напред и през прозорците на дневната забеляза правоъгълните очертания на искрящо зелената градина. Би трябвало вече да е позвънила. Откъде тази съпротива? Един стар спомен изникна в съзнанието ѝ и асоциацията се избистри: мисис Уотъруокс на едно коктейл-парти преди войната. Жена на министър, грамадна, внушителна, разположена върху канапето като на трон, този ден тя беше в толкова отвратително настроение, че застиналото ѝ лице сякаш предизвикваше всеки, който се доближеше до нея. По някакъв абсурден начин къщата ѝ напомни за мисис Уотъруокс, от която струеше неумолима враждебност, седнала върху канапето на цветя в хотел „Олбани“. И тези стъпкани цветя около къщата — нещо като визуална игра на думи? Във всеки случай впечатлението беше изключително ясно и силно.

Каква глупост, каза си Лили, като пристъпи към вратата. Тогава именно, в зеления правоъгълник на един от френските прозорци, които гледаха към градината, видя да се появява лицето на Магнус.

Остана за миг прикована на място, после побърза да отстъпи към тротоара, без да изпуска Магнус от очи. Със странно движеща се уста, той напразно дърпаше дръжката. После, пред ужасените очи на Лили, извади от портфейла си някаква карта и я плъзна в процепа на нивото на заключалката. Направи с нея бързо вертикално движение и френският прозорец се отвори. Магнус влезе в къщата. Лили си тръгна. Не можеше да понесе повече да гледа.

Магнус влезе в светлата, обляна от слънце трапезария, и наостри уши. Някъде в празната къща се чу щракване на ключ, последвано от леко бръмчене на машина. С несръчен жест Магнус прибра кредитната карта в портфейла си. Направи една крачка, носле отново спря, като дебнещо животно. Бръмченето може би идваше от неговата глава. Не му се събираха повече от седем или осем часа сън за цялата седмица, беше само на уиски и непрекъснато освобождаваше адреналин, представяйки си сцени с Джулия. Спеше на бюрото си между посещенията на двама клиенти или на пейките в парковете. Веднъж бе задрямал в един храсталак, докато наблюдаваше прозорците на Джулия. Представяше си, че я бие, че се люби с нея, че я събужда един час преди зазоряване и настойчиво ѝ говори. Както много мъже със стадно чувство, Магнус изпитваше ужас от самотата. През миналата седмица на няколко пъти, докато обикаляше из къщата с бутилка в ръка, му се бе случило да говори на Джулия толкова сериозно, толкова разпалено, сякаш я вижда пред себе си като призрак. На два пъти бе чул как тя изкрещява името му, от болка или от объркване и беше тичал, залитайки, чак до къщата на Илчестър Плейс. Не знаеше какво очаква да намери там — освен ако Джулия не беше в прегръдките на Марк, защитавайки се диво миг преди да му се отдаде. Тази сцена спохождаше също и сънищата му и тогава той се събуждаше с разтуптяно сърце. Беше започнал отново да мастурбира, което не беше правил от времето на юношеството си. Имаше любовница на не повече от пет минути от къщи — една стара клиентка, която живееше в Хамърсмиг, и една друга, намираща се не по-далече, чийто съпруг беше в затвора; но Магнус знаеше, че ходи при тях преди всичко защото ги плашеше; те представляваха само временна алтернатива. Без Джулия не му бяха твърде от полза. Тогава започна да обикаля нощем около тази къща, воден от гнева си и натрапчивите си мисли, които уискито никак не бе уталожило, и с единственото намерение да каже на Джулия думите, които му идваха така лесно, когато беше сам. По телефона не можеше да се контролира

— тя изглеждаше толкова надменна и безсрамна, толкова бързаше да затвори, че това го вбесяваше.

Споменът за този гняв и престорено студеният тон на Джулия, който го бе причинил, помогна мигновено на Магнус да успокои опасенията си. Фактът, че сред всички къщи в Лондон, Джулия бе избрала точно тази, беше почти достатъчен, за да го накара да повярва в мистичните бръщолевения на Лили. Къщата на Илчестър Плейс, 25 разбуждаше у него прекалено натрапчиви спомени, за да свикне с идеята, че Джулия живее тук. Дори след всичките тези години миналото се събуждаше при твърде нещастни обстоятелства.

Би трябвало да изгоря тази къща до проклетите ѝ основи, помисли Магнус. Тази мисъл като че ли му вдъхна кураж и той обиколи трапезарията, разглеждайки предметите в нея. Нямаше да допусне това място да го смуги. Днес беше тук посред бял ден, а не както в предишните случаи, или когато, сгушен в градината, чукаше по прозорците преди да опита да се промъкне в къщата. Тогава къщата сякаш го удряше физически — само така можеше да опише чувството, което изпитваше.

Магнус извади плоско шише уиски от джоба си и отпи солидна глътка, преди да влезне в дневната. Забеляза, че се поти; разхлаби вратовръзката и изтри с кърпа челото си. Навремето къщата не беше толкова топла, дори бе по-скоро студена. А да, бяха сложили тези ужасни акумулиращи радиатори. Топлината беше неприятна, потискаща. Магнус издърпа връзката си и я натъпка в един от джобовете.

Извика Джулия по име. Като не получи отговор, той се облегна на напълненото с дреб канопе и отново измуча името ѝ, после изруга, но в отговор се чуваше само лекото бръмчене, идващо някъде от къщата. Погледна към стълбата и за момент му се стори, че вижда двойно и се опита да се съвземе. Затвори за миг очи и ги отвори отново: разбира се мебелировката беше изцяло променена! Навремето тази стая беше по-весела, с опънат сатен по стените. Възможно ли беше? Във всеки случай приличаше съвсем на сатен. Чаршафите също бяха от сатен и от коприна. Имаше малки удобни канопета, цветни картини по стените. Всъщност стаята изглеждаше много по-голяма, отколкото сега. Всичко се смалва, когато остаряваш. По нищо не прилича на стаята, в която идвах преди години — тогава атмосферата

тук беше весела и безгрижна, може би малко глупава. И ние всички, млади и глупави, каквито бяхме, бързахме насам. След Кембридж къщата го привличаше с волната си атмосфера, с вечната си карнавална обстановка и с тази свобода на нравите, която той тогава смяташе за типично американска. Това всъщност ни най-малко не намаляваше очарованието на домакинята на къщата. Все още виждаше как Хедър Ръдж се появява на вратата, с шейкър в ръка и с цигара в прелестната си уста. Точно това той искаше да попречи на Джулия да узнае. А също така трябваше да избягва да мисли за него. Магнус стана и отиде в кухнята.

И тук всичко се беше променило. Всичко беше бяло, като в болница. Магнус отвори наслуки няколко шкафа. Бутилки минерална вода, чинии, чаши. Едно чекмедже с нови, блестящи, сребърни прибори. Отстрани на мивката откри няколко бутилки уиски. С малцово уиски, което я беше научил да харесва. Той докосна бутилките. В известен смисъл те го успокояваха.

Би трябвало да е мъртва сега... В този момент в съзнанието му настъпи смут, защото му се стори, че помисли това за Джулия. Страхът, който изпита през нощта, когато счупи вазата, го обзе отново. Не, разбира се, другата беше мъртва, не Джулия. Трябва да е умряла в онова място, където я затвориха. Каква слаба и глупава жена. В продължение на години той ѝ изпращаше пари. Без съмнение и други мъже бяха правили същото. Тя смяташе, че има еднакви права върху всички тях. Магнус блъсна силно вратата на шкафчето за напитки, като се надяваше, че е обелил мазилката или е повредил ключалката. От кухнята тръгна с вълчи стъпки към банята на приземния етаж. Почувства някакво присъствие и се спря на прага. Вместо да се обърне, погледна в огледалото в розово огледала и забеляза движение точно на границата на зрителното си поле. Беше пиан. Нямаше нищо страшно. Главата му сякаш бръмчеше в съзвучие с едно по-дълбоко трептене. Отпи още една глътка от плоското шише, докато се гледаше в огледалата. Пак забеляза онова неуловимо движение. „Досаждам ти“ — промърмори Магнус. Сивите му гъсти коси падаха на челото, костюмът му беше мръсен и смачкан. Разреса се с пръсти.

— Ти не си там — каза той на висок глас. — Върви на майната си!

От какво се беше уплашил толкова първата нощ, когато влезе в градината? Беше пил по-малко онази вечер и искаше насила да вразуми замъгленото съзнание на Джулия, а също — да седне за малко в тази къща и да вдиша въздуха ѝ. Беше вдигнал вазата, за да помирише цветята. Къщата представляваше силно опъната мрежа от шумове, нито един от които не беше различим. Все пак струваше му се, че чува Джулия да крачи на първия етаж и да си говори сама. После, в началото много бавно, почти плахо, в него се роди усещането, че е наблюдаван, сякаш от някакво малко животно. Усещането, че ви гледат някакви очи. Неподвластно на разума, това чувство се засили. Мишката стана тигър, нещо зловещо, грамадно и диво. Никога в живота си не беше изпитвал такъв ужас. И отчаянието беше толкова голямо, колкото и страхът: абсолютно и непоправимо отчаяние. Държеше вазата с две ръце и се страхуваше да се обърне, сигурен, че нещо отвратително се спотайва зад него. Смъртта на Кейт — този миг, който го преследваше и беше готов всеки момент да го погълне. Обхвана го непоносимо главоболие. Нещо се нахвърли върху него и той хвърли вазата на земята като вдигна ужасен шум; после, без да се обръща, избяга през градината.

— Върви на майната си! — повтори и тръгна към стълбата.

Ако Марк беше горе, той... щеше да го удуши. Магнус постави крак на първото стъпало. Горе имаше нещо. Толкова му беше горещо, че цялото тяло го сърбеше.

Отстъпи една крачка и се върна на мокета. Веднага напрежението отслабна. Дори бръмченето в главата му намаля. Горе беше пълно с шумове. Бързи, неспокойни докосвания. По причини, които оставаха напълно загадъчни, те представляваха страшна опасност за него. Отново сложи крак на стъпалото и почувства, че атмосферата става заплашителна. Железен обръч стегна челото му; напразно се опитваше да поеме дълбоко въздух.

Отстъпи още, чувствайки пулсиращото, тежко присъствие на къщата. Да остане тук по-дълго време би означавало смърт за него — в това беше абсолютно сигурен. Поиска да извади кърпа от джоба си установи, че пръстите му са неспособни да се свиват нормално. Ръката му трепереше. Не владееше вече движенията си. Страхуваше се да се обърне с гръб към стълбата. Отстъпвайки, успя да намери пътя към вратата.

Когато, целият треперещ, Магнус се озова на слънце, докосна флакона със спрей в джоба си както се погалва куче. С крайчеца на окото си забеляза, че някой го гледа през прозореца на съседната къща и се обърна в тази посока. Жената с нежното, млечнобяло лице остана още за миг, после се отдръпна бързо. Магнус направи гримаса към прозореца, където беше тя. Ако видеше Джулия щеше добре да я нареди. Някой трябваше да плати за това... това унижение. Беше готов да направи на кайма всеки, който се изпречи на пътя му.

В деня след тези събития, Джулия караше на юг по автострадата, като следваше указанията, които и бе дал директорът на клиниката. Поради безсънието, мисълта ѝ беше изострена. Караше много бързо, но не си даде сметка, докато не погледна таблото. Струваше ѝ се, че никога досега не е карала така сигурно. Според ясния център на съзнанието ѝ, нейното тяло пилотираше малката кола все едно, че тя беше продължение на нервната ѝ система.

В Гилдфорд, при вида на един ресторант усети, че е гладна. Не бе яла нищо, откакто получи писмото, всъщност писмата — кратката бележка на мисис Ръдж, придружена от написаното на машина писмо на лекаря.

В първото пишеше:

Джулия Лофтинг,

Това ли е истинското ви име и наистина ли живеете в старата ми къща? Вие си спомняте за това, което стана. Елате да ме видите, ако желаете.

Х.Р.

Беше свръхвъзбудена, само прегледа набързо официалното писмо, чийто автор казваше, че е очарован, че мисис Ръдж ще има посещение след толкова години и добавяше, че дирекцията със сигурност не би се противопоставила на това. Някога имало проблеми с журналистите, които много зле се отнасяли към „пациентката“. Директорът щял да бъде също така очарован да се запознае с мисис Лофтинг, след като тя се види с „пациентката“... От писмото лъхаше на отрупано с работа бюро и много заета секретарка, а на втори план

се усещаше строгата миризма на болница и амоняк. След като запомни добре указанията за пътя, който трябва да следва, за да стигне до Бредлендс Клиник, Джулия хвърли писмото. А драсканиците на Хедър Ръдж, обратно, препрочете десет пъти, като се опитваше да извлече максимална информация от тези безформени, разкривени букви. Съвсем ясно личеше американският почерк, толкова различен от грижливата и превзета калиграфия на англичаните, получили образованието си по онова време.

Джулия прекара по-голямата част от деня в предвижданията срещата с мисис Ръдж; приличаше на хрътка, която дърпа каишката си, сляпа за всичко друго, освен за онова, което е забелязала да шава в гъсталака. Остави телефона да звъни, без да вдига, и накрая излезе и вървя до късна вечер по тъмните улици на Хамърсмит и на Чизуик. Минаваше единадесет часа, когато забеляза, че е стигнала чак до Гънсбъри Парк и взе метрото, за да се върне в Кенсингтън. Дори шумовете, които изпълваха къщата и ставаха все по-бесни, не я уплашиха: това беше знак, че се приближава към непознатото, което управляваше съществуването ѝ. Най-накрая можеше да премине към действие.

И духът, полтъргаистът, беше удовлетворен. Оправдано бе, че не се показва. Ако беше духът на Кейт, той, разбира се, не можеше да се разкрие преди развързката. Джулия беше сигурна в това. Но в стаята ѝ беше двойно по-топло, отколкото обикновено. А през нощта шумоленето на плат ставаше още по-бурно. Понякога Джулия чуваше гласове — една жена и едно момиченце — да шепнат в коридора. Също и тактове музика. Магнус вече не заемаше никакво място в мислите ѝ: той беше само инструмент, зла сила, но в периферията. Джулия имаше впечатлението, че се приближава към центъра на силно изгаряща и заслепяваща светлина и тя трябваше да стои в пълното сияние на тази светлина, трябваше да разбере всичко. Иначе смъртта на мисис Флъд щеше да е напразна. И тази на Кейт, може би, също. Джулия чувстваше как цялата тежест на миналото я тласка към този нажежен център.

Точно след като отмина Гилдфорд, Джулия видя едно заведение на самообслужване и почувства как стомахът ѝ се свива болезнено. Спря точно пред него и влезе в кафетерията. Мина покрай дългия тезгях, взе си без да избира и плати едно кисело мляко, пържени

картофи, две наденички, твърдо сварено яйце, препечени филийки и кафе. Занесе подноса до една от малкото чисти маси и, без да поглежда около себе си, лакомо загълта храната. Гладът ѝ се уталожил така бързо, както се бе събудил, но тя дояде яйцето и наденичките и побърза да излезе, като остави останалото на масата.

Половин час по-късно Джулия видя медната табелка, известяваща за Бредлендс Клиник и потегли по алеята на клиниката, която минаваше през малка горичка преди да стигне до една сграда от сив камък. Гърлото ѝ беше сухо, пулсът ѝ биеше. За да се успокои, си припомни снимките на Хедър Ръдж, които бе видяла. Когато вече беше в състояние да отвори вратата на Роувъра, слезе и пресече площада, покрит с чакъл.

На вратата я посрещна жена на средна възраст, облечена в бяло.

— Мисис Лофтинг, предполагам. Мисис Ръдж е толкова доволна, че ѝ писахте. Знаете ли, че доктор Филипс-Смит иска да ви види след това? Бих ви помолила да ме последвате, далече е доста. О, бедната мисис Ръдж. От доста време вече не е между трудните пациенти. Но трябва да се спазва регламента, нали? Все пак има своите чувствителни места; по отношение на дъщеря ѝ, както сигурно се досещате. Изглеждате много уморена, скъпа госпожо. Искате ли да си починете малко преди да я видите?

Тя имаше малки очи като на катеричка — живи и блестящи.

— Не, не, изобщо няма нужда — успя да промълви Джулия.

Жената се усмихна професионално, зад което като че ли се криеше доста буен темперамент.

— В такъв случай последвайте ме, ако обичате, мисис Лофтинг.

Тръгнаха бързо по коридор с номерирани врати: всичко беше боядисано в бяло, доста поизтрито.

— Можехте да я сложим в крило „Е“ — каза жената.

— А, добре. А... физически...?

— Тя е доста по-представителна.

— Представителна...

Докато сестрата отключваше една метална врата, Джулия погледна встрани и видя малка бяла стая, където върху чаршаф лежеше нещо безформено. До леглото имаше малка масичка от полирана стомана, отрупана с ампули и спринцовки. Джулия почувства как я присвива стомаха и ѝ стана много зле.

— Оттук.

В края на коридора — друга тежка врата. Едър човек, облечен в мръсна блуза, стана от една табуретка и се приближи към нея. Докато вървеше коремът му се люшкаше.

— Можете ли да потърсите мисис Ръдж, Робърт? Аз ще заведа мисис Лофтинг в стаята за посетители.

Със знак на съгласие Робърт излезе с бавна крачка. Сестрата преведе Джулия през стая с ярки акварели. Няколко възрастни мъже, които работеха на една дървена маса, цялата нарязана, ги изгледаха зяпнали, докато минаваха. Учудващо гладките им лица изглеждаха уплашени. Единият от тях носеше черни очила, които го правеха напълно безизразен.

„Какво търся тук? — запита се Джулия. — Не мога да понасям това място“.

Неразположението ѝ се засили докато сестрата я превеждаше през две други стаи, където цареше същото смущаващо противоречие между стените в ярки, безредни цветове и бледите, притъпени физиономии на мъже или жени. Лица, неподвластни на опита... Джулия се чувстваше хваната в капана на техния глад.

— Ето ни най-последно, скъпа госпожо. — Сестрата беше отворила вратата на малка безлична стая, в която имаше два стола, поставени един срещу друг и разделени от зелена метална маса. Като ѝ посочи куп списания, добави: — Тя ще дойде веднага.

Джулия седна на единия от столовете. Сестрата се обърна и излезе.

Миг по-късно се чуха приближаващи стъпки. Вратата се отвори пред масивния силует на Робърт, който отстъпи, за да направи път на една жена. В началото Джулия помисли, че се е излъгала. Това безформено създание, увито в избелял пенъоар, нямаше никаква прилика със снимките на Хедър Ръдж, която даже на четиридесет години беше слаба с овално, добре оформено лице и с подчертана чувственост. Джулия погледна Робърт, но той беше седнал на една табуретка в дъното на стаята със скръстени върху корема ръце и поглед, забит в краката му.

Жената продължаваше да стои на прага. Приличаше на онези повехнали и изгубили разсъдък жени, които Джулия видя в другите стаи.

— Как се казвате — попита жената, като разсея донякъде първите впечатления на Джулия.

— Извинете ме... — каза Джулия и стана. — Толкова държах да се срещна с вас. Вие сте Хедър Ръдж?

— Мисис Лофтинг?

„Те ме измамиха — помисли си Джулия. — Довели са ми някоя друга“.

— Мисис Лофтинг? — повтори жената.

— Да — каза Джулия. — Наистина съжалявам, но бях... толкова съм развълнувана да ви срещна... Купих вашата къща, знаете ли. Мисля за вас. Често мисля за вас. — С провлечени стъпки старата жена отиде да седне срещу Джулия. Няколко бели косъма бяха поникнали отстрани на бузите ѝ.

— Защо сте искали да ме видите?

Жената погледна недоверчиво Джулия.

— Защо ли? — Джулия се наведе към нея. — Не знам откъде да започна... Обичате ли да имате посещения? Добре ли се отнасят с вас тук?

— Не чак толкова. Но е по-добре от затвора, знаете ли? — В гласа ѝ още се долавяше акцент от Средния запад. — Няма нужда да ми казвате какво става навън. Ние имаме право да четем... разни неща.

— О, трябваше да ви донеса нещо за четене, някоя книга или списание, няколко джобни издания. Чисто и просто забравих.

Жената с похабеното лице я гледаше безучастно.

— Дойдох да поговорим за вас.

— Аз не съм нищо. Аз съм на сигурно място. Тук нищо не може да ми се случи.

Джулия не знаеше какво да каже, после от устата ѝ се изплъзна:

— Моята дъщеря също умря. Ние имаме общи неща, важни неща.

— Значи вие вярвате, че моята е мъртва? — каза жената с наведен надолу поглед. — Така мислят всички. Но те не я познаваха. Оливия не е мъртва. А защо би трябвало да се интересувам от дъщеря ви, мисис Лофтинг?

— Не е мъртва? Но...

— Няма „но“. Така е, както казвам. Защо се интересувате от Оливия? Мислех, че сте тук, за да говорите с мен, мисис Лофтинг?

Внезапно старата жена се пошегува:

— Бедната глупачка! Вие не знаете къде се намирате. — Явно беше, че Джулия не можеше да схване казаното.

„Трябва да започна отначало...“

— Също би трябвало да знаете къде се намира той.

— Случиха ми се някои неща и трябва да говоря за това с вас. Прочетох всичко, което пишеше за вас в старите вестници. В продължение на дни. И мисля, че съществува връзка между нас...

— Погледнете ме добре, мисис Лофтинг — каза другата жена. — Аз съм тази, която е мъртва, не Оливия. Мисис Лофтинг! Любезната мисис Лофтинг идва да посети бедната луда! Яжте собствените си лайна, мисис Лофтинг. Търкаляйте се в собствените си лайна, мисис Лофтинг. Тогава ще знаете какво съм аз.

Джулия направи нов опит:

— Мисля, че мога да ви помогна... Част от самата вас е затворена в моята къща. Чувам ви да говорите понякога. Мислите ли, че съм луда, като казвам това? Защо казахте, че тук сте на сигурно място?

Мисис Ръдж бе станала внимателна.

— Не мога да направя нищо за вас, велика и превъзходна, мисис Лофтинг. Аз ви презирам. — С разкривено лице тя хрочеше думите си. — Вървете си, живеете във вашата къща! Ще ви говоря за Оливия, мисис Велика и Превъзходна, мисис Любезна. Искате да знаете? Оливия беше лоша. Злокобна. Злото — от него не можеш да се отървеш. То си отмъщава. Това, което иска, е отмъщение и то го получава.

— И... тя как си отмъсти?

Мълчанието на мисис Ръдж беше по-лошо от презрението.

— Искате да кажете, че тя ви е подтикнала да направите това, което сте извършили?

— Тя се смее, тя се подиграва с мен. И с вас също се подиграва. Не я ли чувате? Вие нищо не знаете. Нищо. — Бялото и плоско лице с изкривена, тръпнеща уста и почти затворени очи се приближи до Джулия. — Направих това, което направих, мисис Лайно, защото

видях какво представлява тя. Имате ли още нужда да ме питате какво беше нейното отмъщение?

— Мисис Ръдж — настоя Джулия. — Тя наистина ли направи това, което повярваха хората?

— Това, което представляваше тя, беше по-лошо от стореното от нея. Обикновените хора не могат да имат и най-малка идея за това. Доволна съм, че съм тук, мисис Лофтинг. Искате ли да ви открия една тайна? — Изкривеното и лице беше изпълнено със злонамереност.

— Да, искам да знам — каза Джулия, наведена над масата, за да улавя неясните думи.

— Бихте имали късмет, ако сте на моето място. — В ъгъла си Робърт подсмъркна шумно. — Вие сте идиотка, мисис Лайно. Такава идиотка като всички нас тук.

Джулия сведе глава. Следи от лиги блестяха върху похабената маса. Стаята ѝ се стори ужасно тясна. Някаква отблъскваща миризма изпълваше въздуха; Джулия се почувства нападната от всички страни, зави ѝ се свят.

— Кого друго бих могла да видя — успя да каже тя. — Кой друг познавате вие?

— Тази кучка Брайдън — измърмори мисис Ръдж. — Идете всъщност да видите тази лапачка на кисело зеле. Говорете с приятелите на моето семейство. Те трябва да са открили истината.

— Как се казват те? — попита Джулия тихо.

— Имена... Мини Лейбрук. Франческа Темиъл. Пол Уинтър, Джони Ейкфорт. Искате ли други? Дейвид Суифт. Фреди Райли. Пфу! Вървете да им говорите за вашите проблеми, мисис Лайно!

— Благодаря — каза Джулия.

— Точно това, което си мислех. Вашето място е тук, тъпа глупачка. А сега, изчезвайте!

— Остават ви осем минути — каза Робърт от ъгъла си.

— Не, по-добре е... — започна Джулия. Тя стана.

— Тъпа мръсница. Глупачка! Помия от тъпи лайна!

Заобикаляйки безформеното тяло на старата жена, Джулия се спусна към вратата и я отвори. Робърт вдигна изненадан очи, а след това вдигна и тлъстата си ръка. Джулия изтича до края на коридора и се обърна случайно надясно. Забеляза една голяма врата, над която беше запалена лампа, мина през нея и продължи по безкрайните

коридори, тласкана напред от представата, че мисис Ръдж и Робърт я преследват с тежките си стъпки. Накрая стигна до една дълга зала, пълна с мъже и жени със сиви и меки лица. Когато тя влезе, всички се обърнаха към нея. Джулия се спря за миг, после пресече бавно залата. Мъжете бяха прегърбени, с празен поглед; отдръпваха се, за да ѝ направят път, като влачеха крака, някои от тях се опитаха да я докоснат с несигурни жестове. Един мъж, приличащ на труп със стърчаща коса, се усмихваше меко. Джулия едва забеляза масата за пинг-понг и металните столове, наредени в две редици. Киселата миризма на пране, дезинфекциращи препарати и пот заливаше всичко, като че ли Хедър Ръдж беше скочила отгоре ѝ. Тези лица — струва ти се, че ако ги разрежеш, отвътре ще изскочат стърготини. Една ръка с огромни пръсти се опита да я хване за китката. Джулия направи движение назад и мъжът от дясната ѝ страна, приличащ на слон, изсвири между зъбите си. Една жена с неестествено руси коси и сплескано тяло, започна да я имитира. Един мъж, чието лице бе цялото изтеглено на една страна като с кукичка, се промъкна пред Джулия и я хвана за лакътя в момента, когато тя направи крачка встрани, за да го избегне. Имаше усещането, че се дави в тази гротескна, зловонна плът... Обхваната от сляно отвращение, тя отблъсна мъжа и изтича до края на залата. Когато стигна там, Робърт се появи от другата ѝ страна.

Намери се в дълъг, зле осветен коридор. Тежки, неритмични стъпки се чуваха зад нея. Тя започна да бяга. В края на коридора няколко стъпала слизаха към друг коридор, по-мрачен и по-тесен, грубо постлан с плочки. Тича до средата на този коридор. После задъхана продължи като се държеше с ръце под ребрата, докато стигна до една висока, дървена врата, затворена с тежки ключалки. Дърпа и блъска вратата с всички сили, докато накрая тя подаде. Отвори се пред три стъпала от сив камък, водещи към поляна, в края на която започваше малка горичка. Имената, които Хедър Ръдж изплю в лицето ѝ, човъркаха като със свредел мозъка ѝ. Брейдън. Мини Лейбрук. Франческа Темпъл. Пол Уинтър. Джони Ейкфорт. Дейвид Суифт. Фреди Райли. Погледна тъмната гъста гора и слезе по стъпалата към мрака на дърветата, като си повтаряше имената.

Все още съвсем зашеметен, Магнус стоеше на детската площадка близо до купчините пясък, заобиколен от деца. Очите му бяха вдигнати към прозореца на Джулия. Това, което току-що бе зърнал само за миг, бе невъзможно, невероятно. Той напипа бутилката в джоба си. Едно момиченце мина покрай него като докосна крака му и Магнус се отдръпна, чувайки как пясъкът скърца под обувките му. Пулсът му сякаш бе спрял. Малко по малко звуците започнаха да проникват в празнотата, която го бе покрила като стъклен похлупак. Чу острите гласове на децата, далечния рев на самолет. Едно дете се подпря на левия му крак. Беше минал през парка на тръгване от Плейн Три Хаус, много раздразнен от Лили, която бе странно резервирана към него, като че ли криеше някаква тайна. Имаше онова изражение „ти-си-едно-много-лошо-момче“, което придобиваше понякога, след като научи за нещо неприятно, извършено от него, но се отказва да засегне открито темата за предполагаемото злодеяние. Вместо това тя говори за „личната сфера“ на Джулия, за необходимостта от един „ясен и честен разговор“ между тях и за „нуждите на всички засегнати личности“. И всичко с блеснал и агресивен поглед. Магнус си помисли, че причината за това поведение несъмнено отново се дължеше на неумереното му влечение към пиенето.

После тя отново яхна любимия си боен кон: защото той не беше станал „кралски съветник“?

— За Бога, Лили — отговори той. — Обясних ти го сто пъти. Ако исках да бъда кралски съветник, щях веднага да стана. Но единственият резултат от това щеше да бъде да увеличи наградите си и да намали четири пъти броя на моите клиенти. Ти нямаш никаква представа какво означава това. За мъж в моето положение, това би било глупава грешка.

— Искам моят почитаем брат да бъде кралски съветник.

— Иначе казано, ти искаш да бъдеш сестра на кралски съветник, без дори да знаеш какво означава това. Това е абсурдно. Във всеки случай то няма нищо общо с Джулия. Не можеш ли да си го набиеш в главата?

— Магним...

— И не се опитвай да ме придумваш така... — Слава Богу, тя не настоя.

— Би трябвало да се грижиш повече за дрехите си. Човек би казал, че си спал с този костюм.

— Може и наистина да съм спал. Е, да.

Той напусна апартамента на Лили със силно главоболие и леко неразположение, вследствие на лошо храносмилане. Прекоси парка в отвратително настроение, раздразнен от слънцето и от мързеливците по тревата. Бяха съобщили, че времето ще се промени в следващите дни и това го зарадва. Изпитваше желание за дъжд, за облаци, за студено и сурово време. Като стигна до площадката за игра, излезе от пътеката и тръгна през тревата. Тогава, като вдигна глава към прозореца на Джулия, видя Кейт с гръб точно срещу стъклото. Миг по-късно тя изчезна. Той познаваше косата на Кейт по-добре от своята. В продължение на един дълъг миг Магнус забрави да диша.

Отмести от крака си едно малко и усмихнато чернокожо момиченце на две или три години и, възвръщайки си жадно дъха, направи няколко крачки по поляната. В стомаха му пареше, а езикът му бе надебелял и вдървен. Не беше възможно да е видял Кейт. И все пак той я видя... с искрящата си като на принцеса от вълшебните приказки коса. В този миг Магнус изпита едно от най-силните и най-малко егоистични чувства през целия си живот: ужасно много се уплаши за Джулия.

Краката му го отведоха усърдно до улицата, после той изтича към Илчестър Плейс и, тъй като се задъха, продължи вървешком до къщата. Огледа фасадата, през която не можеше да се проникне. Невъзможно бе да се каже какво става вътре. Моментът на силната тревога беше отминал, но тя все още бе достатъчно голяма, за да го подтикне да прескочи трите стъпала към вратата. Позвъни. Някъде вътре, много далече, Магнус чу ехото от звъна; къщата беше празна.

Той скочи от стълбите и започна да обикаля къщата, като гледаше през прозорците. Това, което виждаше вътре, бе неподвижно, мъртво, приличаше на недокосната гробница. Почука на прозорците на кухнята и продължи да чука, докато стерилният и бял вид го накара да загуби смелост. Стигна до задната страна, където изпробва дръжките на френските прозорци — бяха затворени. Сложи ръце отстрани на очите си и се опита да проникне през мрака на вътрешността, през процепа на недокрай дръпнатите пердета. Масивните, непоклатими мебели като че ли идваха направо от

витрината на някой магазин за препарирани животни. Преди да извади кредитната си карта, погледна с крайчеца на окото си към къщата на номер 23 и видя малката съседка на Джулия да го гледа ужасено през един прозорец на първия етаж.

Той ѝ се закани с юмрук, преди да забележи високия, слаб мъж, който идваше към него. Изражението му беше като на полицаи в момента, когато залавя някой скитник.

То вбеси Магнус, както и цялата му външност — дълга, руса коса, както беше модерно, и велурено сако. Когато дойде съвсем наблизо, мъжът огледа с недоверие небрежния му вид, липсата на вратовръзка. Магнус се обърна към него със стиснати юмруци.

— Ей, вие! — започна русият мъж. — Един момент, ако обичате!

Обърнат към него с този заплашителен вид, Магнус почувства с опита си, натрупан през дългите години на посещения при свидетели и съдебни заседатели, че самонадеяността на мъжа прикрива дълбока слабост.

— Изчезвайте! — изръмжа той.

Мъжът се вцепени, сякаш се колебаеше, после направи две крачки напред.

— Не знам каква игра играете, приятелю, но ще си имате неприятности с полицията, ако не се махнете веднага от тази къща. Вече ви видях да обикаляте насам и това не ми харесва.

— Кретен такъв, оставете ме на мира. Казвам се Лофтинг и жена ми живее тук. Не знам кой сте вие и изобщо не ме интересува. А сега се разкарайте!

Полицейската физиономия на мъжа изтъпя.

— Името ми е Мюлино — каза той инстинктивно и веднага съжали за това: изчерви се чак до челото. — Живея до тази къща, където вие щяхте да се промъкнете чрез взлом. А сега ви моля, бъдете така добър да си тръгнете оттук.

Магнус се облегна на стъклото с жестока усмивка.

— Не ви липсва смелост, въпреки красивата ви перука — каза той. — С ваше позволение, ще влезна в къщата. Мисля, че жена ми е в опасност.

Той се изправи и погледна усмихнатото мъжа, макар да беше сигурен, че, уви, няма да може да избегне боя с него.

— Жена ви не си е в къщи — каза Мюлино. — И се съмнявам, че още можете да направите каквото и да е за нея в състоянието, в което сте. — Той вдигна повелително пръст. — Ако си тръгнете веднага, ви обещавам, че няма да кажа нищо на полицията, макар да смятам, че трябва да го направя. Хайде, вървете си, моля ви.

— „Хайде, вървете си, моля ви“ — имитира го Магнус. — А сега вие ще си заминете, ако обичате, за да мога да вляза в тази къща. Или, ако искате, можете да останете да ме гледате или да ми помогнете.

— Съжалявам, но... — започна мъжът и постави ръка върху ръката на Магнус.

Внезапно осъзнал теглото и мускулите си, Магнус отблъсна мъжа, удряйки го по бузата. Въпреки че ударът не беше силен — Магнус си послужи с лявата ръка, Мюлино падна. В същия момент образът на Марк мина през съзнанието на Магнус. Обхванат от внезапна ярост, той стисна зъби и тръгна към Мюлино, който съвсем пребледнял лежеше в тревата. Магнус вдигна десния си крак с намерението да го удари в брадата, но, вдигайки очи, видя хубавата, малка съседка да крещи зад затворения прозорец.

— По-добре ела да помогнеш на този кретен да се прибере вкъщи — измърмори Магнус, чийто яд беше изчезнал така бързо, както се бе появил. След това той слезе към улицата. Беше оставил колата си на Плейн Три Хаус.

Кейт? Кейт? Докато минаваше през парка, лятното, леко заоблачено небе сякаш помръкна над него.

Марк се събуди в тъмното с увит около ханша си с мръсен чаршаф. Току-що бе сънувал Джулия — един сън, който го преследваше от три-четири години. Обикновено той започваше с това как Марк влиза в една класна стая, сяда на бюрото и изведнъж се сеща, че не е готов. Не само, че не беше подготвил доклада си, но дори не си спомня темата, по която възнамерява да работи. Студентите от различни години и от различни класове го гледаха с иронична усмивка и явно започваха да се отегчават. Ако не измислеше нищо, което да каже, един час от обучението, един час, който той изобщо не знаеше как да запълни, щеше да бъде невъзвратно изгубен. Не беше ли „Работническото движение в Англия“ в понеделник, сряда и петък от 9,30 до 10,30 часа? „Нови тенденции на социалистическата мисъл“ във вторник, четвъртък и петък от 13,30 до 14,30 часа? Или „Теория на тълпата“ в понеделник и сряда от 16 до 17,25 часа? Тогава разбираше с нарастващо отчаяние, че е забравил кой ден е. Тази нощ сънят продължи до там, когато Джулия стана в класната стая и, като извади цял куп бележки от чантата си, започна блестящо изложение за Лондонското кореспондентско дружество и неговия секретар Томас Харди. Той се сърдеше, че е узурпирала неговата роля, като едновременно следеше с ентусиазъм начина, по който тя представя темата — един великолепен водопад от идеи, точно съответстващ на това, което той напразно се бе мъчил да изрази през цялата учебна година. Беше сигурен, че можеше да си спомни всичко, което бе казала, за да му послужи за първата глава на книгата, която замисляше, но секунда след събуждането всичко изчезна. Или поне що се отнася до идеите, защото си спомняше как изглеждаше Джулия — с бял корсаж и жълта пола, а косата и падаше гъвкаво върху раменете. Беше онази Джулия, която бе видял първата сутрин в къщата на Магнус. Изглеждаше очарована, като жена, която общува с феите; жена, в която още личат последните следи от вълшебното детство. Марк беше забил поглед в тавана на стаята, давайки си сметка, че сънят страшно го бе възбудил сексуално. Лудо желаше Джулия. Тя

повече не можеше да се счита омъжена за Магнус, след бруталното му появяване в къщата вчера следобед. Тази мисъл му даде достатъчно сила, за да протегне ръка и да завърти ключа, намиращ се отстрани на матрака, поставен направо на земята. Изглежда най-после Магнус беше загубил всякакъв контрол над себе си. Джулия и Лили — и двете му бяха разказвали за въпросния инцидент, като го посъветваха да отбягва Магнус за известно време. Е, кога впрочем не го беше отбягвал? Едно от първите съвсем ясни впечатления в живота на Марк бе, че Магнус го мрази.

По-точно ще е да се каже, че го отвращавам — каза си Марк, като потисна напушилия го луд смях.

Все още усмихвайки се, Марк се измъкна от чаршафа и стана, като ловко избягваше купчините от мръсни чинии и полупразни консервни кутии разхвърляни по пода. През миналата зима, когато леглото му беше единственото топло място в жилището, беше започнал да яде в него и запази този навик. Успя да издърпа една риза и панталон от купчината дрехи, нахвърляни върху стола до дюшека, и ги облече, като внимаваше много с ципа. Извади пакет Голоаз и кибрит от джоба на ризата си, запали една цигара, наслаждавайки се на тютюневия дим в устата и в дробовете си. Опипа около леглото и намери часовника си. Беше единадесет часа. Хвърли поглед към работната си маса точно под прозореца, в другия край на стаята и веднага му се изпари всякакво сексуално желание. Там беше пишещата машина, няколко молива в една чаша, топ хартия, няколко листа за бележки и дузина книги, наредени на две купчини — всичко, от което имаше нужда, за да започне книгата си. Те стояха там от миналото лято, когато решително се бе отказал от преподаването, за да може да пише. Но лятото бе преминало в поредица от срещи с момичета, без сериозни последствия, в мечти, в грандиозни проекти, от които никога нищо не излезе. Прекара също смущаващо голям брой часове в сън, като че ли бе изтощен от бездействието. След три нови семестъра преподаване, Марк се надяваше най-сетне да се захване с книгата, но беше стигнал дотам, че не можеше да гледа масата, без да изпитва вина, граничеща с паника. Беше по-малко сигурен в идеите си сега, отколкото в деня, в който бе решил да напише съчинение върху социалните работнически движения. Когато се насилваше да мисли за книгата, виждаше преди всичко одобрителните критики, които

сигурно щеше да получи: „Един блестящ млад преподавател прави пробив в социалистическата мисъл“. „Този класик на марксистическата практика...“. Смачка угарката от цигарата си в една чиния и отиде в банята на другия край на коридора.

Когато се върна, Марк вдигна пердетата и пропусна бледото, анемично слънце. Разположен доста под уличното ниво, малкият апартамент имаше нужда от електрическа светлина по всяко време. Тъмен дори през най-хубавите дни, в него се образуваха големи зони кафеникав мрак, когато времето беше облачно. Прозорецът, както и този на кухнята, която представляваше втората стая в жилището, гледаше към бетонна стена, която някога беше бяла. Главоболието му нямаше да закъснее. Беше го почувствал за първи път една сутрин преди по-малко от месец. Оттогава то не спря да го преследва: едно настойчиво биене в слепоочията и стягане като че ли от менгеме около челото му. Струваше му се, че когато сънува Джулия, става по-лошо. Усещанията, които никога не стигаха до истинска болка, все пак бяха засегнали способността му да се концентрира. Имаше чувството, че дори и да успее да седне на масата, за да започне работа, щеше да му бъде невъзможно да състави дори един смислен абзац. Случваше се да изгуби нишката на разговорите и изведнъж да разбере, както в сънищата си, че не знае какво има намерение да прави. Доста пъти вече наред улицата изведнъж установяваше, че не си спомня къде отива. Често мислеше за Джулия и Магнус. Сам изтръгнат от корените си, Марк беше започнал да гледа на Джулия, която в продължение на години бе възприемал, за мила и умерено хубава домакиня, като на свое женско подобие.

Това, че Магнус я притежаваше, му изглеждаше несправедливост, очевидна и жестока. Един толкова груб и арогантен мъж не заслужаваше да има чувствителна жена като Джулия. Що се отнася до парите на Джулия, с които Марк, ако ги имаше, би могъл да си послужи за хиляди достойни неща (книгата му беше най-належащото от тях), Магнус ги бе пропилял в алкохол и буржоазни вечери, без да се смята, че и Лили несъмнено се бе възползвала от тях. Понякога Марк почти мразеше Джулия, задето бе търпяла толкова дълго време тази груба пародия на брак. Освен това парите идваха от онзи стар мошеник Чарлс Уиндзър Фрийман, працядо на Джулия — тип безскрупулен американски експлоататор. Той, Марк, щеше да си

послужи с парите дори срещу тази социална класа, измивайки ги така от първоначалната им мръсотия.

Време беше да направи упражненията си. Легна на килима, чиято основа прозираше през зеленикавите снопове вълна, и като изпразни съвсем съзнанието си, вдигна вертикално едната си ръка, после другата. Обтегна мускулите си и изпъна с всички сили нагоре. После направи същото с краката си. Отпусна се, застана в поза „лотос“ и се опита да докосне пода с чело. След това изплезе езика си до болка, после остана седнал, с изпразнено съзнание, в очакване. Затвори очи сред топлия мрак.

Опита се да разпръсне плътната тъмнина, като я оставяше да приеме форма около него. Нито едно движение, никаква мисъл. Беше празен съд, който очакваше да бъде напълнен.

В продължение на десет минути хаосът на апартамента му бе пометен, оставяйки го в един трептящ свят, намиращ се в постоянно кръгово движение. Той беше точка светлина танцуваща в мрака, процеп, през който духът можеше да проникне. Звезди и светове се въртяха около него. Единственият извор на светлина беше едно величествено и позлатено колело, едно колело от съзнание, към което той летеше, като описваше кръгове. То дишаше и пулсираше, трептящо от живот и познание.

От миниатюрно, тялото му стана огромно. Кръговете, които правеше, покриваха светове, галактики. Марк — тялото стана Марк — аз-а, вдишвайки вятъра на съзнанието.

Беше защитен от един пашкул от време, лек като прах. Всичко беше свято. С един дъх той можеше да отблъсне времето и да разчупи световите, оставяйки да съществува само Марк, само святата светлина. Дланите му се простираха върху континенти, леки като бръмчене на муха. Ръцете му се вдигнаха, преминавайки широки пространства. Песен без думи изпълни сияещото пространство, което го заобикаляше от всички страни. Безплътен мир, който беше от същата природа като напрежението го издигаше и изпълваше със светлина. Мускули, птици, полет. Беше изправен. Сега пътуваше към рой блестящи частици, които се струпваха, докато той пресичаше огромните разстояния, дялящи го от тях. Беше жаден за обединение. Първо съзря позлатен град, после едно лице, в което разпозна Джулия, още преди да го е видял ясно. Той я създаде, използвайки съзнанието

като първична материя. Пространството започна да пее, да трепти от енергия: то се разпадаше на пламъци и лампи, ставаше чиста светлина. Лицето, което видя, не беше на Джулия, а на едно хубаво дете. Светлината стана непоносимо силна.

Навън, много далече, от лявата му страна, се чу клаксона на едно такси. Марк започна да се спуска, въртейки се, докато тежестта се връщаше в обширните молекулни области на тялото му. Остави се да падне напред върху килима. Бедрата му се бяха схванали. Езикът му докосна прашни власинки. Седнала до него на канапето във всекидневната на Джулия, мисис Флъд му каза: „Блокирали сте“. Повторният ужасен шум, издаден от таксито, пробуди главоболието му и то се стовари върху черепа му като черна нощ.

— Толкова съм щастлива, че се съгласихте да ме приемете — каза Джулия на приветливата и не много млада жена, която току-що и отвори вратата на голямата, бяла къща на Ейбътсбъри Клоуз, 4. — Много е важно да поговорим, във всеки случай за мен. Толкова бях изненадана като открих името ви в указателя... Бях сигурна, че сте се преместили след тази трагедия. Спомняте ли си, че говорихме по телефона, мисис Брейдън? Аз съм Джулия Лофтинг. Казахте ми да дойда тази сутрин, преди обяд.

Жената отвори напълно вратата и пусна Джулия да влезне в учудващо тъмната вътрешност на къщата. Всичко, което можеше да види, изглеждаше тъмнокафяво. Една от стените беше покрита със стари, прашни снимки.

— Не сте говорили с мен — промърмори жената. — Мисис Брейдън е в стаята си. Тя ви чака. Отнася се за Джефри, нали? — Имаше същия немски акцент като жената, с която Джулия бе говорила по телефона предишната вечер, но гласът ѝ беше по-остър, по-кристален. Без да знае защо, Джулия си помисли, че това е глас на хипнотизатор.

— Значи вие не сте... — Джулия вдигна очи към стълбата, която чезнеше в пълен мрак.

— Аз съм компаньонката на мисис Брейдън — каза жената с проникващ, успокояващ глас. — Казвам се мисис Хъф. Не познавах мисис Брейдън преди трагедията. В началото идваха толкова много хора — журналисти, полицаи, лоши хора, дошли да си пъхат носа в

това, което не ги засяга. Аз я пазех от тях. Вече от доста време никой не е идвал. Тя иска да ви види.

Като се движеше с уверена лекота, напомняща походката на мис Пинър, което Джулия взе за белег на артистичност, мисис Хъф отвори една врата отляво. Откри се малък салон с мирис на застоял въздух, където върху пъстър килим стояха прави, издути от прекалено големия пълнеж кресла. Отстрани на всяко кресло имаше зелено растение с листа, покрити с власинки.

— Бихте ли ме почакали тук? Няма да се бавя много.

— Познавахте ли мистър Брейдън — попита Джулия, като се държеше несръчно за едно от плюшените кресла.

— Той загина през войната — каза мисис Хъф, преди да затвори вратата след себе си.

Джулия не искаше да сяде на тези кресла. Напомняха и на онези лепливи растения, които улавят насекоми, за да ги изядат. Направи няколко крачки в малката, мрачна стая, прекалено развълнувана, за да може да обърне внимание на мебелите, които сякаш висяха в прашния полумрак. Няколко крачки я отведоха до една дървена библиотека. Погледът ѝ обходи заглавията. Любопитни заглавия, изписани по един и същи начин с позлатени букви върху дебели подвързии. После забеляза, че всички бяха на немски. Прокара дланта си по книгите и видя, че пръстите ѝ бяха почернели. Избърса ги с една салфетка, докато обикаляше по тъмния килим. Сигурно беше турски. Дядо ѝ имаше подобен. Почувства натиск в долната част на корема си. Къде ли беше тоалетната? Знаеше, че това се дължи на изнервянето, че ще мине скоро и започна да мисли за друго. Започна да върви по-бързо; ако положението се влоши, ще бъде принудена да седне с кръстосани крака на някое от тези ужасни кресла. Изведнъж се оказа с лице пред малка картина, закачена на стената и спря, изненадана, че ѝ е позната. Не точно самата картина, но беше сигурна, че вече е виждала това разположение: една маса, изправена почти вертикално, лула, нож за вестникарска хартия. Брак, да, това бе картина от Брак. Погледна платното по-отблизо, сигурно бе репродукция. Но като разгледа подписа, тя различи ясно дебелината на слоя боя. Изненадата я накара да забрави нуждата да отиде до тоалетната.

Обърна се точно в момента, когато вратата се отваряше. Усмивната, мисис Хъф ѝ правеше знак с ръка.

— Мисис Брейдън ще ви приеме. Последвайте ме, ако обичате.

— Тази картина... не мога да повярвам — възкликна Джулия.

— Елате, моля ви. Не разбирам нищо от живопис. Джулия побърза да последва настойчивия кристален глас. Все така усмихната, мисис Хъф посочи стълбата и тръгна пред нея. Когато мина през свода, потънал в тъмнина, Джулия я видя да отваря една врата, разделяща на две тъмен коридор. Минавайки, Джулия успя да забележи серия от картини, но в мрака не се виждаше какво представляват. Мина през вратата, която мисис Хъф държеше отворена пред нея.

— Ако искате, седнете, мисис Лофтинг — каза едра жена с прошарени коси, облечена изцяло в черен сатен, която бе станала при влизането на Джулия.

— Аз съм Грета Брейдън. С мен говорихте по телефона. Бихте ли седнали на креслото отляво. Мисля, че ще ви бъде удобно. Благодаря, Хъф.

Вратата безшумно се затвори.

Джулия се намери с лице срещу картина в позлатена рамка, към която бе прикачено малко кадифено перде. То беше отдръпнато и разкриваше гола жена, много красива. Кожата ѝ сякаш попиваше цялата светлина в стаята. Колкото и невероятно да изглеждаше, това беше Рубенс. Останалата част от стаята имаше атмосфера на небрежна и по-овехтяла елегантност, каквато се излъчваше и от нейната обитателка. Релефните тапети, някога в червено и златно, бяха станали тъмно-кафяви. На пода бяха разпилени книги и вестници, повечето с пожълтели от времето листа. Върху черната кадифена кувертюра на масивното легло имаше поднос с останки от закуска. Прахта сякаш се бе вдълбала във всички бръчки на властното, квадратно лице на мисис Грета Брейдън. Сивата ѝ коса бе корава и мазна. Като я разглеждаше, Джулия се питаше дали бе напълно здрава психически.

— Искате да говорите за сина ми. Защо, мисис Лофтинг?

— Онзи ден видях Хедър Ръдж. — Джулия забеляза как веднага тялото на нейната домакиня се вцепени под черната, блестяща обвивка на дрехите ѝ. — Тя ругаеше и беше много разстроена, но все пак спомена, че трябва да ви види. — Без да вземе под внимание жеста на отрицание на мисис Брейдън, Джулия побърза да добави:

— Не правя услуга на Хедър Ръдж, по никакъв начин. Виждате ли, наскоро купих старата къща на Ръдж. Аз... аз се съвземах от дълга болест. И нещо в тази къща ме накара да я купя. Оттогава се опитвам да опозная миналото на семейство Ръдж — миналото на тази къща. Това се превърна в някакво обсебване — искам да знам всичко възможно за тях. Не мисля, че истината за смъртта на вашия син е била някога разбрана, мисис Брейдън. Много неща са останали загадка, но вие ще ме сметнете за луда, ако ви разкажа всичко. Трябва да знам всичко за Ръдж.

Мисис Брейдън я гледаше проникателно.

— А после сигурно ще напишете това, което сте научили?

— Е, добре... — каза Джулия, страхувайки се да не бъде изгонена, ако даде лош отговор. — Все още не знам, честно казано.

— Преди двадесет и четири години не бих си отворила устата — продължи мисис Брейдън. — Още повече, че вие споменахте Ръдж. Но оттогава мина много време и аз чаках някой, на когото да мога да кажа истината за смъртта на моя син. Много хора избегнаха наказанието. По времето на моята трагедия полицията не искаше да ме слуша. Те ми нямаха доверие, смятаха ме за глупачка. Не се съобразиха с мен, мисис Лофтинг. Смъртта на моя син остана без възмездие. Сега разбирате ли защо се съгласявам да ви говоря?

— Аз... аз мисля, че да.

— Моят свят е затворен от тези страни. Вече двадесет години не съм излизала от къщата. Остарях в тази стая. Хъф ми служи за очи и за уши. Не се грижа за нищо, освен за колекцията от картини на мъжа ми, за паметта му и за паметта на моя син. Дори Хъф не знае всичко за смъртта на сина ми. Това не ви ли се струва впечатляващо и страшно, мисис Лофтинг? Знаете ли какво означава убийство? Знаете ли какво представлява най-голямото от всички престъпления срещу душата, включително и срещу душите на живите? Това престъпление е вечно.

— Да... разбирам го — прошепна Джулия. — Но ми трябва доказателства. Дори нещо повече, трябва да знам.

— Доказателства! — Жената изплю думата, като че ли беше парче развалено месо. — Аз нямам нужда от доказателства! Онзи човек, когото полицията екзекутира, беше безобиден скитник.

Простичък човек, самият той дете, всъщност. Обичаше да говори с децата. Въз основа на какви доказателства го уби полицията?

— Значи сте убедена, че той е бил невинен?

— Но това се разбира от само себе си! Чуйте ме добре. Нямаше тайни между Джефри и мен, мисис Лофтинг. Знам какво му причиняваха другите в парка. Те го измъчваха ежедневно. Превръщаха живота му в ад, защото той бе много чувствителен и страдаше от астма. А също, защото беше наполовина немец. Наричаха сина ми Бош, Краут, Хюн (Обидни имена, с които са наричали немците). Бяха много лоши деца.

— А вие познавате ли мисис Ръдж?

— Онази! Тя ми се подиграваше. Тя ме презираше. Молах я да ми помогне заради Джефри, но тя беше сляпа и глупава. Неспособна да види какво ставаше в собствената ѝ къща. Не си даваше сметка, че защитава едно чудовище. Нямам ни най-малко съмнение относно това, което се случи на сина ми, мисис Лофтинг. Малката Ръдж го осакати, после го уби. А другите деца ѝ помогнаха. Тогава? Мислите ли, че лъжа?

Джулия докосна леко копирения ръкав на мисис Брейдън.

— Как изглеждаше Оливия? Можете ли да ми я опишете, мисис Брейдън?

Отговорът разруши надеждите ѝ.

— Беше малко момиче като всички останали. Външният ѝ вид е без значение. Приличаше на стотици други момиченца. Тя е мъртва от толкова дълго време, колкото и Джефри, не забравяйте това.

— Не го забравям, но имам причини да ви попитам. Трябва да знам как изглеждаше тя. Руса ли беше? Колко беше висока?

— Това са глупави подробности, мисис Лофтинг. Руса, да, трябва да беше руса. Но човек не можеше да разбере, че е злокобна просто като я гледаше.

— Точно с тази дума си послужи майка ѝ. Мисис Брайдън се усмихна:

— Тази нещастна глупачка! Тази вулгарна слабоумница! Не, мисис Лофтинг, няма смисъл да си губите времето с развалините, останали от Ръдж. Трябва да намерите другите и да ги накарате да си признаят това, което са извършили.

— Да, трябва да ги намеря — съгласи се Джулия. — Знам няколко имена... Мини Лейбрук, Франческа Темпъл, Пол Уинтър...

— И Джонни Ейкрофт, и Дейвид Суифт, точно така. И Райли-син. Вие ме учудвате, мисис Лофтинг. Те помогнаха на Оливия Ръдж да убие сина ми. Ако търсите доказателства, говорете с тях. Аз бих могла да ви помогна.

Джулия чакаше напрегната и се питаше какво ще последва.

— Някои от тях са мъртви — продължи мисис Брейдън. — Никой не успя в живота. Интересувах се от тази група. Придържах се към правилата в известен смисъл. Мога да ви кажа например, че Райли-син изчезна преди десет години във вашата родина, Америка — изчезна, без да остави следи. Джон Ейкрофт се самоуби, когато фалира. Мини Лейбрук умря при катастрофа — беше пияна. Франческа Темпъл постъпи много мъдро като отиде в манастира „Робите на Мария“ в Единбург, където е поела обет за мълчание. Пол Уинтър тръгна по стъпките на баща си и стана офицер, но беше разжалван; живее в един апартамент в Челси. Дейвид Суифт провали семейната търговия с вино, загуби жена си при злополука — тя умря вследствие на късо съединение. Живее на Ъйър Стрийт, Айлингтън, точно над една бирария. Идете да видите тези двама мъже, мисис Лофтинг. Ако ги накарате да говорят, ще имате доказателствата, които търсите.

Джулия беше зашеметена.

— Как научихте всичко това? — попита тя.

Мисис Брейдън повдигна рамене; платът на роклята и прошумоля.

— Хъф, моите очи и моите уши. Плащам й много добре. Тя има много таланти, Хъф. Ще ви помоля да ме оставите, мисис Лофтинг. Но преди това искам да ви дам един съвет. Не пренебрегвайте нищо. Бъдете внимателна.

— Наистина ще направите по-добре, ако бъдете предпазлива — каза й Марк същата вечер. — Пътят ви е най-малкото трънлив. Наистина ли смятате да отидете при онези двама души, за да ги разпитвате за едно старо, двадесет и четири годишно престъпление? Заради което един човек вече е бил екзекутиран? Хайде, изпийте още една чаша и забравете всичко това. Бог знае в какво ще се забъркате.

— Ще пия още една чаша, но само ако ме оставите да платя. Моля ви, Марк.

— Щом настоявате, приемам, но против волята си. — Марк се беше възползвал от ходенето си до тоалетната преди малко, за да преброи парите си. След последната поръчка му оставаха само шестдесет и три пенса. Дължеше двадесет лири на свой колега и, след като платеше този дълг, от следващата му заплата щеше да му остане точно, колкото за наема на жилището и да си купи храна и нещо за пиене. Разбира се, можеше да накара Самюел да почака още месец, дори до следващия семестър. Той алчно погледна Джулия, когато извади малка торбичка от чантата си и взе от нея банкнота от десет лири. Марк осъзна, не без удоволствие, че дълбоко в себе си вече смяташе парите на Джулия и за свои.

— Много мило от ваша страна, скъпа — каза той и взе банкнотата от пръстите ѝ.

Когато се върна с напитките от бара, сложи на масата останалите банкноти и монети между тях двамата.

— Ако не знаете какво да правите с рестото...?

— Какво? — каза тя учудена. — Имате нужда от пари?

— Само колкото да изкарам един лош период. Имах труден месец.

Тя бутна банкнотите към него, като гледаше хубавото му лице.

— Разбира се, Марк. Вземете ги, моля ви. Трябват ли ви повече? Глупаво е, че имам толкова много, докато на вас ви липсват. Сериозно, искате ли повече?

— Можем да поговорим за това по-късно.

В меката светлина, която достигаше дъното на бирарията, Джулия му изглеждаше много по-добре. Лицето ѝ все още беше бледо, поради недоспиване, но беше по-сигурна в себе си, по-енергична от някогашната Джулия, преди Магнус да я сграбчи в ноктите си.

— Добре ли сте, Марк — попита тя.

— Просто имам малко главоболие, което се появява и изчезва. — Марк прие най-нежното си изражение, което една негова приятелка някога беше нарекла „лице на вълк в агнешка кожа“. — Но наистина — продължи той — мисля, че ще бъде по-добре да оставите тази работа. Не трябваше да изпадате в това състояние и да ходите при тези две стари смешнички. Не разбирам притесненията ви по отношение

на Кейт. Вие не сте загубили Кейт, любов моя. Тя е част от вас, тя не може да ви стори никакво зло. Според мен Магнус ви е внушил всички тези страхове. Бих го убил за това, което ви причинява. Трябвало е да оставите Пери „не знам кой си“ да отиде в полицията.

Мигрената му се бе засилила, но той се стараеше да не го показва, като внасяше още повече топлина в погледа си.

— Вие мразите Магнус, нали? — Тонът на Джулия беше леко разтревожен.

— Магнус е един вулгарен мръсник.

— За мен вие сте този... този, който ме закриля от него. Вашето внезапно идване, когато припаднах, беше чудо. Вие и Лили сте единствените хора на света, с които бих могла да говоря за това, което ми се случва. Ако не беше бедната мисис Флъд, сигурно изобщо нямаше да мога да говоря за това. Знаете ли какво се случи с нея?

Марк кимна утвърдително и главоболието се усили до такава степен, че му се зави свят.

— Лили ми каза. Много лошо. Беше една добра стара жена, макар и малко смешна.

— Тя бе видяла нещо и смяташе, че е в опасност. Мисля, че е била убита, за да ѝ бъде попречено да ми каже каквото и да било. Марк, струва ми се, че без мисис Флъд щях да полудея и смъртта ѝ трябва да има някакъв смисъл — Джулия жадно отпи една глътка. — Тя беше убита, сигурна съм.

— Пресякла е точно пред някаква кола, нали? Това представлява, как се казва... причиняване на смърт по непредпазливост, не убийство.

— Може би, но защо се е случило? И, ако е било само банален инцидент, защо тя смяташе, че се намира в смъртна опасност? Мисис Флъд ми каза, че има един мъж и едно дете. Мислех, че се отнася за Магнус и за Кейт, и че Кейт броди из къщата ми, но съществува и друга възможност. Мъжът, разбира се, е Магнус, това го знам — той е станал абсолютно неразумен, но малкото момиче е може би онова момиченце, което видях. Ето защо трябва да отида да говоря с тези хора.

Марк разтри слепоочията си.

— Според мен това е грешка. Би трябвало да се откажете.

Погледът на Джулия бе станал толкова напрегнат и възбуден, че му действаше на нервите.

— Какво ви каза мисис Флъд онази вечер? Нужно ми е да знам, Марк. Това може да ми помогне.

— Нищо. Абсолютно нищо. Дори не си спомням вече.

— О! — каза тя разочарована. — Наистина ли? Моля ви, опитайте да си спомните.

— Не мога да ви опиша колко ме боли главата. Добре... мисля, че каза нещо от рода на „Блокирали сте“ и после добави, че вие би трябвало да напуснете къщата.

— Но това е същото, което каза и на мен! О, Марк, тя е искала да спаси и вас. — Тя протегна ръка и погали къдравата му коса. Болката сякаш намаля. Като гледаше зачервеното лице на Джулия и влажните ѝ очи, той разбра, че възбудата ѝ се дължи отчасти на уискито. — Скъпи Марк, бедната ви глава.

— Може би се опитваше да ме отдалечи от вас — каза той. — Наистина имах такова усещане.

— Тази седмица ходих в Тейт Галери — чу я той да казва, докато продължаваше да гали косата му. — За да видя картината на Бърн-Джоунс. Вие също присъствате там. Толкова съм щастлива...

Когато вдигна главата си, която държеше с ръце, видя, че Джулия плачеше.

— Изпийте чашата си и да вървим — каза той. Главоболието му беше станало поносимо.

Стояха прегърнати, прави в мръсното жилище на Марк. Като пазеше грижливо равновесие, така че да може да задържи тежестта на Джулия и да избегне една мръсна чиния на пода, той погали дългата ѝ, не много подредена коса. Тя беше буйна, с раздвоени краища, объркана и непокорна.

— Не знам какво става с мен, Марк — говореше тя. Думите ѝ стигаха до него, отчетливи и ухаещи на уиски. Толкова ме е страх понякога. Вече не мога да се контролирам. Откакто прочетох онези неща за аферата Ръдж, тази история сякаш ме обсеби. Мисля само за това. Защото то би означавало, че Кейт... — Гърбът и се разтърси от ридания.

— Не говори за това — каза Марк. Плътна дясната си ръка и започна да гали гърдите ѝ. Джулия подскочи, после го притисна още

по-силно към себе си.

— Остани. Имам нужда от теб.

— Да, искам — прошепна тя в шията му.

Заболя го гърба от усилието да я поддържа. Джулия беше тежка, отколкото беше предполагал.

— Ти си единственият мъж, когото съм желала, освен Магнус. Но...

— Имам нужда от теб — повтори той. — Ти си хубава, Джулия, хубава.

Като я държеше все така до себе си, той се обърна, ритна чинията и обърна една мръсна бутилка от мляко и, стенойки тихо от усилието, я постави да легне на дюшека.

— Моля те, Джулия, остани с мен.

Наведе се и започна да разкопчава корсажа ѝ; погали с устни закръгления ѝ корем. Под светлината на единствената лампа, поставена до дюшека, лицето ѝ изглеждаше покрито с червеникави петна.

— Не мога — простена тя.

— Можеш всичко, което искаш. — Той отстрани корсажа и постави устните си върху облия хълм на гърдата ѝ. После легна настрана и я целуна. Устата ѝ беше топла и месеста като сочен плод.

— Марк...

— Шшт...

— Не мога, Марк — Въпреки това не правеше нищо, за да се отдръпне от него. — Остани просто до мен — каза тя.

Марк измъкна корсажа през раменете ѝ и го хвърли в края на леглото. Свали бързо ризата си и отново я целуна дълго. Джулия оставаше неподвижна, със стъклени, зачервени очи, втренчени в лампата, която ѝ пречеше да вижда. След като свали колана и обувките, Марк събу и панталона си.

— Да — каза той, — просто ще остана до теб.

— Обещай, моля те.

— Да.

Свали бельото си, докато тя събличаше с автоматични движения останалото от дрехите по нея.

— Къщата ти е в хубав безпорядък — каза, като постави полата върху корсажа.

— Докосни ме. — Той насочи ръката на Джулия.

— Ти си нежен. — Тя му се усмихна. — Моят голям и нежен Марк.

— Още ме боли главата — призна той. — Обикновено ми минава.

Джулия беше поставила нерешително ръката си върху пениса му, като купа.

— Не, остави я там.

Беше започнал да изпитва желание и пенисът му леко се изду. Изведнъж ръката на Джулия се събуди. Той погали гърдите ѝ с език и плъзна ръката си между бедрата ѝ. Тялото на Джулия приличаше на огромна поляна, топла и плодородна.

— Господи! — възкликна той. — Какво е станало с бедрата ти?

По тях имаше големи, виолетови белези.

— Нараних се онази нощ, когато влезнах в къщата през един прозорец. Бях загубила ключа.

— По дяволите! — възкликна Марк. Беше изгубил слабата ерекция, която бе успял да получи накрая. Слепоочията му биеха болезнено. Сложи глава на възглавницата, до главата на Джулия, и се опита да придърпа чаршафа върху тях. Докосна хладно коляно, извивката на пресеца, после се изправи и видя, че чаршафът беше целият увит в краката им. Отпусна глава и затвори очи. Чувстваше ръцете на Джулия на гърба си, излъчващи топлина. Плъзна ръка между бедрата ѝ и я погали — почувства дългите, твърди косми.

— Не — каза тя, притискайки го изведнъж твърде силно. — Не прави това. Само остани с мен.

Всъщност Марк не беше способен на нещо друго. Главата му като че ли се беше увеличила двойно. А между краката си имаше само развихрена празнота. Изгаси лампата и се вкопчи в топлото тяло на Джулия, защото в стаята то го привличаше, както морското дъно притегля котвата. Главата му намери възглавничката на една гърда. Всичко се завъртя около него. Опита се да получи ерекция само чрез волята си, но мозъкът му не беше способен да задържи необходимата картина. Имаше усещането, че тялото му пътува, преминава големи пространства към един куп от светлини. Гласът на Джулия скъси разстоянията, но не можеше да се съсредоточи вече върху това, което тя казваше.

— ... не преставам да виждам гротескни личности. Видя ли онзи човек в бирарията? Вместо ръка имаше съвсем червен израстък — нещо като заздравяла тъкан, а устата му... — Той направи усилие да си каже наум: „Не видях никакъв човек с една ръка в бирарията“ — ... пълна с оглупели хора с безизразни лица, които се опитваха да ме хванат... тази стара жена в Бредлендс... ругаеше...

Гласът на Джулия изчезна напълно.

На другата сутрин нея я нямаше и тялото му се изправи ненужно, болезнено в празното легло. Върху възглавницата, точно до главата си видя една бележка, в която пишеше: „Ти си очарователен. Отивам да продължа издирванията си. Целувки.“ Под нея имаше чек за сто лири.

Духът не беше одобрил отсъствието на Джулия през цялата нощ. Когато се върна вкъщи с намерението да се измие и преоблече, преди да тръгне да търси Пол Уинтър и Дейвид Суифт, тя забеляза, не много изненадана, че някои столове бяха съборени и по всички ъгли на всекидневната имаше разхвърляни възглавнички. Чуваше яростно тупуркане на първия етаж, но знаеше, че то щеше да спре щом започне да се изкачва по стълбите. Сред този шум някакво радио свиреше блудкава танцова мелодия от четиридесетте години, но и това щеше да изчезне. Споменът за странната и непохватна нощ, която бе прекарала с Марк — той бе останал до нея неподвижен, така инертен, като че ли беше упоен — започна да избледнява. През всичките дълги часове, след като опиянението от алкохола беше изчезнало, тя чувстваше, заедно с нежността към Марк, че беше на истинското си място, там, където ставаха важни събития. Неспособността на Марк да се люби беше облекчение. Далече от къщата си, откъсната за известно време от разследването, тя търсеше само утеха, за да забрави опустошението си. С връщането си вкъщи, отново близо до извора на мистерията, тя почувства това опустошение като свой елемент: то беше сиво, властно море, в което плуваше. Това, което и се случваше, беше необходимо — тук тя си беше вкъщи.

Джулия отиде в кухнята и отвори кранчето на чешмата, просто да опита. Някаква скрита тръба започна да пищи като затворена кукумявка. Започна да тече отвратително кафяво желе и тя побърза да затвори кранчето.

— Ти ми се сърдиш — каза на висок глас. Горе врявата спря за момент. Изпразни три бутилки минерална вода, за да я затопли и се върна във всекидневната, където бързо сложи в ред всичко.

— Ти не си Кейт — каза тя с вдигната глава. — Ти си Оливия и аз ще го докажа. Ще открия всичко, ще открия всичко — затова съм тук, нали?

Керамичната лампа падна и се счупи.

— Ще ти помогна — прошепна Джулия. При всяка дума, която произнасяше, къщата сякаш ставаше по-топла. — Ти си могъща, но имаш нужда от моята помощ. А когато го узная, ще знам всичко. Ще знам защо измъчваш Магнус. И тогава аз също ще бъда свободна.

Очакваше отново някаква реакция, но къщата сякаш висеше в очакване.

— Аз ще ви освободя. Имаш нужда от Магнус, за да ми причиняваш зло, но аз ще ти дам свободата. Затова дойдох, нали? Ти имаше нужда от мен. Ти имаше нужда да дойда да живея тук.

Една тежка картина падна на земята с гръм.

— Не ме е страх — каза Джулия. — Докато не знам нищо, няма от какво да се страхувам.

Тя лъжеше. Очакваше всеки момент нещо да се стовари върху главата ѝ. Но тази лъжа съдържаеше ярка частица истина. Страхът не можеше да я отдалечи от нажежения център на истината: страхът беше само лично неин.

След като се изми в кухненската мивка и се изтърка с гъба под мишниците и между краката, Джулия се качи в трептящата топлина на етажа. Вратата на стаята ѝ беше полуотворена. Стените отразяваха ритмичен шум, като че ли ги клатеха с лакти. Когато влезе в стаята си, я блъсна горещ вятър, който повдигна косата ѝ и изсуши кожата ѝ. Боята на акумулиращия радиатор се беше издула, образувайки грозни, кръгли рани по назъбените краища, като язви. Джулия чу стъпки и шумолене на плат в коридора, откъдето дойде. Вратата на гардероба също беше отворена. Със свито гърло, Джулия отиде да погледне. Част от дрехите ѝ бяха свалени от закачалките и лежаха на купчини върху обувките ѝ. После забеляза кутията за кукли. Тя беше изтърбушена, а куклите — хвърлени в дъното на гардероба. Меките им тела бяха дивашки разкъсани и от гърдите им се подаваше на големи снопове стара, сивкава вълна. Ужас обзе Джулия и тя падна задъхана на колене. Това, което видя, нанесе тежък удар на увереността ѝ. Кейт обожаваше куклите си; една злокобна Кейт сигурно би ги унищожила. За миг тя горчиво съжали, че не е в болницата.

Първото нещо, което забеляза, когато отиде в банята беше силуетът в черното огледало — тя ли беше? — изглеждаше остарял и свиреп с разбъркани коси и уголемени от страх очи. После видя, че голямото обезцветено огледало над мраморния умивалник беше

цялото надраскано със сапун. Изумена разгледа драсканиците, докато линиите и извивките получиха смисъл — цял списък от безсрамни думи. Всички подробности от нощта, прекарана с Марк, преминаха през паметта ѝ като разпалени факли, омърсени от думите, които ѝ внушаваше огледалото. Духът знаеше и я мразеше за това, което беше направила. Последната дума буквално се заби в гърлото ѝ: УБИЕЦ.

— Лъжкия — измърмори Джулия и като хвана първия предмет, който ѝ попадна — един тежък камък във форма на яйце, с розови жилки, полиран като стъкло — го запрати към огледалото. Имаше чувството, че Магнус е някъде наоколо и я загръщаше в ледено и отчайващо манто от фалш. Думата обвинение още изгаряше зениците ѝ. Направи усилие да вдиша дълбоко няколко пъти и започна да събира дългите остри парчета. Докато отнасяше в ръце останалите малки парченца стъкло, за миг изгуби разсъдъка си: дали не беше написала сама тези думи? Не беше ли обезобразила тя куклите? За кратък момент остана с убеждението, че беше точно така.

Уинтър, Пол, кап., Стадиум Стрийт 2В, СВ10. Беше открила двамата в указателя. Стадиум Стрийт се намиреше в най-грозната част на Челси, близо до кейовете и до Уърлд'с Енд. По Слоун Скуеър тя избегна тълпата на Кинг'с Роуд и след като премина бавно между групи от красиви младежи, перчещи се от един магазин в друг, пресече Бофорт Стрийт и веднага се озова в друг свят. Бляскавата, оживена тълпа изчезна. Ресторантите и бутиците отстъпиха място на фабричните стени и на олющените фасади на местните ниски жилища. Тук-там магазини за дрехи излагаха стоката си на тротоара. Стари, прегърбени жени побутваха дечица пред себе си и си говореха сами. Като тръгна по Кремърн Роуд, видя неприятна сцена през прозореца на един партер: как много дебел мъж, облечен в разкъсано пардесю, вързано с връв на кръста се мъчеше да напъха един ужасен шпаньол в голяма хартиена торба. Държеше кучето за гърлото и се мъчеше да вкара в торбата краката му, които ритаха отчаяно... Пред очите на Джулия се появи, с дебели букви от сапун, думата „убиец“.

Една ярко червена камионетка за хляб внезапно препречи пътя ѝ и тя сръчно маневрира, за да избегне сблъскването. Пред очите ѝ преминаха думите ГОРДОСТ НА МАЙКИТЕ. Роувърът изви рязко надясно като опашка на риба, закачи бронята на една паркирана кола,

после с обратна маневра застана нормално. Заобиколена от викове и свирене на клаксони, Джулия натисна газта.

Остави колата си на зловещата Стадиум Стрийт и веднага усети Темза. Миризмата ѝ на нощ и масло полепваше по ръцете и косата на Джулия. Имаше усещането, че диша влажни паяжини, напоени с мирис на риба. Погледна вратата, пред която беше паркирала, и успя да различи под слоевете боя номер 15. Спусна се бавно по улицата и докато минаваше покрай тесните, мизерни къщи чуваше тропането на капациите на прозорците. Една ръждясала рамка от колело лежеше на тротоара, подобна на чудовищно насекомо. 10-ти, 8-ми, 6-ти... Фасадата на номер 5-ти беше покрита с петна от червена, синя и жълта боя, между които с големи черни букви бяха написани думите: РЕВОЛЮЦИЯТА Е ПРАВО НА ВСИЧКИ и ХЕНДРИКС. Вратата беше заключена с голям, сив катинар. Джулия пресече и бутна с усилие малката бариера на номер 2. В края на алеята, покрита с павета, видя ред имена и звънци. Прочете табелките: Уиноу, една празна, Мерц & Поло, Ганди, Мур Джилет, Джонсън. Никъде не пишеше Уинтър, а тя нямаше кураж да позвъни на някой от тези непознати. Щеше да си тръгне, когато видя една черна, лъскава стрелка, придружена от голямо „В“. Вдигна глава с облекчение и забеляза, че времето се бе променило. Големи, сиви облаци бягаха по небето и закриваха слънцето.

„В“ беше тясна врата на задната част на къщата, през която се чуваше слаба музика. Когато Джулия почука, вратата се отвори почти веднага, разкривайки тънък силует със увита в черен шал шия и панталон в същия цвят. Музиката се усили и тя позна, че беше от Рави Шанкар. Джулия забеляза първо, че мъжът има изпъкнали скули, а после и това, че очевидно носеше перука с няколко тона по-светла от косата, която му беше останала.

— Капитан Уинтър? — попита колебливо.

— Вече цяла вечност никой не ме е наричал така, скъпа. Предполагам, че вие сте възмутителната сестра на Роджър. Е, добре, влезте, след като сте тук.

Джулия влезе в тежката атмосфера на тамян и мускус.

— Оставете ме да ви обясня. Не съм жената, за което ме смятате. Казвам се Джулия Лофтинг, капитан Уинтър...

Мъжът каза:

— Моля ви, наричайте ме както искате, но не и „капитан“.

— Мистър Уинтър.

— Пол.

— Пол. Благодаря.

Като разглеждаше живото лице на Уинтър, което излъчваше дълбоко двуличие, Джулия с изненада установи, че той й беше почти връстник. Трябва да е бил на тридесет години, когато са го принудили да напусне полка си. При вида на тази малка екзотична стая, натъпкана с индийски възглавнички, африкански маски, репродукции от картини и дебели килими, никак не си представяше Пол Уинтър като офицер — в която и да било армия. Тя си позволи впрочем една непочтена мисъл: Пол Уинтър бе намерил по-добро разрешение от Марк на проблема как да живее в една единствена стая. Поне що се отнасяше до подробността, че това беше същият тип стая, която не пропуска светлина и, веднъж минал през вратата, човек попадеше в непрекъсната нощ.

— Със сигурност не сте сестрата на Роджър — каза той зад нея. — Тя не би изгубила толкова време да се възхищава на малката ми колекция. Моето студио ви харесва, нали?

— Харесва ми — отговори тя просто.

— Щом затворя вратата, оставям света навън и живея в един свят, който аз съм си създал. Това е моят оазис, моето убежище. Всъщност рядко го напускам. В него има всичко, от което се нуждаем: красота, мир, изкуство, изтънчени усещания... Още повече, че се намира в Челси, а това е важно, не намирате ли? Обиколих света — армията, знаете, — но не бих искал да живея на друго място.

Той се опитваше да се докара пред Джулия, а тя усещаше в него странна смесица от провал и арогантност. Смяташе се за един Оскар Уайлд, но безсмислената суетност на тази перука го правеше патетичен. „След малко — каза си тя — ще започне да измисля глупави епиграми“.

— Сигурно сте в течение, нали? — каза той. — Моята забележителна военна кариера. — Скулите му се изостриха още повече. — Но всичко това е минало. Искате ли цигара? Турски са.

— Не, благодаря. Съжалявам, че дойдох да ви досаждам така, кап... Пол, но поради лични причини се интересувам от една подробност от вашето минало.

— О, небеса! — изстена той, театрално. — Миналото не съществува. — След кратък размисъл добави — Никой интелигентен човек не вярва в миналото. — Замълча отново и накрая намери една задоволителна формулировка. — Тези, които вярват в миналото, са осъдени да живеят в него.

На Джулия и се стори, че съзира изразено недоверие в погледа му.

— Това, което е сигурно — каза тя, — е, че миналото има тясна връзка с моето настояще. Много е трудно за обяснение.

За миг си припомни изтърбушените кукли и обвинителните думи, написани със сапун върху огледалото, и почувства как кръвта се оттича от главата и.

— Човек би си помислил, че ще припаднете — каза Уинтър, разтревожен от бледността ѝ. Приблужи един стол до нея. Когато я настани, той си донесе възглавничка и седна до нея.

— Какво не е наред? — попита я.

— Аз съм обсебена. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ.

— Скъпа приятелко — изгука той, — станете атракция за туристите и ги карайте да плащат за вход.

Тя се усмихна.

— Трябва ли да направя извода, че тази очарователна ситуация има някаква връзка с мен?

Джулия наведе глава:

— Да...

— Колко вълнуващо! Хайде, задавайте ми въпроси. Нямам вече тайни, скъпа приятелко. Аз съм доволен, че съществувам, а хората могат да ме приемат или да ме отхвърлят, както намерят за добре, защото е безполезно да криеш дълбоката си природа. И в края на краищата, истината за това, което си, винаги излиза наяве. Знаете ли, аз постъпих в армията само защото моят баща настояваше и видях, че там е гнездо на лицемери. Всъщност затова те се отървах от мен; не можех повече да насърчавам неестествената им дребнавост. Не можех да бъда друг, освен самия себе си. Това доста ги объркваше, уверявам ви, като се има предвид, че бях син на генерал. Като Рембо, нали? Френският поет. Но, кажете ми, не правите ли всъщност нещо като разследване? Не понасям това. Да не би да правите проучвания за книга?

— Не, съвсем лично е — повтори Джулия. — Стана така, че съм въввлечена в една история. Вие можете да ми помогнете, ако искате.

— Винаги съм се интересувал много от духовната страна на нещата — аз съм Дева с асцендент Овен.

— Бих искала да ви попитам за хора, които може би си спомняте.

— Забавно. — Той потъна още по-дълбоко във възглавницата. — Слушам ви. Толкова съм доволен, че не сте сестрата на Роджър.

— Не знам откъде да започна... Спомняте ли си за... Франческа Темпъл? Или за Фреди Райли?

Той присви очи.

— Велики Боже, може да се каже, че се връщате далече назад. Това бяха другарите ми в детските игри.

— Значи си спомняте.

Тя беше много пряма, Уинтър се отдръпна, като отказа да се ангажира с категоричен отговор.

— Смътно. По-точно... различавам силуети, очертания, ако може да се каже така. През детството си човек не е самият той. Детството е лъжа, която възрастните си разказват. Човекът е баща на собственото си детство, ако разбирате какво искам да кажа. Да видим... Франческа Темпъл. Едно момиченце, много бледо, с очарователни черни къдрици. Да... — Той направи жест, сякаш хваща нещо във въздуха. Сега си я спомням. Тя беше много покорна, родена войник, в известен смисъл. Правеше всичко, което ѝ казваха. Фреди Райли — той си падаше малко хулиган, ако ме разбирате. За игра беше пръв. Все пак няма да ми кажете, че сте обсебена от Фреди Райли! — Той скръсти ръце и откри ред дребни сивкави зъби.

Джулия събра цялата си смелост.

— Можете ли да ми разкажете и за другите? Спомняте ли си, например, Оливия Ръдж?

Той я погледна с изумление и започна да си играе с ресните на възглавницата.

— Страхувам се, че не си спомням много добре за нея. Мисля, че беше интересно момиченце.

Изведнъж стана и оправи гънката на панталона си.

— Мога ли да ви предложа нещо? Чай, може би? Имам чудесен меланж от китайски и индийски. Великолепен.

— Не, благодаря, наистина. Какво друго можете да ми кажете за нея? За Оливия?

— Мисля, че мъничко започвате да ми досаждате. Беше завладян от някакво живо чувство и на Джулия й трябваше известно време, за да го определи: беше го страх.

— Винаги съм смятал, че детството е нашият най-безинтересен период — продължи той. — И ми се струва, че нямам желание да отговарям на други въпроси, засягащи моето детство.

— Наистина, моля ви. Никой няма да ви причини и най-малката неприятност, просто аз трябва да знам някои неща, това е всичко.

Погледна демонстративно часовника си.

— Боя се, че нямам повече време за тези очарователни спомени. Очаквам една жена в два часа и вие не можете да си представите какво ще стане. Говорите за неприятности, е добре, с нея аз ще ги имам.

— Мистър Уинтър... Пол... как умря Джефри Брейдън? — Побеля като платно. От шока ли беше това или пък от срама?

— Скъпа приятелко, мисля, че ще трябва да оттегля поканата си за чай. И ви моля за любезността да освободите терена, преди да дойдат моите гости. Страхувам се, впрочем, че не чух много добре последния ви въпрос. Имахте ли върхна дреха? — Той побутна раменете на Джулия с върховете на пръстите си, за да я подкани да стане. — Уверявам ви, скъпа приятелко, губите си времето като ме разпитвате за това. Това вече е история.

Джулия стана против волята си.

— Можете ли поне да ми опишете Оливия...? — започна тя.

— Зная, че е глупаво да изпадам в подобни положения — каза той като я буташе леко към вратата, — но това е единственото нещо, за което отказвам да говоря. Книгата е затворена, скъпа приятелко.

Тя вече беше стъпила на тесния праг и гледаше сгърченото лице на Уинтър, под евтината руса перука. Зад него индийската музика се извиси във вулканичен финал.

— Тя ме иска — каза тя. — Оливия.

— Вярвам ви. Не се връщайте, моля ви. Оставете ме на мира. Която и да сте.

— Джулия Лофтинг — каза тя. Но вратата вече се беше затворила.

Следобедът клонеше към края си. Те бяха на терасата и гледаха как проливният дъжд плющеше върху парка, като огъваше листата и малките храсти, посадени в подножието на стената. Един порив на вятъра разпръсна капки дъжд чак на терасата и тя отдръпна малко стола си, за да се подслони, но той продължаваше да не обръща внимание на капките, въпреки че обувките му вече бяха мокри. Лили забеляза, че бяха целите кални и кожата им се беше напукала. От главата до петите Магнус изглеждаше занемарен. Улови се, че мрази Джулия, която му бе причинила това, а също и брат си, че се беше изоставил така.

— Значи беше тази къща — каза тя. — Аз научавам нещата, когато ти пожелаеш.

— Мислех, че това не те засяга.

— Магнус! — каза тя обезкуражено. — Как искаш да ти помогна, като криеш от мен някои факти? Все едно, че ме лъжеш. Има ли нещо друго, което да скриваш от мен и би могло да засегне Джулия?

— Въпрос, на който е невъзможно да се отговори. — Магнус се прокашля и загледа безучастно дъжда. — Това време ми харесва. По-английско е от онова слънце, което печеше.

— Ти ще ме подлудиш. Не разбираш ли, че тя вече знае за тази стара, злощастна история? Мисля, че дори не си прави повече труда да се храни. Убедена е, че това има връзка с Кейт. Всъщност, каза ми, че е обсебена. Обсебена! В състоянието, в което се намира преувеличава и най-малката подробност, раздува я извън всякаква мярка... Магнус, трябва да ми кажеш дали има и нещо друго, което би могла да открие.

— Не знам нищо. И какво е открила тя?

— Не съм сигурна, че ще ми го каже.

— Във всеки случай ще го каже на този проклет безхаберник Марк.

Лили тактично отмина тази забележка, въпреки че дълбоко в себе си я приемаше.

— Ако искаш да върнеш жена си, а предполагам това е единственото, обяснение за твоето необичайно поведение през миналата седмица, трябва да ми кажеш всичко, което знаеш, за да мога да го използвам в твоя полза.

— Искаш да кажеш, да си послужиш с Джулия в своя полза.

— Предпочитам да не обръщам внимание на тази забележка. — Тя го погледна, преди да каже — Ако не се преместиш на сухо, ще хванеш пневмония.

Магнус въздъхна и отдръпна стола си.

— Съществува ли каквато и да е връзка между теб и тази къща? — попита Лили. — Това може и да я разтърси за добро, знаеш ли. В края на краищата, поне бихме могли да я накараме да постъпи в болницата, където всъщност би трябвало да бъде.

— Значи това искаш? — Магнус погледна сестра си с непресторена изненада. — Тя ще се върне да живее с мен, а не в болницата. Но да отговаря на въпроса ти: не, не мисля, че има някаква връзка. Всичко това стана преди толкова време.

— А дъщеря и? Добре ли я познаваше?

— Никога не съм срещал тази малка госпожица.

— Сигурен ли си?

— Очевидно! — избухна Магнус. — Престани да ме печеш на слаб огън. Остана ли нещо за пиене?

— Не забравяй, че пиенето щеше да те вкара в затвора. Без да броим характера ти. Но можеш да идеш да си налееш, ако искаш.

— Не че искам, имам нужда — каза той, докато ставаше, за да отиде в кухнята. След малко се върна с чаша наполовина пълна с кехлибарена течност.

Лили го изчака да седне отново и попита:

— И какво направи този път? Остави ли й някакво съобщение?

— Обърнах няколко стола, това е всичко. Тя ще разбере, че съм бил аз — отпи с видимо задоволство.

— Въобразяваш си, че това ще послужи за нещо. В действителност, Магнус, аз съжалявам за две неща. Първо, че й позволих да си въобразява разни неща за смъртта на Кейт — абсолютно необходимо е тя да престане; ако беше тук, щях да й го кажа, без да се колебая. И второ, че я запознах с мисис Флъд. Взети заедно, тези две неща са причината тя да се забърка в тази история с духове.

— Мисис Флъд? А да, твоето „гуру“.

— Преди да умре, тя внуши куп ужасни неща на Джулия и те очевидно са попаднали на благодатна почва. Роза имаше талант, но не

можеше да устои на изкушението да се покаже изключителна, когато имаше публика. И умря в най-неподходящия момент.

Виждаше се, че съдбата на мисис Флъд не интересува Магнус.

— Мисля, че Джулия има нужда от психотерапевт. И аз също, може би. Не знам какво става с мен напоследък. Чувствам се странно. Привиждат ми се разни неща. Един ден видях Кейт. Бедното малко бебче. Значи си съгласен тя да се върне в болницата?

— Може би, след всичко, което стана — каза Магнус загрижено. За миг погледна Лили съучастнически.

— Кажи ми — попита го тя, — сега, след като този въпрос е уреден, какво почувства, когато се върна в тази къща? Не те ли беше срам?

— Не, много по-просто. Страх ме беше. Дяволски се страхувах. До такава степен, че имах желание да убия някого.

— Трябваше да се ожениш за жена на твоята възраст.

— Искаш да кажеш жена като теб.

— В известен смисъл ние сме малко женени — каза Лили. — Разбираме се.

Марк Бъркли седеше под-навеса на магазина за спиртни напитки и гледаше как водата блика от улуците. Скоро цялата тази част на улицата щеше да се превърне в огромна локва. Оставаха му още около шестдесет лири; след като получи чека от Джулия си купи няколко консерви, чифт боти и сега — две бутилки уиски. Спомни си, че беше решил да не връща парите на Самюел преди следващия семестър, за да може да си купи ботите; спомни си, че бе пазарувал и се беше опитал няколко пъти да телефонира на Джулия през този следобед, но не можеше да си спомни как е излязъл от стаята си, за да отиде в дъжда чак до магазина. Дълго гледа запушения канал в края на улицата — на светлината на уличната лампа се виждаха мазни петна с цветовете на дъгата. Той се опита да възстанови мисловната нишка, която следваше. Косата и раменете му бяха мокри. Може би тези дупки в паметта се дължаха на упражненията му, които напоследък бяха по-успешни отвсякога. Той вече се питаше къде ли щяха да го завлекат най-накрая тези дълги сеанси извън действителността. Но не подкрепяха ли те това, което онази стара жена бе казала за неговата „възприемчивост“? Във всеки случай бе сигурен, че те са причината за

главоболието му: доказателството за една способност, която още не познаваше у себе си. Той беше Марк, по-особен, дете, родено под щастлива звезда.

Едно високо момиче — не си спомняше името и — пристигна под дъжда и се скри до него. Разтърси косата си и му се усмихна. Познавайте вкуса и тъканта на устните ѝ.

— На купон ли отиваш? — попита тя. Сега или никога.

— Какво?

— На купон. Бутилките, Марк. На купон ли отиваш. Той погледна двете бутилки в найлонов плик.

— Изобщо не зная къде отивах. Не си спомням. — Тя се стъписа.

— Предполагам, че си на градус?

— Не, не. Медитирам. Правя това по два часа всеки ден.

— Във всеки случай днес вече е много късно за медитация — каза тя убедено. „Как ли по дяволите се казваше?“ — Искаш ли да дойдеш у дома? Ще си направим купон у нас.

Тогава си спомни името ѝ: Анис. Анис беше едно от завоеванията му през миналото лято. Като гледаше големите ѝ черни и жадни очи, в които искряха капчици дъжд, той почувства краткотрайно сексуално желание, но лицето на Джулия застана между тях и той усети, че духът му се колебае.

— Не мога тази вечер, Анис. Трябва да отида да видя един човек.

— В такъв случай, направи ми удоволствието и върви на майната си — подхвърли Анис звучно, преди да изтича под дъжда.

Суифт, Дейвид Н. Тъпър Стрийт 377, № 11. Джулия се намести по-удобно на седалката на Роувъра, без да изпуска от очи малката врата, точно отстрани на бирарията „Красавицата и звяра“. Убиваше времето като се опитваше да си спомни колко лондонски кръчми носеха литературни имена, но единствената, за която можа да се сети, беше „Жестокото море“ в Хемпстед, където Лили отиде веднъж и заяви: „детинска, както и романа, чието име носи“. Джулия стигна до Суифт в осем часа и се въртя в кръг из Айлингтън до девет и тъй като той все още не се беше прибрал, изведнъж реши да посети отново Гайтън Роуд — където всички светлини бяха запалени и дръпнатите пердета разкриваха празни стаи — след това се върна и продължи да

чака завръщането на Суифт. Вече минаваше единадесет и гърбът започваше да я боли. Отвреме-навреме тропаше с крака, за да предотврати схващането им. Когато един човек с овехтяло пардесю и каскет от туид спря пред съседната на кръчмата врата, Джулия пусна чистачките и удвои вниманието си. Мъжът беше обърнат с гръб към улицата. Затаила дъх, Джулия чакаше да отвори вратата. Но мъжът стоеше там, без да мърда, прегърбен под дъжда. Когато най-сетне разбра какво правеше той, Джулия се извърна с раздразнение.

Отвреме-навреме под бирарията минаваха малки групички и Джулия виждаше как хлътват в Уимпи'с, в края на улицата. В единадесет и четвърт бирарията изплю шест или седем младежи, които се забавиха под навеса, с ръце в джобовете на саката си, за да се предпазят от дъжда. Те закриваха вратата на Суифт и Джулия простена наум, като се молеше тихо да си отидат. Други млади мъже излязоха от бирарията и се присъединиха към тях. Ако сега се върнеше Суифт, тя рискуваше да не го види. „О, не — прошепна Джулия. Дейвид Суифт беше последният и шанс“.

Изведнъж един мъж започна да се кара. Един друг сграбчи ръката му, но първият го блъсна силно и го събори по гръб на тротоара. Само за миг половината от тълпата изчезна. Трети мъж се приближи, като крещеше на първия и започна свада. Джулия ги видя как паднаха на мократа земя, сграбчиха се за раменете, после се отдръпнаха един от друг и продължиха да се удрят с юмруци. Всички наоколо се бяха изпарили като по чудо и освен тях се чуваше само шумът от дъжда. Единият от мъжете — Джулия не можа да различи кой — стовари мощен прав удар в брадата на противника си, който се срути; той го ритна свирепо с крак, после го стисна за шията и след като го изправи насила, продължи да го удря по лицето. Същински Магнус — помисли си Джулия ужасена, с ръка на устата. Внезапно тя запали фаровете. Побойникът се обърна изненадан — Джулия забеляза, че имаше брада и чип нос — после блъсна обезобразеното лице и изчезна тичешком. Жертвата остана сама на тротоара, с прогизнали дрехи. Падналото тяло на мъжа потрепери и той започна да пълзи по тротоара, като ранено животно, когато стигна до фасадата на бирарията, се изправи. Лицето му бе цялото в кръв.

Джулия отвори вратата и се наведе. Трябваше на всяка цена да извика линейка — потърси с очи телефонна кабина, но дъждът, който

биеше в лицето, ѝ пречеше да вижда. Избърса очи и накрая забеляза червена кабина, намираща се доста далеч от нея, точно пред едно кино с угасени светлини. Докато тичаше към кабината срещна едър мъж без връхна дреха, с нещо като черен хартиен плик в ръце. Тя почти не му обърна внимание, но като влезе в кабината видя през стъклото, че човекът бе оставил плика си пред вратата на Суифт и търсеше нещо в джобовете си. За миг се почуди какво да прави, после, като го видя да хлътва в къщата, окачи слушалката и забърза към бирарията.

Жертвата от сбиването сега лежеше свита, с лакти в една обагрена с кръв локва и стенеше несвързано — нямаше съмнение, че на всичко отгоре беше пиян. Тя позвъни няколко пъти, бързо и кратко, на вратата на Суифт, после натисна бутона продължително. Свитият до бирарията мъж легна на едната си страна и хвана лицето си с ръце.

Чуха се тежки стъпки, слизащи по стълбата, и вратата се отвори. На светлината на крушката Джулия видя масивен силует.

— Мистър Суифт? — попита тя.

— Аз съм — каза мъжът, облъхвайки я с остра миризма на уиски. — Какво желаете?

Тя беше изненадана — и успокоена — от правилния му изговор. Това бе акцентът на Магнус и на хората от неговата среда, акцент, който Марк съзнателно избягваше.

— Трябва да говоря с вас. Освен това стана сбиване. Този човек е ранен. Трябва да извикаме линейка.

— Не ми плащат, за да помагам на пияниците — отвърна ѝ Суифт. Протегна глава навън, като откри широко лице с хубав тен и къса, черна леко чуплива коса. Сакото му изглеждаше мазно и протрито.

— Да пукне дано! Казахте, че искате да говорите с мен?

— Той я погледна като познавач и Джулия направи знак на съгласие.

— Добре. Елате, да се качим в моята бърлога.

Като влезна в малкия коридор, миризмата на уиски я удари в гърлото. Джулия си обеща да се обади за линейка, дори и Суифт да не беше съгласен. Той вървеше пред нея по стълбите, с малко несигурна крачка.

— Хайде, елате да си поговорим, ако искате точно това — извика и той.

Беше стигнал горе и отвори една врата, през която се виждаше малка, мизерна дневна стая. Пожълтели тапети на петна, зелен килим, почти толкова протрит, като този на Марк, малко на брой разнебитени мебели, купени сигурно от разпродажби. Приличаха на онези, които тя имаше в малкия си апартамент в Самдън Таун преди доста години. Наведен над ниската маса, Суифт вадеше бутилките от черния, хартиен плик. Отвори една.

— Пиете ли?

— Може ли?

— След като ви предлагам.

— В такъв случай, с удоволствие.

Суифт взе две чаши от една етажерка и щедро ги напълни с уиски. Подаде едната на Джулия. Над нивото на течността тя видя петна от гипс и следи от пръсти. Остави я на масата.

— Мога ли първо да се обадя? Онзи човек...

— Не — каза Суифт. Сега на силната светлина се виждаше, че розовото му лице беше на червеникави петна. — Да върви по дяволите. И така, какво точно искате? И коя сте вие, най-напред. Нечий адвокат?

Джулия седна на един разклатен стол и избърса лицето си, цялото мокро от дъжда.

— Казвам се Джулия Лофтинг, мистър Суифт.

— Сигурен съм, че сте адвокат.

— Уверявам ви, че не съм. Интересувам се от... замесена съм в една история, относно която вие можете да ми помогнете.

— Не ми казвайте, че се отнася за търговско предложение! — Суифт подсмъркна шумно. Беше останал прав; държеше чашата си в едната ръка, а в другата — бутилката. — „Суифт и Компания“, уви, не съществува вече. Три поколения от действащи търговци със съмнителни способности доведоха до тази катастрофа. — Направи красноречив жест. — Искате ли нещо, за да се избършете? — Отпи солидна глътка уиски, докато тя поклати глава.

— Значи ще останете седнала така, в този секси и объркан вид?

— Касае се за вашето детство — побърза да каже Джулия. — Трябват ми на всяка цена някои уточнения за едно събитие, което е

станало по онова време. Обещавам ви никога да не разпространявам това, което ще ми кажете. Интересът ми е от личен характер. — Внимаваше много да не му каже, че е обсебена; щеше да я изгони. Не трябваше да повтаря същите грешки, както с Уинтър. — Не съм писателка или нещо от този род. И още по-малко съм от полицията. Той вдигна очи към тавана.

— Мисля, че ще бъде по-добре да седна.

Тръгна тежко към канапето и се тупна върху него, като държеше все още бутилката и чашата.

— Моето детство... Предполагам, че съм имал такова. И за какъв дявол ви е да знаете за моето детство?

Джулия скръсти ръце и задържа за миг погледа си върху мръсния килим, после погледна Суифт право в лицето. То беше поддържано, без бръчки, с много широки челюсти, които му придаваха вид на градинска жаба. Лесно си го представи как дава нареждания на секретарките си, облечен в елегантен костюм. Намираще го напълно антипатичен. Но в действителност това улесняваше контакта.

— Живея на Илчестър Плейс, номер 25 — започна тя. — В старата къща на Оливия Ръдж. Искам да знам всичко за нея.

Това очевидно разтърси Суифт. Той наведе глава към чашата си, но по израза на лицето му не личеше, че иска да я изгони.

— Боже господи! Тази извратена, малка мръсница. Тя е мъртва повече от двадесет години.

Той съзерцаваше съдържанието на чашата си и беше явно, че няма намерение да се разпростира в повече подробности.

— Днес следобед се срещнах с Пол Уинтър — каза Джулия.

Лицето на Суифт се проясни.

— Това педи? Обзалагам се, че той не е пожелал да ви каже нищо.

— Вие сте единственият, който остава. Ейкрофт-син се е самоубил, а Мини Лейбрук е умряла при катастрофа. Един друг е изчезнал в Америка. Едно от момичетата е в манастир. А Пол Уинтър ме изгони.

Суифт подсмъркна с презрение.

— Сигурно не му е харесало да види жена в къщи. Не можете да си представите колко ме забавлява това. Очаквал е сигурно някое от

приятелчетата си. Затова са го изгонили от полка му, знаете ли? Влюбил се в шофьора си, но той не му обръщал внимание. Поли станал много нахален, шофьорът вдигнал скандал и изтрили Поли като някакво грозно петно от килима. И хоп, свършено! — Отпи още една глътка и повтори — Свършено! Синът на генерала беше в немилост. Що се отнася до Ейкрофт, той просто си изпълни присъдата, когато забелязали, че отклонява фондовете на дружеството. О, извинете; банка. На своя банка. Бай-бай, Ейкрофт. А Мини Лейбрук... — Той се съвзе. — Но защо точно искате да знаете всичко това? Значи живеете в старата къща на Ръдж. Поздравления. Но какво общо има това с мен?

— Това е лично — повтори Джулия. — Просто искам да знам всичко за Оливия.

— Истинска страст. — Той си наля още уиски. Разбрали сте нещо за краткия ѝ тъжен живот и сега това ви заслепява. Каква е гаранцията, че няма да си послужите срещу мен с това, което бих могъл да ви кажа?

— Обещавам ви. — Внезапно и хрумна идея. Отвори чантата си, извади две банкноти от десет лири и ги остави на масата. Очите на Суифт блеснаха. С разтуптяно сърце тя прибави още една банкнота към първите две.

— Искам да купя от вас информация. Той сграбчи бързо парите.

— Точно така. Не всеки ден тук идва жена като вас, за да ми даде нари. — Той и се усмихна с наслаждение.

— Ще говоря, ако седнете до мен.

След кратко колебание, Джулия заобиколи масичката и се настани предпазливо на канапето.

— Пийте — каза и той. — Изоставате от мен. — Джулия отпи с края на устните си една глътка от чашата със съмнителна чистота.

— Хайде, още.

Тя се подчини.

— Разкажете ми за Оливия, моля ви.

Тя не помръдна, когато той небрежно сложи ръка върху коляното ѝ.

— Ако я бяхте видели дори само веднъж, нямаше да я забравите никога. Тя беше невероятно извратена — в това се състоеше най-отличителната ѝ черта. Заради това нещо ние, момчетата, за които

споменахте, я следвахме. Бяхме образували клуб. Искате ли да знаете какви бяха правилата? — Той стисна леко коляното на Джулия. Тя кимна в знак на съгласие. — Хайде, пийте още. — Наля й уиски и тя отпи малка глътка. — Първото беше да се убие още едно животно. Ейкрофт уби кучето си. Когато й го занесе, тя го изкорми с ножа си и го накара да пие малко от кръвта му. Хубава церемонийка. Всички го направихме. Аз убих котката на съседката. Същото изпълнение. Но аз бях хитър — само докоснах кръвта с върха на езика си. После трябваше да се запали пожар. Трябваше да подпалим някоя къща или някоя колиба — нещо от този род. Това го направихме заедно. Тя ни гледаше и ни даваше нареждания.

— И вие наистина го направихте? — попита Джулия.

— Опитяхме се. Тя открадна един бидон с бензин и ние заляхме с него предверието на една дървена къща, някъде зад Хай Стрийт. Но тази мръсотия не искаше да гори. Оливия беше побесняла като дървеница — този ден тя наистина приличаше на вещица. Може би беше точно такава, впрочем. Всички момчета го вярваха. Във всеки случай успяхме да изгорим доста голяма част от преддверието, но пожарникарите дойдоха преди да изгори и останалото. После трябваше да откраднем цял куп неща и да и ги дадем. Трябваше да се виждаме с нея всеки ден, знаете ли, а през ваканциите — да прекарваме по цял ден с нея. Мисля, че всички бяхме влюбени в нея, дори и момичетата, и тя всяваше ужасен страх сред нас. Нищо не я плашеше. По време на хитрите игрички от нея научавахме всичко за секса. И ако не правехме това, което искаше, тя заплашваше, че ще разкаже всичко останало на родителите ни. Тя знаеше как да го направи. И ако някой от нас я издадеше на някой възрастен, тя щеше да го убие.

— Да — каза Джулия.

— И щеше да го направи, знаете ли? Тя беше злокобна, перверзна. Малката Темпъл правеше всичко, което тя искаше — Оливия я караше да я ближе. Разбирате какво искам да кажа с „ближе“? — Той погали коляното на Джулия. — Получаваше винаги всичко, което искаше.

— И уби Джефри Брейдън — каза Джулия с приглушен глас.

Ръката му стисна по-силно коляното на Джулия, после го отпусна.

— Един човек беше осъден и екзекутиран за това.

— Един безобиден скитник. Той обичал децата. Обичал да говори с тях. Вие знаете, че не е бил той.

Суифт обърна розовото си лице към Джулия.

— Постъпихте глупаво като ми дадохте тези пари. Глупаво. От двадесет и пет години целият свят е забравил за Джефри Брейдън. И е много късно, за да се предприеме каквото и да било.

— Не това искам да знам.

— Малко ме засяга — каза той и Джулия почувства, че сърцето ѝ се свива, но той добави — И без това щях да ви кажа. Постъпихте глупаво, че ми дадохте тези пари. Бях невинен. Нищо не съм направил.

— Само гледахте — осмели се да каже Джулия, чувствайки вените на шията да пулсират.

— Гледах — призна той с широка усмивка.

— Значи, била е тя — прошепна Джулия.

— Разбира се. — Той я погледна с почти триумфиращ израз. — Тя сложи една възглавница върху главата му. Вече беше направила два опита, но пазачът чу виковете му и дойде тичешком — едва можа да скрие възглавницата. После, един следобед, успя. Трима от най-големите го държаха и пъхаха разни неща в устата му. Тя сложи възглавницата върху главата му и седна отгоре. Винаги е имала желание да направи точно това. Да убие някого. То се виждаше. Само това я интересуваше. Бих се обзаложил, че малката мръсница получи оргазъм.

— Как изглеждаше? Руса ли беше?

— Разбира се. Руса. Цвят, който никой друг не би могъл да има в естествен вид. Най-хубавата коса, която съм виждал някога. И едно сладко, малко лице към това. О, беше очарователна. Понякога се питам как щеше да изглежда, ако беше жива. Небеса! Тази мръсница би могла да промени света! — Ръката му се плъзна към бедрото на Джулия. — Прави ми удоволствие да говоря за това, знаете ли? Ако не бях пил, сигурно щях да ви изгоня, но ми харесва да си спомням за това. Забавно е. Тя ни караше да се чувстваме като на война. Като войници.

— Зъбът и... — попита Джулия. — Има ли...

— Как разбрахте това? Първият път, когато се опита да убие малкия Брейдън, той я удари с глава в устата и и счупи един преден зъб. След този случай той беше проклет. Тя искаше кожата му. Във всички случаи той нямаше никакъв шанс, малкото глупаче. И знаете ли какво стана после? С Поли? Вашето приятелче педи?

Сега той стисна бедрото ѝ и тя хвана ръката му. Усети, че ръцете му бяха трескави. Тя поклати глава.

— Поли вече проявяваше наклонностите си по онова време. А на нея това ѝ харесваше. Тя го накара да го ухапе, когато той вече беше мъртъв.

— Да го ухапе?

— Да го ухапе. Да му ухапе оная работа. И той я ухапа. — Той стисна силно ръката ѝ и се наведе към нея. Устата му докосна бузата ѝ.

— Тя му каза, че ако не го направи, тя ще отхапе неговата. — Джулия се освободи и стана. Отстъпвайки, направи няколко колебливи крачки към вратата.

— Не си отивайте, — измърмори Суифт. — Ще останете с мен. — Започна мъчително да се изправя.

— Трябва да отида да видя Оливия — каза му тя като го гледаше.

Това го накара да се поколебае достатъчно дълго време, за да намери тя дръжката на вратата.

— Вие сте луда — изкрещя той, превит на две пред ниската маса. Отпред панталонът му беше издут.

Тя изтича бързо по стълбата и го чу да вика след нея:

— Съблазнителка. И не забравяй — на никой не му пука за това. Не можеш да направиш нищо, малка мръснице.

Хлопна вратата и излезе на улицата. Мъжът го нямаше вече на тротоара, но малко кръв обагреше още водата в локвите. Джулия изтича до Роувъра. Тя знаеше. Тя знаеше! Била е Оливия Ръдж от самото начало. Кейт нямаше нищо общо. Като седна в колата, Джулия избухна в плач — от ужас или от облекчение и тя самата не би могла да каже.

ТИ ЗНАЕШ, беше написано със сапун върху черното огледало в банята. В къщата цареше напрегната тишина. За пръв път от две седмици, Джулия не чуваше никакъв шум от плат да идва от първия етаж. Тя очакваше нещо ужасно и се страхуваше да се качи горе. Нямаше представа какво ѝ готвеше Оливия сега, когато бе разкрила

тайната ѝ. Накрая Джулия тръгна по стълбите, като търсеше знаци на триумф или обида. В трептящата от топлина стая всичко беше така, както го бе оставила сутринта, включително изкормените кукли, които повръщаха сива вълна в дъното на гардероба. Но те вече не я плашеха. Всеки път, когато се обърнеше, очакваше да види Оливия Ръдж. Нейната презрителна усмивка, така неподходяща за възрастта ѝ. Или се страхуваше да не види Магнус, контролиран от Оливия. Но не откри нищо друго, освен двете потвърдителни думи: ТИ ЗНАЕШ. Изстърга дебелия сапун с нож за хранене, после изтърка с кърпа, докато не остана полупрозрачна следа от около трийсет сантиметра, през която тя се оглеждаше като през облак. Знаеше, че това обаче няма да бъде всичко. О, не! Това затишие, това примирие и тези две думи бяха по-ужасяващи, отколкото всички други прояви на Оливия.

Джулия гледеше дъждовната нощ през прозореца на стаята си. Навън всичко беше скрито под маската на непроницаем мрак. Действителността беше вътре.

Загаси лампата, съблече се в тъмното и намери опипом леглото си. Легна под горещата завивка и видя как тъмнината се раздвижва. Една черна плоскост, съставена от милиони частици, се спускаше над нея, изчезваше, после отново започваше да се спуска. Над слепоочията косата ѝ беше мокра от пот.

Обхваната от внезапен страх, тя запали нощната лампа и плоскостта от мрак изчезна. Нямахте нищо. Нямахте огромни, черни възглавници. Загаси лампата и онова нещо започна отново.

Когато почувства първия допир на малките ръце, тя се вцепени и си даде сметка, че трябва да е заспала. Една хладна ръка се плъзна по вътрешната част на бедрото ѝ и Джулия се обърна по корем, увивайки се в чаршафа. Ръката се върна, този път върху задника ѝ, галеше я, изучаваше я. Този допир накара дъха ѝ да спре и тя се приюти на другия край на леглото. Ръце притискаха раменете ѝ към леглото, обездвижвайки я. Увитите ѝ в чаршафа крака бяха като парализирани. Малките хладни ръчички намериха венериния ѝ хълм, носле вулвата ѝ. С нежни жестове започнаха да я трият. Макар и увита в чаршафа, тя имаше чувството, че е гола, изложена на въздуха. Джулия простена, когато ръката се плъзна към клитора ѝ и започна да го гали ритмично. Като с пера, с пера и езици. Тя беше муха, уловена в лепкав пашкул, зависима от волята на паяка. С ужас усети, че против волята ѝ

ритмично напрежение завладява тялото ѝ. Ръката неуморно я галеше, триеше, описваше кръгови движения, проникваше в нея, като намазана с олио. Гърбът я болеше. Почувства зърната на гърдите си да се втвърдяват. Гръдта ѝ се покри с пот. Джулия жадно вдиша горещия въздух. Сякаш падаше в кладенец без дъно. Коленете ѝ се вцепениха. Чаршафът, стегнат около нея като покров, беше самият той, най-леката от милувките, като длани върху издутите ѝ гърди. Като я принуждаваше да се извива, натискът ловко се усили, описвайки все по-широки кръгове. Изведнъж видя пред себе си Марк, с напрегнато от желание тяло. Намазаните с олио ръце, които я триеха, бяха големият му член. Ръцете, които я притискаха, бяха неговите. Разтвори крака и пенисът му проникна дълбоко в нея. Тя стисна зъби. Ръце, крака, длани от дебело кадифе я приковаха. Тя го видя, почувства го да се втвърдява и да потъва и един вик заглъхна в гърлото ѝ, докато всичко избухваше.

А на другата сутрин, когато Джулия, съсипана от повръщане отиде, клатушкайки се в банята, Оливия се показва за първи път в къщата. Тя не изчезна, не отскочи настрани в последния миг. Докато Джулия гледаше втренчено черното огледало, тя остана неподвижна зад нея. Малко, русо, усмихнато момиче. Джулия постави ръка върху болезненото място на половите си органи и се обърна бързо. Детето отново се показва в огледалото, стоящо пред нея.

Докато Джулия я наблюдаваше, Оливия я удостои с кривата си, изпълнена с презрение усмивка, и бавно прекара пръст по бледата си шия. С другата си ръка държеше превърнатото в окървавено месо и все още тръпнещо тяло на едно обезглавено врабче.

Късно през нощта една чайка от Темза се блъсна в стъклото, вдигайки шум, сякаш влак беше излязъл от релсите си и събуди мъжа, който спеше върху мека, индийска постеля. Боязливо — през последните двадесет и четири часа страхът не беше никак далече — без още да разбира съвсем добре къде се намира, мъжът протегна ръка и обърна бутилката с калвадос. Стаята, натъпкана с подробности от живота му, потвърди успокояващото си присъствие: игличката на електрическия грамофон стържеше в края на плочата. Разтърси глава, за да проясни съзнанието си и изправи бутилката. Нищо не се бе разляло, защото през нощта, след като гостът му си отиде, той бе

изпил по-голямата част от остатъка в бутилката. Мозъкът му тежеше като размекнат и устата му лепнеше след толкова ориенталски цигари.

Навън, точно пред вратата, един глас произнесе тихо името му. Той се надигна, свивайки краката под себе си, и се ослуша. Гласът, нито мъжки, нито женски, повтори умоляващо няколко пъти името му. „Загубен, малък глупак“ — измърмори мъжът, обмисляйки няколко секунди обещанието си да не отваря повече вратата. Но това беше смешно. И двамата пиха прекалено много. С едно единствено движение мъжът се наведе напред и стана, въпреки съпротивата на бедрените му мускули. След като вече беше прав, се увери, че перуката му е на мястото си и дръпна пуловера си. Бавно се приближи до вратата, като се наслаждаваше на момента и на удоволствието да чува името си, повтаряно с настойчив, издаващ желание шепот.

Отвори вратата пред един непознат. Непознат? Той познаваше този глас. Посетителят се усмихна и той си спомни профила му и извивката на усмивката му.

Твърде късно видя ножа, измъкнат от пардесюто. Обзе го лудост, безизходна паника и той отстъпи, докато посетителят прекрачваше прага, без да спира да повтаря името му.

ТРЕТА ЧАСТ

ФИНАЛ: ОЛИВИЯ

Джулия се изкачваше по Кенсингтън Хай Стрийт с колебливи крачки, блъскана от тълпата хора, които се връщаха от работа, без да знае къде точно отива. Тя смътно осъзнаваше, че е сгрешила посоката. Лявата ѝ китка все още кървеше малко и тя попи порязаното със смачкана хартиена кърпичка, като се надяваше да спре кръвта. Но маншетът на ризата ѝ вече беше целият подгизнал, както чаршафът преди малко. Съзнанието ѝ беше притъпено от хапчетата и тя трябваше на два пъти да вдига глава към небето, преди да се убеди, че дъждът бе спрял. Всичко, което се виждаше, беше все същото монотонно, тъмносиво небе. Няма проясняване — помисли си тя — няма празни пространства. Представи си как удря с юмруци по долната част на един сив облак, като че ли беше дебел слой лед, който я затваряше в арктически води. Шосето и тротоарите бяха още влажни от черния дъжд. Изкачване, бягство, изкачване, бягство — звучеше като припев в главата ѝ. Но тя не можеше да си представи никаква възможност за бягство. Оливия я държеше.

Тя си помисли за крал Кофетуа — онзи от картината с младата просякиня със застинало в любов лице. Марк. В безопасност ли е той? Беше и се обадил точно, след като усмихнатият призрак на момичето изчезна от огледалото.

— Вземи хапчета и си легни — каза той. — Имаш ли нещо?

— Да. Хапчета ли? Да.

— Трябва ти почивка. Вземи две-три хапчета и поспи. Ще ти се отрази добре.

— Трябва да те видя. Аз съм в опасност. Както каза мисис Флъд. Наистина Марк.

— Слушай, Джулия. Духовете не убиват. Опасността идва единствено от Магнус, а ти живееш далече от него. Джулия, любов моя, ти си изтощена. Заклучи вратата и вземи нещо да те приспи до довечера.

— Имам нужда от теб, Марк. Тя ме желае.

— Сигурно не по-малко от мен — каза той, смеейки се. — Тази вечер ще те видя, не знам точно в колко часа.

— Спаси ме.

Беше ли казала „спаси ме“? Може би си беше въобразила целия разговор. Освен че беше глътнала двете хапчета, което я накара да си спомни болницата и да потрепери, тя си спомняше ясно само как изтича на първия етаж и замеря пет пъти, десет пъти с камъка с розови жилки стените на банята, докато всички черни огледала се изпочупиха, изпращайки отблясъци във всички посоки. После кракът ѝ се подхлъзна на едно триъгълно парче стъкло и тя падна, като срязва китката си. Почувства съвсем слаба болка. Сега вече тя няма да може да влезе там — помисли си, като не обръщаше внимание на кръвта, която пълнеше шепата ѝ. Гипсовите стени бяха слепи и по тях черни пирони, на някои от които още висяха парчета стъкло, образуваха нещо като графика. Върху мокета в банята бяха разпилени късчета стъкло, които отразяваха меката светлина от тавана. Имаше също по дъното на ваната и мивката. Почувства топлата кръв да се стича по босите ѝ крака, грабна една кърпа и я уви около китката си. В ръката ѝ се бяха забили частици стъкло. После глътна двете хапчета и като премина трите или четирите метра, осеяни със счупени стъкла, отиде в стаята си.

(И така, не чу да се звъни, когато седем часа по-късно Лили и Магнус дойдоха да я посетят.)

Както в болницата, сънува дълги течни сънища. Доминиращата тема в тях тогава беше как обръща ножа срещу себе си, за да се жертва за Кейт и да възроди трептящия ѝ живот: нейната кръв срещу кръвта на Кейт — една размяна. В тези случаи тя чувстваше присъствието на Кейт — Кейт, която прощаваше. Но сега всичките ѝ сънища имаха пепелявия цвят на провал и на смърт. Дори, когато беше дълбоко потънала в тях, тя се съпротивляваше, усещайки близостта на тази територия на отчаянието. Отново вървеше по онези прашни улици и носеше трупа на дъщеря си. Детето, за което знаеше, че е Оливия, беше скрито някъде пред нея и неин дълг беше да го намери. Над почернелите покриви на къщите, давани под наем, небето беше зловещо и високо, оранжевочервено, пресечено от черни ивици. Мъчителното ѝ скитане отново я отведе в един мизерен вътрешен двор с мръсни павета. След като вървя покрай изоставени складове със

зазидани с тухли врати, влезе през един свод в двора. Гърбушко с похотлив поглед и дрипаво пардесю ѝ намигна и извика черно момиченце с къдрава коса. Джулия се качи по разнебитените стълби и стигна до покрива-тераса, който познаваше вече. Дребна жена, облечена в широко кафяво пардесю, седеше на един разклатен стол сама на покрива. Беше мис Флъд. Като я видя, Джулия почувства очите си да се пълнят със сълзи.

— Толкова съжалявам — каза тя. Заради мен вие сте тук. И аз все още имам нужда от помощта ви.

— Аз не мога да направя нищо за вас.

Отнеха ѝ тялото на Кейт. Нейното присъствие беше необходимо, за да я доведе до тук, а сега можеше да изчезне.

— Вие я извикахте.

— Да — каза Джулия.

— Вие я призовахте. Беше необходим някой, който да я извика отново, виждате ли, и вие бяхте избрана. Заради вашата дъщеря.

— Какво трябва да знам?

— Няма да ѝ хареса, ако научите тайните ѝ.

Мисис Флъд се обърна настрана, отказвайки да говори повече.

— Говорете ми — помоли Джулия.

Безцветното, тежко лице на старата жена отново се обърна към Джулия.

— Тя ще подчини вашите приятели.

После тичаше в един безкраен тунел и знаеше, че това подземие не води до никъде. Колкото повече напредваше и слизаше по-надолу, той се стесняваше. В края му бяха Марк, долината в Ню Хемпшир, мирът... но тя знаеше, че след дългото бягане щеше да намери само една черна дупка. В ушите ѝ отекна пресипналият астматичен смях на Хедър Ръдж.

Като се събуди, смехът още ехтеше около нея и се смесваше с другите шумове на къщата. Кърпата бе изтръгната от китката ѝ и чаршафът беше на червени петна. За миг почувства като на сън, че Оливия Ръдж не беше далече — точно на границата на зрителното ѝ поле и чакаше удобния момент, за да се покаже. Това нямаше да закъснее. Тогава си спомни последните думи на мисис Флъд. Като се опитваше да даде ясна насока на съзнанието си, все още в плен на съня, Джулия се изправи с натежала глава и уви китката си в единия

край на чаршафа. Погледна към прозореца и видя, че слаб, фин дъждец падаше от размазано сивото небе. Глътка свеж въздух влезе през отворения прозорец, но веднага се превърна в пара от топлината в стаята. Джулия за пръв път усети топлата животинска миризма, която цареше тук — като в клетка с лъвове.

Отхвърли чаршафа, който я дразнеше, стана и погледна часовника си: осем часа, беше спала през целия ден. Вашите приятели. Марк, най-скъпият ѝ приятел, беше в опасност. Устата ѝ се напълни с прах. Като погледна към гардероба видя отново изтърбушените кукли. Отдалечи се от леглото, залитайки. Почувства как гъстата кръв започна отново да се стича надолу по ръката ѝ и залепи няколко хартиени кърпички „Клинекс“ върху раната, която започваше болезнено да пулсира. След като облече пенъора си, закопча десния маншет, за да придържа кърпичките на място и слезе да се обади на Марк.

Оливия беше като отвързана; Оливия беше способна да подчини всеки, когото пожелаеше. Не можеш да се отървеш от нея. Тя търси отмъщение — беше казала Хедър Ръдж. Отмъщение.

Телефонът иззвъня у Марк десетина пъти без отговор. Трябваше да отиде у тях.

И сега се изкачваше по Кенсингтън Хай Стрийт, без да вижда какво става около нея. Беше изгубила някъде по пътя хартиения тампон. На ръката си, кръвта беше започнала отново да тече и бе напоила маншета на блузата ѝ. Между тъмносивото небе и почернелите от дъжда улици, фенерите вече бяха запалени и хвърляха лимоненожълта светлина върху тълпата, която се стичаше около Джулия. От време навреме някоя вълна от безразлични хора, които едва я забелязваха, я караше да отстъпи няколко крачки, блъскана от едно рамо към друго. Тя разглеждаше лицата на всички минувачи, надявайки се да открие Марк, и виждаше само — или поне така и се струваше — гримаси и присмехулни усмивки. Джулия разбра, че тези хора я мислеха за пияна. За първи път приспивателните ѝ оказаха такова въздействие. Може би не ядеше достатъчно. Но само при мисълта за храна — някакво мазно, сивкавочервено парче месо — и се повдигаше.

Пред очите ѝ се спусна матово перде и изтри раздвижената тълпа и джунглата от коли. Заслепена, Джулия залитна и падна върху

една стена от грапав камък. За известно време, докато минувачите ожулваха лактите и коленете ѝ и ходеха по краката ѝ, тя напълно изгуби представа за себе си и за това, което я заобикаляше. Тази вълна от световъртеж и повдигане беше в известен смисъл почти облекчение, защото снемаше от нея отговорността, и тя се отпусна изцяло, забравяйки защо се намира на улицата и къде отива. Подслони се в спомена за мисис Флъд на покрива, седнала на разклатения стол. Вашите приятели. После безкрайното бягане в стесняващия се тунел. Кейт беше най-близката и приятелка. В тази точка на нейните мисли, съзнанието ѝ спря като кон, който отказва да прескочи препятствието.

Отвори очи сред обагрения в разяждащо жълто мрак. Сега живея в нейния свят — каза си тя. Скоро ще я видя отново. Знам почти всичко. Двете жени — всяка в своя затвор, и двамата разорени мъже ѝ бяха разкрили почти всичко, което искаше да знае, а за да разбере останалото трябваше да си проправи път в света на Оливия Ръдж. Мъжете минаваха като животни, върхлитаха безпощадно и всеки от тях виждаше свитата жена, опряна на фасадата на една банка. Много високо горе една тънка, червена нишка — един крясък — отделяше небето.

Мъжете я проследяваха с очи. Тя чуваше смеха, усещаше желанието, което ги стимулираше. (Какъв ли вид имам — попита се тя) и техните лица се превърнаха в животински маски — на глигани, на бикове, на диви кучета. Муцуните им бяха с настръхнали косми, краката им — с копита, които изтърбушваха земята. Под жълтата светлина на фенерите, цветът на лицата им беше нездрав и тъмен. Стори ѝ се, че различи ръмженето на Магнус сред глъчката от гласове и се изправи като опарена. Съзнанието ѝ се раздвижи подобно на парче плат, развято от вятъра.

Плъзна ръце по бедрата си: памук. Носеше памучен панталон. Не си спомняше кога и как се беше облякла. Погледна се и видя, че носеше светла блуза и късо светлокафяво сако. Докосна косата си. Сякаш беше намазана с олио. Гласът не беше на Магнус, а на някакъв човек, който, минавайки, поздравяваше друг.

Четирима млади мъже минаха пред нея със слепнали къдрави коси. Когато се обърнаха да я погледнат, видя покритите им с възпалени пъпки лица, хлътналите им бузи, белязани от смъртта, очите им — като ножчета за бръснене, които режиха парчета в тялото

и. Един мъж си проправяше път с решителна крачка и във високото му издадено, плешиво чело, обвито в подобна на пергамент кожа, тя отново видя смъртта. И в побелелите устни на една жена видя смъртта — когато те се отвориха, разкривайки зъбите ѝ. И тя видя, че те бяха мъртви, всички тези, които минаваха пред нея сред врявата от гласове и коли. Нощта ги беше завладяла всички.

Лъщящи като кости чела, скелети от чадъри срещу почти невидимото небе и размитожълтия фон, който разстилаха фенерите и фаровете на колите — това беше светът от нейните сънища.

Джулия направи усилие да се държи изправена на краката си. Малко движение щеше да излекува тези ужасни кръгове, които играеха пред очите ѝ. Младите хора, които вече бяха отминали, станаха най-обикновени младежи; минаващите мъже и жени бяха просто уморени от работния ден и от ходенето. При мисълта, че нейното малко сако с цвят на препечен хляб струваше сигурно половината от заплатата на който и да е от тези минавачи, сърцето ѝ се сви. Познато усещане, ехо от предишната ѝ личност. Магнус я беше накарал да си го купи. А може би ѝ го е купил той с нейните пари. След толкова години това не би променило много нещо, но би предпочела да го е купил той. Материалните придобивки бяха срамни. В такъв случай защо бе купила къщата?

Тя е била избрана. В това се състоеше последната тайна.

Една крачка. Още една. Придърпа сакото си и изправи гръб. Никой в цялата тази движеща се тълпа не я гледаше. Джулия тръгна напред с по-сигурна стъпка и видя, че беше на повече от половината път от Кенсингтън Чърч Стрийт. Въпреки че беше по-дълъг, това бе един от маршрутите, по които да стигне в Нотинг Хил. Спря за момент и се чудеше дали нямаше да направи по-добре, ако се върне и поеме по алеята край парка на север, която стигаше точно до Холанд Парк Авеню, после реши да продължи, като направи само един завои. Необичайната хладина щеше да проясни мислите ѝ. Продължи да върви. Мина покрай „У. Х. Смит“, един магазин за спиртни напитки, някакъв бутик за дрехи, в който манекените протягаха ръце, сякаш се вайкаха.

Изведнъж се видя в една витрина и като не можеше да отмести погледа си, ускори крачка. Лицето ѝ беше безформена и белезникава маса с тъмни сенки под очите: беше лице на някоя от пансионерките в

Бредлендс Клиник, лице на изплашено, затворено в клетка животно. В този момент видя как щеше да изглежда, когато остарее. После се изтръгна от това видение и почти затича, като чантата ѝ я удряше отстрани.

Едно познато лице в редицата от чакащи автобуси хора я накара да забави ход. Възрастната жена с дългата, черна рокля още не я беше видяла. Джулия се обърна с гръб към редицата, обзета от инстинктивното желание да избяга... Все пак възможно беше и да се е излъгала. Направи няколко крачки отстрани, отстъпи, после се осмели да се обърне. Продълговатото ѝ тясно лице (сега в профил към нея), с волева брадичка и няколко кичура бяла коса, излезли изпод шапката и. Беше мис Пинър.

Първата ѝ реакция беше чувство на паника. Може би не искаше да знае какво беше видяла старата жена в огледалото през онази зловеща вечер, може би дори го знаеше вече.

Но любопитството ѝ надделя. И освен това нямаше да започне да бяга от мис Пинър. Да вземе някакво решение означаваше да излезе от света на Оливия, защото всички тези уморени хора, които чакаха автобуса, бяха напълно нормални. Пропусна да минат двама-трима души, после пресече черния, лъскав тротоар и за да привлече вниманието на старата жена, я потупа по рамото. Извика я също по име и видя, че гласът ѝ беше съвсем спокоен и звучен.

— Какво? Какво има? — Изтръгната от мислите си, старата жена обърна към Джулия сините си очи на директорка на училище.

Тя не ме позна — помисли си Джулия.

— Извинете — започна тя и видя, че мис Пинър прояви внимание, като че ли очакваше да я попитат за нещо. — Изненадана съм, че ви виждам тук, мис Пинър — каза най-накрая Джулия.

В погледа на старата жена проблесна страх. Тя се отдръпна от редицата чакащи.

— Мисис Лофтинг? Съжалявам, не ви познах... Изглеждате болна, бедната ми. Да, имате право, аз не идвам често насам... и впрочем трябва да се връщам вкъщи. — Тя ѝ показа малък, кафяв пакет. — Често идваме да правим покупки в този квартал и тъй като скоро е рожденият ден на мис Тут, исках да ѝ купя нещо от „Дери и Том’с“. Но те вече не съществуват. На тяхно място е онзи интересен магазин, точно отсреща. И малкият ресторант на покрива също е

затворен. Така че ѝ купих един малък подарък от друго място. — Докато говореше, тя не изпускаше от очи улицата — явно дебнеше автобуса си. — Вече закъснявам. Трябва да се прибирам, за да приготвя вечерята. Боже! Минава осем часа!

— Имате ли време да поговорим малко, докато дойде автобуса ви, мис Пинър?

— Наистина не знам нищо. — От страхлива тя стана почти хитра. — Съжалявам, че ми призля във вашата очарователна къща, мисис Лофтинг. Беше доста тъжна вечер за всички нас, нали... и след това внезапният край на мисис Флъд... Племенницата ѝ отказа на всички ни да присъстваме на погребението... Наистина, трябваше да ви пиша, за да ви благодаря за гостоприемството. Мис Тут и аз сме посещавали доста големи къщи, преди много време, когато мис Тук изграждаше кариерата си, и никога не сме проявявали подобна некоректност. Надявам се, че вие ще ни извините.

— Болна ли бяхте? — попита Джулия, залавяйки се за единствената фраза, чийто смисъл разбра.

— Да, чувствах се зле — каза мис Пинър, леко объркана — нещо, което почтените хора не могат да скрият, когато лъжат. — Бях много заета през последните месеци да подреждам старите ни албуми — Тя едва приповдигна раменете си, сякаш бе схваната от артрит, потискайки една болезнена гримаса — Тъй като вече не мога да го правя сутрин, следобедите ми са много уморителни. Но мис Тут (всякаква следа на объркване изчезна от догматичното ѝ лице) все още работи.

— Наистина ли? — каза Джулия, като се питаше дали лекарството не разстройва усещанията ѝ.

— О, да — отговори мис Пинър с явно задоволство. — Все още работи в бар. Мис Тук си остана много подвижна.

Сред врявата на улицата, Джулия чу „бар“ и се опита да си представи как мис Тук поднася чаши с вино и ликьор в някоя евтина кръчма.

— А, така ли? — каза тя.

— Ами да. Разбира се, няма същата енергия, както когато беше млада, но не е изгубила нищо от своята грация. Искаме да подготвим книга със снимките и други документи от албумите. Много хора все още я помнят, какъвто е случаят с вас, както виждам. Разбира се, вие

сигурно само сте чували да се говори за нея; много сте млада, за да сте я виждали да танцува.

— Да, за съжаление — каза Джулия, разбирайки за какво става дума. Спомни си как вечерта на „сеанса“ мис Тут бе седнала на земята с гъвкаво движение, без всякакво видимо усилие. — Била е много известна, нали? — рискува да каже Джулия.

— Прави ми удоволствие, че си спомнихте — каза мис Пинър, превърната в самата любезност. — Розамунд беше голяма артистка. Аз бях нейна гардеробиерка в продължение на двадесет и пет години и ние се пенсионирахме заедно. Знаете ли, след като бях работила за Розамунд Тут, не можех да работя за никой друг. Особено за младото поколение. Никаква поезия, нищо друго, освен техника.

— След като се почувствахте зле онази вечер, мис Тут видяла ли е нещо в огледалото? — внезапно попита Джулия.

Лицето на мис Пинър застина безизразно.

— Мисля, че и аз видях нещо, когато я последвах в банята — добави Джулия. — Впрочем знам какво беше.

Мис Пинър изглеждаше едновременно изумена и подтисната и Джулия се чувства малко виновна, че бе прибегнала до тази лъжа.

— Може би вие също сте го видели — каза тя.

— Не... не... Мисис Лофтинг, не трябва да ми задавате въпроси за онази вечер. Бях много уморена от подреждането на албумите и от дългото пътуване с автобуса, вече не знам какво съм видяла. — С решителни, но неспокойни крачки тя отново зае мястото си на опашката. Джулия я последва.

— Беше ли това едно малко момиче? Русо? Тя беше, тя е, една злокобна личност, мис Пинър. Моля ви, кажете ми, мис Пинър.

Джулия беше заинтригувана от израза на учудване и на облекчение, който се появи върху лицето на нейната събеседничка.

— Не беше ли малкото, русо момиче?

— Страх ме е да ви го кажа, мисис Лофтинг. А, ето, автобусът ми завива на ъгъла. Скоро ще дойде. Моля ви, не ме бавете повече.

Уплашена, че никога няма да разбере, Джулия сложи ръка върху дебелото пардесю на мис Пинър.

— Тя ли беше или не? Тя прави ужасни неща. Веднъж аз също припаднах заради нея.

Мис Пинър поклати глава:

— Не вярвам...

Автобусът се приближаваше. Жълтите фарове пробождаха полумрака.

Внезапно Джулия изпита замайващото убеждение, че се беше излъгала. Отново се намираше на ръба на пропастта и се боеше да отвори очи. Автобусът се приближи тежко към тротоара в лъчи от жълта светлина. В клетката си зад мокрото петно, шофьорът странно приличаше на тотем.

— Трябва да се качвам — каза мис Пинър. — Иначе ще загубя двадесет минути.

Опашката бавно тръгна напред — като осакатено насекомо, натоварено с пакети и чадъри.

— Нямаше да ви кажа толкова, ако не познавахте Розамунд. — От вратата на автобуса вече я отделяха само една дебела жена, която се бореше с две кученца и едно момиченце с лице на охранено прасенце.

— Трябва да знам! — извика Джулия, докато жената буташе детето-прасенце и повдигаше, мърморейки, тежкото си тяло, за да изкачи стъпалата и дърпаше кученцата след себе си. Джулия скръсти молитвено ръце.

Мис Пинър се вторачи с ужас в лявата ръка на Джулия и в маншета на блузата ѝ, после я погледна в очите с явно съчувствие:

— Вас видях. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ. Кондукторът ѝ помогна да се качи и автобусът потегли.

В ранния следобед на същия ден братът и сестрата седяха един срещу друг на масата у Лили. Между тях имаше две празни бутилки от вино, супник и чинии, в които бяха останали само кости. Полуизлегнат на стола си, Магнус гледаше вторачено и разсеяно остатъците от обяда. Лицето му беше червено и подуто, но беше облякъл чист костюм и риза и носеше лъснати обувки. Беше впечатляващ. Без да долавя ясно в изражението на лицето му, но скрито някъде под него и подхранвайки го, се намираше онова съчетание между властност, сила и лукавство, което тя много добре познаваше.

— Ти си хубав мъж, Магнус — каза тя.

— Какво? — Той вдигна бързо глава и тя видя налетите му с кръв очи. — За Бога, Лили. Аз съм на петдесет и три години, имам почти двадесет килограма в повече и спя много лошо напоследък. Съсипан съм.

Тя щеше да отговори, но той я прекъсна.

— Съвсем не съм сигурен, че трябва да правим това. Ти винаги много избързваш.

Наслаждавайки се на момента, както при всеки от редките случаи, когато беше по-силна от него, Лили възрази:

— Вчера беше съгласен с мен. Ние и двамата знаем, че трябва да я предадем в компетентни ръце колкото се може по-бързо. Жена ти е в опасност, Магнус. Може да си причини непоправимо зло, без да говорим за злото, което причинява на теб.

— Хм — каза Магнус и поклати глава.

— Мисля, че искаш да я държиш настрани от Марк — подхвърли тя хитро.

— Марк е един беден неудачник. При него никога нищо не е вървяло както трябва. Впрочем, ти добре го знаеш.

— Това, което не върви при него, си ти и аз го знам, разбира се. Но тя едва-едва го познава, Магнус.

— Да, искам да я държа настрани от Марк.

— Говорил ли си някога на Джулия за неговите депресии?

Той поклати глава:

— Това беше отдавна.

— Разбираш какво искам да кажа. Тя познава Марк само повърхностно. От друга, страна знае, че е много привлекателен.

Сега Магнус я слушаше.

— Значи разбираш смисъла на думите ми и е безполезно да отричаш, че това те измъчва, а и мен много ме безпокои. Ако можем да я накараме да влезе в болница, поне този проблем ще бъде уреден. Ето как виждам аз нещата: най-напред трябва да я убедим, независимо по какъв начин, да напусне онази къща и да дойде да се настани в моята стая за гости. Може да... искам да кажа, че вратата се затваря от външната страна.

— Да — каза Магнус. — Но абсолютно ли си сигурна, че няма нещо вярно в историите, които разправя? Един следобед видях Кейт на прозореца на стаята ѝ. Това беше същия ден, в който ударих онзи

кретен. Сигурен съм, че беше Кейт. Трудно мога да се излъжа, що се отнася до нея. Дъхът ми спря. И почувствах... някои неща в тази зловеща къща. Не знам как да го опиша. Всичко, което знам, е, че искам тя да си иде оттам. Тази къща ужасно ме ядосва.

— Ти сам се ядосваш — каза Лили спокойно. — Виждаш дъщеря си, която страшно ти липсва; Джулия е обсебена от една стара, отпреди четвърт век история — едно престъпление, в което майка намушква дъщеря си. Спиш и се храниш нередовно, а Джулия буквално се изтощава. Нищо чудно, че имате халюцинации. А да си представя Джулия, свързана със спиритични проявления е просто абсурдно!

— Как можеш да бъдеш толкова сигурна? Аз също мислех така преди да видя Кейт.

— Едно видение — каза Лили с пренебрежение. — По целият свят разни фантоми се появяват на хора, които са разстроени Или са яли и пили много. Магнус, твоята специалност е правото, а тази е моята. Уверявам те, ако някой дух се появи на някого в това семейство, ще бъде на мен. Ако толкова непосветена в това личност като Джулия получи истинско видение, тя изобщо няма да знае как да го изтълкува. С цялото си уважение, което ти дължа, позволи ми да те уверя, че когато някоя личност без опит си внуши, че е в контакт с дух, това създава у нея известен вид хипноза; нейното въображение се развихря, появяват се напълно налудничави мисли и освен това успява да накара и други хора да повярват в тях. Трябва да призная, че и на мен самата ми се е случвало нещо подобно.

— Скоро ли?

— Да.

— Ти също си видяла Кейт! — Кръвта се бе качила на лицето му.

— Не, но ако ви бях слушала достатъчно дълго време, теб и Джулия, това би могло да ми се случи. Видях — или така мисля — нещо много по-обикновено.

— Какво? — Магнус сякаш се бе издул, бе станал по-голям и Лили я хвана малко страх от него, но усещането беше прелестно.

— Всъщност въобразих си, че виждам мисис Флъд — каза тя и Магнус отново се отпусна на стола. — Това просто показва до каква степен трябва да внимаваме, да не се оставяме да бъдем повлияни от халюцинациите на Джулия.

— Но ако тя е права? И ако аз наистина имам право, ако това не се дължи чисто и просто на свръх умора?

Но от тонът му Лили разбра, че в действителност той не го вярва.

— В такъв случая мисля, че ние всички бихме били в опасност. Веднъж на свобода, всеки отмъстителен и разрушителен призрак черпи сили от собствените си злодеяния. Дори би могъл да успее да контролира някой достатъчно слаб дух, за да се разтвори към него. Но тези случаи са много редки. Не повече от един за цял век. По-голямата част от това, което наричаме „зло“, се дължи на липсата на въображение.

— Повечето от убийците са много нещастни хора. Аз съм защитавал няколко такива, за които би могло по-скоро да се каже, че убийството „им се е случило“, а не, че са го извършили.

— Точно така — съгласи се Лили. — И мисля можем да отхвърлим предположението, че се отнася за истинско появяване.

— В такъв случай какво видях на прозореца? И какво почувствах в къщата?

— Видял си и си почувствал собствения си страх. След като подобно нещо може да се случи на толкова стабилен мъж като моя брат, мисля, че е време да се сложи ред в цялата тази история. Не трябваше никога да представям мисис Флъд на Джулия. Не трябваше да позволяваме на Джулия — нито ти, нито аз — да се оставя на болезненото си въображение относно смъртта на Кейт.

— Добре, стига — каза Магнус ядосан, като се отдръпна от масата.

— Едно последно нещо — настоя Лили. — Ние, ти и аз, трябва да приемем истината. Ще затворим Джулия. За нейно и за наше добро. Мислиш ли, че има склонност към самоубийство?

— Не знам нищо.

— Ето в какво положение сме. Не знаем. Ти не можеш да рискуваш тя да поиска развода, и не искаш да умре. Следователно тя трябва да се върне в болницата и да остане там, докато се успокои. Впрочем, искам да те подсетя да вземеш съответните мерки, за да имаме достъп до парите ѝ. Ти трябва да можеш да контролираш парите ѝ. Трябва да можеш да я контролираш.

Магнус се беше навел напред, с лакти на коленете, и гледаше Лили право в очите.

— Ти си много откровена, Лили.

— Много е късно за нещо друго — отговори тя без заобикалки.

— Истината, Магнус, е че ние всички искаме Джулия — ти, аз и Марк. Желая да я притежаваме.

— Аз желая да я спася — каза той с приглушен глас.

— Да съм претендирал някога за друго?

— В такъв случай, чудесно.

— Обожавам те, когато си разумен — каза Лили с тръпнещ глас — и се надявам, че винаги ще те обожавам. Мисля, че сега можем да отидем при нея. Да минем пеша през парка.

— От утре ще се заема с това — обеща Магнус и повдигна рамене.

Стана и хвърли салфетката си до чинията.

Докато Джулия гледаше как автобусът се отдалечава в посока към Кенсингтън Чърч Стрийт, тя почувства изтощение, което се увеличаваше при всяко вдишване, сякаш костният ѝ мозък се превръщаше в олово. Усещаше се неспособна да се завлече до Нотинг Хил. Би искала да се подпре на ръката на Марк. Би дала всичко, за да бъде в леглото с перспективата за една дълга нощ в сън или с хубава книга, удобно потънала във възглавниците, със светната лампа, за да я пази от тъмнината. Мис Пинър ме е видяла мъртва — помисли си тя. Освен ако... Една крехка мисъл, подобна на крило на пеперуда, но натежала от цялото коварство на Оливия, се поколеба за миг на границата на съзнанието ѝ, после изчезна, отнесена от тази тежест и веднага беше забравена. Мислите ѝ потекоха в друга посока и тя дори не осъзна какво бе станало.

Джулия също смени посоката. Едва държеше очите си отворени и единственото ѝ желание беше да се прибере вкъщи.

Върна се назад и беше изминала половината път, когато парещите ѝ крака отказаха да я отнесат по-надалеч. На няколко крачки имаше пейка. Стигна до нея, накуцвайки, и се отпусна с въздишка. Един мъж, облечен в черен шлифер с вдигната яка дойде и седна до нея като опря крака си в нейния. Започна да го отърква много леко. Джулия го погледна, като се надяваше, че това ще го накара да си

тръгне, и видя, по-скоро ѝ се стори, че мъжът няма устни. Сякаш цялата плът между носа и брадичката беше отрязана. Между тях имаше само крецящо бели зъби, непрекъснато подигравателно подхилкване на твърди зъби и почернели венци. Страх я беше да го погледне отново, но бе твърде уморена, за да тръгне. Сви се в себе си, с вторачени напред очи, без да вижда нищо. Той също се загърна в черния си шлифер с вдигната яка и се загледа право в себе си. Кракът му беше все така допрян до нейния, но я докосваше едва-едва с финия, черен плат на панталона. След доста дълго време (стори ѝ се, че беше минал час) мъжът промени положението си. Тя го погледна скришом и видя, че всъщност лицето му беше съвсем нормално, по-скоро закръглено и с дебели устни. Усети, че беше задържала дъха си и вдиша шумно. Мъжът отново притисна крака си до нейния, но това беше само един най-обикновен мъж и тя се отдръпна на другия край на пейката, като се престори, че търси нещо на земята, за да не го обиди. След малко той си тръгна и остави на пейката след себе си един брой на „Ивнинг Стандарт“. Джулия машинално взе вестника и се прибра вкъщи с автоматична походка. От Холанд Парк идваха шум и виковете.

Къщата трептеше от топлина и от мълчаливо очакване. Всички светлини бяха ярко запалени. Джулия мина през стаите, които ѝ се сториха мъртви и чужди, без да имат нищо общо с нея. Не чу нищо от познатите шумове, никакъв отзвук от Ръдж, никакъв знак за присъствието на духовете им. Докато седеше уморена върху познатото канапе на МакКлинтъкови, Джулия помисли, че Оливия сигурно се е оттеглила, оставяйки я завинаги затворничка в нейния свят. Тя разбра, че в това беше силата на злото — тази абсолютна липса на надежда, този привкус на неуспех и на неморалност. За миг видя отново бедняка от Креморн Роуд как диво тъпче кучето в торбата. Злото се оформяше от натрупването на подобни отвратителни моменти на отвращение и отчаяние.

Наклони глава назад и затвори очи, като отхвърли наполовина оформилата се картина, заплашваща да завладее съзнанието ѝ.

Джулия погледна вестника, който бе взела от пейката, само и само да мисли за друго. Малко по-късно може би щеше да има достатъчно енергия, за да се изправи пред стълбите и пред стаята си. Тогава си спомни за разрушителния си пристъп в черната баня на

първия етаж — стените от сив гипс, подобни на мъртвешка кожа, и отблясъците от счупени стъкла във всички ъгли. И сред тази бъркотия присъствието на Оливия беше по-ясно от всякога. Не можеше да понесе да види това, не сега.

Джулия прегледа заглавията. Всичко и се струваше толкова далечно и без значение. Прочете имена на политици, погледна снимките им: съвсем точно си спомняше кои бяха те. Те нямаха нищо общо с нея, нито с Оливия Ръдж. Защо изобщо четеше? Това беше първият нов вестник, който четеше от седмици насам. Усети, че атмосферата в къщата става по-напрегната и обърна страницата.

Долу на четвърта страница видя малко каре. Пол Уинтър бе удостоен само с тези няколко реда:

СИН НА ГЕНЕРАЛ, НАМЕРЕН МЪРТЪВ В ЧЕЛСИ.

Капитан Пол Уинтър, 36 годишен, син на генерал Мартин Сомил Уинтър, заместник на Монтгомери в Ел Аламейн, беше намерен мъртъв тази сутрин от един приятел в малкия му апартамент на Стадиум Стрийт, СВ10. Капитан Уинтър, който от няколко години бе напуснал армията, бил намушкан многократно с кама или с нож. Малко след намирането на трупа, генерал Уинтър бил информиран за смъртта на сина му. От дълги години двамата били скъсали всякакви отношения. Капитанът беше ерген.

Джулия веднага помисли за Дейвид Суифт: трябваше да бъде предупреден. Докато, зашеметена, отиваше към телефона, чу накъсан остър смях — детски, весел, неударим смях. „Млъкни, млъкни, млъкни“ — извика Джулия, като едновременно си казваше, че такъв невинен звук не би могъл да бъде произведен от Оливия Ръдж. Това беше веселият, свободен смях на съвсем малко дете.

Откъде ли идваше? Сякаш изпълваше цялата къща, звучеше едновременно от всички страни. Джулия се спря неподвижна и затаи дъх. Да, идваше откъм кухнята, зад кухнята. Сега знаеше откъде. Ако не беше счупила черните огледала, щеше да идва отгоре. Забрави, че искаше да се обади на Дейвид Суифт и изтича към банята.

В огледалото би трябвало да се спотайва един силует, изливайки водопади от смях. Когато рязко отвори вратата, наистина я видя — тъмен силует, сгушен до ваната и отразен в розовите огледала. Джулия запали лампата.

Беше черното момиченце Мона и се държеше за корема от смях. Главата ѝ беше вдигната и от гърлото и излизаше този неспирен смях, пресичан от хълцания, които ехтяха в облицованите с фаянсови плочки стени. Когато Мона я вида, вдигна малкия си пръст и смехът ѝ се усили двойно.

— Но... — започна Джулия и се обърна. През отворената врата на банята видя Оливия да минава бавно по коридора и да се отправя към кухнята.

— Спри! — извика Джулия. В главата ѝ все още звучеше смеха на Мона. Тя се втурна след Оливия, която с джинси и червена блуза беше минала през кухнята и влизаше в трапезарията. Когато и Джулия стигна там, Оливия вече затваряше един от френските прозорци и изчезваше в градината. Обзета от луд гняв, Джулия я последва.

Заобиколи къщата и видя русото дете, което с леки, весели стъпки се беше отдалечило и вече вървеше по улицата. Няма да ми се изплъзнеш — каза си Джулия — не с тези коси, които се виждат от сто метра — и тръгна бързо след нея по Кенсингтън Хай Стрийт. Косата на Оливия се поклащаше на двадесет-тридесет метра пред нея и и сочеше пътя като фар, пробиващ нощната тъмнина. На Хай Стрийт детето зави вляво и Джулия го изгуби от поглед.

Сама в тъмното, Джулия тича чак до кръстовището. Потропването на токчетата и отекваше във фасадите на къщите. Като стигна до ъгъла, забеляза Оливия доста по-напред от нея. Продължаваше да върви решително. Обгръщаше ги пашкул от тишина. Джулия вече не долавяше шума от гласовете и от движението на колите, в който доскоро беше потопена. Сега имаше само хора, излезли на вечерната си разходка, лишени от същност сенки между нея и блестящата коса на момичето. Джулия пресече една улица и продължи да следва Оливия. Кръвта ѝ кипеше от гняв и решителност едновременно.

Момиченцето поддържаше дистанцията и се забавяше всеки път, когато Джулия изоставаше заради група минувачи или на някоя пресечка. За да я настигне, Джулия се затича стотина метра, но

момиченцето запази лесно преднината си, без дори видимо да ускори крачка. Прозрачният въздух около Джулия, все още напоен с миризма на дъжд, сякаш се сгъсти в блестяща опаковка, която съдържаше единствено нея и Оливия Ръдж. Енергията на Джулия се изчерпваше в тази опаковка, пулсирайки в ритъма на кръвта ѝ.

Изгуби Оливия от погледа си, пресече на другия тротоар и отново я забеляза да върви по улицата, леко и решително. Бледият пламък на косата ѝ светеше над джинсите и червената блуза. На света не съществуваше никой друг и никакво друго движение.

Като стигна до площада пред Института на Британската общност, Оливия спря и се обърна. Отдалече Джулия видя строгото и напрегнато лице и за първи път не откри в него никакво предизвикателство. Беше напрегнато и безучастно, почти боязливо, в очакване тя да се приближи. Джулия слезе тичешком от тротоара, за да пресече, и щеше да попадне под една кола, която идваше.

— Ей, вие, внимавайте! — извика възмутеният глас на шофьора, но Джулия едва го чу.

Оливия искаше да я заведе някъде. Можеше да се помисли дори, че я умолява да върви след нея.

Отдясно достигна скърцането на не добре смазани панти и тя разбра, че затваряха парка. Беше девет часа. Оливия като че ли не чу този звук, обърна гръб на Джулия и бързо изкачи стъпалата. Промъкна се между редица от колони и тръгна бързо на север по алеята покрай парка. В момента, в който Джулия щеше да я последва, няколко разхождащи се хора ѝ препречиха видимостта. После те отново се озоваха сами, бързаци по дългата тъмна алея. Косата на момичето блестеше пред Джулия като далечен фар.

— Оливия — извика тя, когато момичето се плъзна зад една завеса от дървета. Опита се да я догони с тичане. Чувстваше мускулите си да се движат като отделни механизми. Оливия беше далече пред нея, скрита в тъмнината.

Внезапно тя отново се появи в оранжевия кръг на една лампа, като се промъкваше без усилие между две редици дървета. Джулия вървеше отвън, покрай мълчаливия зелен парк, и стигна до младежкото общежитие, построено до парка. Оливия пак бе изчезнала. Тя извика името и. Тишина. Като се надяваше, че върви в правилна посока, Джулия мина през портала и тръгна по тясна

лъкатушеща пътека. Стори и се, че чува в потвърждение, някъде далече пред себе си, лек шум от стъпки.

Стигна до една метална бариера. Поколеба се за миг, после я прескочи несръчно и падна в затворения през нощта парк. Тялото ѝ беше оръжие, стрела, хвърлена след Оливия. Тъмната пътека пред нея извиваше покрай Холанд Хаус и общежитието, заобиколено от сечище. После пътеката навлизаше в една част от парка, която Джулия не познаваше — гора, пресечена от няколко утъпкани пътеки. Оливия вървеше към гората, без да се колебае.

— Оливия! Оливия! — извика Джулия, но детето не се обърна. Джулия я последва.

След няколко минути момиченцето напусна пътеката и изтича в тревата. Косата ѝ хвърляше отблясъци между дърветата, тя се движеше все така направо, все по-навътре. Ръкавът на Джулия се закачи на един нисък клон и се разкъса. Обувките ѝ затъваха в глинещата земя и пропускаха влажния студ. Тя загуби от поглед момичето, което следваше в рядката гора, после отново го забеляза — светъл отблясък между храстите, преди да изплува на една тъмна поляна. Те потънаха в гората — Оливия сякаш летеше над препятствията, а Джулия се клатушкаше непрекъснато и запазваше равновесието си само благодарение на своя устрем. Оливия я накара да тича така може би повече от километър — правеше неочаквани завои, изчезваше зад дърветата, появяваше се внезапно в някоя дупка, като я водеше в полукръг все по-надясно.

Когато излезе от гората, Джулия я видя да се промъква между ниските храсти, право към една метална ограда. Когато стигна дотам, Оливия вече беше далече напред по асфалтираната алея. В тъмнината Джулия видя само бледо, белезникаво потрепване, което сочеше следата ѝ.

Трябваше да премине оградата, която ѝ стигаше до брадата. С усилие, тя се хвана високо за нея и успя да промуши върха на обувката си в мрежата, после се покатери. Прехвърли единия си крак от другата страна, но най-трудното все още предстоеше. Държеше се с всички сили за клатушкащата се телена мрежа, прехвърли и другия си крак и скочи на пътеката. Ръкавът ѝ отново се закачи. Беше ужасно уморена и го откъсна целия. Само увереността, че щеше да намери Оливия в края на пътеката и даде кураж да преодолее препятствието.

До нея достигна шум от тичане. Събра последни сили и си наложи да се затича леко, но наклонът на пътеката скоро я увлече в луд бяг, който не можеше да контролира. Беше както при слизване от планината — трябва да ускориш, за да не паднеш. Гравитацията я привличаше, като търкаляща се по наклона скала, към шума от стъпките на Оливия.

Устремена, тя изскочи на светло, сред шума и изумените лица на минувачите. Все още чуваше тичането на Оливия пред себе си. Пресече тротоара и се втурна в средата на Холанд Парк Авеню, уловена като пеперуда между кръстосаните светлини на фаровете. Горната част на тялото ѝ — главата, ръцете и раменете — вървяха по-напред от краката. Падна сред вой на спирачки и клаксони, една кола спря само на сантиметри от тялото ѝ.

Оливия беше убила Джефри Брейдън; тя беше убила Пол Уинтър; тя беше убила и мисис Флъд, а сега се опита да убие и Джулия. Повикана от света на зловонните и злопапетни сенки, който обитаваше, пристигането на Джулия в къщата на Илчестър Плейс ѝ беше дало плът и физическо присъствие. Това поне чувстваше Джулия: не можеше да влезе в някоя стая, без да изпита усещането, че нейният палач току-що бе излязъл оттам. Когато беше сама в стаята си, заключваше вратата, макар да знаеше, че Оливия може да отиде при нея, където и когато си иска. Дългото бягане през парка беше нещо като детска игра. Оливия си играеше с нея, като опитваше да възпроизведе „катастрофата“ на Роза Флъд.

Все пак характера на отношенията им се бе променил. Сега се намираха в ново положение: играта беше загрубяла и Оливия искаше кръвта ѝ. Краката ѝ трепереха и я боляха. Джулия чакаше да се стопли вода за кафето. Правоъгълникът на прозореца беше толкова тъмен, като че ли още беше нощ. Тъгълчето небе, което се виждаше над оградата от почерняло от влага дърво, беше неподвижно и раздърпано, сякаш се беше закачило на върховете на дърветата. Вятърът хвърли няколко капки дъжд върху стъклото.

Пол Уинтър. Някой е отишъл при него и го е заклал. Някой контролиран от Оливия; някой мъж, подтикнат от омраза, която Оливия можеше да насочва; някой мъж, на когото трогателният и абсурден Пол Уинтър имаше доверие. Който и да беше, никога нямаше да научи, че е убил Уинтър, защото той е говорил с една жена на име Джулия Лофтинг. Може би дори нямаше да си спомни, че е извършил това убийство. Може би Оливия беше способна да завладее нечие съзнание, после да го напусне, без да остави спомен за присъствието си. При тази мисъл Джулия усети как краката ѝ се огъват. Челото ѝ се обля в пот и тя трябваше да се подпре на мивката.

Затворничката на Абътсбъри Клоуз щеше да го научи от вестниците или пък от Хъф и щеше да изпита дива радост. Тя също беше жертва на Оливия.

И ако Джулия правилно разбираше действията на Оливия, сега беше ред на Дейвид Суифт. Изправи се веднага и отиде във всекидневната. Трябваше да потърси номера на Суифт в указателя. Щеше ли да успее да го убеди, че е в опасност? Тя бе видяла как действа Оливия, но Суифт беше глупав и арогантен. Набра номера, молейки се някой да отговори, но телефонът звънеше напразно. Дали беше излязъл или пък беше пиан и спеше.

Джулия не искаше да мисли за третата възможност, но не можеше да я изключи. Намери в указателя номера на комисариата в „Айлингтън“ и се обади.

— Един мъж може би е мъртъв — каза тя. — Проверете на Ъпър Стрийт 337, апартамента точно над бирарията „Красавицата и звяра“. Казва се Суифт. Има връзка с убийството на капитан Пол Уинтър. Побързайте.

— Какви са отношенията ви с мистър Суифт, госпожо? — поиска да се осведоми полицаят с провлечен глас.

— Страхувам се за него — каза Джулия, преди да затвори.

Изпита облекчение, че поне се беше опитала да направи нещо, и се върна в кухнята. Чайникът, пълен с минерална вода, свиреше неспирно. Джулия си обеща пак да се обади на Суифт по-късно.

Изпи кафето си права и се опита да реши как да действа, как да се изправи срещу предизвикателствата на Оливия. За втори път тя се бе опитала да я убие. След като шофьорът, който щеше да я прегази, едновременно побеснял и изпълнен със загриженост, ѝ помогна, тя прекара цялата нощ легнала на леглото в свръхзатоплената стая, без да смее да затвори очи. Закле се да напусне Илчестър Плейс — тайната на Оливия беше разкрита, нямаше повече нищо за откриване. Трябваше преди всичко да се защитава. На сутринта обаче, си даде сметка, че Оливия можеше да я стигне където и да е. Никоя къща не беше по-сигурна от тази. Почисти банята и напълни кошчетата с парчетата от стъкло, а мисълта за това се беше закотвила в съзнанието ѝ.

Докато допиваше кафето си, изведнъж и проблесна мисълта, че ако някога успее да се отърве от Оливия, това ще е в Америка. Време беше да се върне там. Бракът ѝ бе приключил. Не искаше повече Магнус и нямаше нужда от него. С изключение на Марк, тя се чувстваше по-близка до Хедър и Оливия Ръдж, отколкото до когото и

да е друг в Англия. Но никога не беше разговаряла сериозно с Марк. Щеше ли да му хареса да живее в Ню Хемпшир. С изумление си даде сметка колко малко го познава. Мисълта за Марк и даде смелост да вдигне телефона, който звънеше. После се вцепени при мисълта, че може би за пръв път щеше да чуе гласа на Оливия Ръдж. Но беше Лили.

— Джулия. Надявам се, че не ще ми се разсърдите, ако ви попитам как сте?

Джулия разбра, че можеше да говори с Лили само с най-равнодушен тон. Лили сякаш принадлежеше към друга ера.

— Добър ден, Лили. Как съм ли? Не знам нищо. Чувствам се между два свята. Много странно. Случиха се куп неща. Знам как мисис Флъд е била убита. Оливия щеше да направи същото и с мен. Предполагам, че това за нея е една хубава шега.

— Скъпа, ако искате да кажете...

— Че Оливия се опита да ме убие? Точно така. Следващия път ще бъде по-сериозно. Какво бихте направили, ако животът ви беше в опасност?

— Щях да отида при Магнус — отговори просто Лили.

— Вие сигурно, но аз не мога. Другия път може би Магнус ще бъде този, който ще се опита да ме смачка. Следователно, не бих могла да отида при него, нали?

В последвалата тишина тя усети, че Лили едва се сдържа.

— Зная, че сте съсипана, скъпа — започна Лили. — Но вие трябва да разберете, че ви липсва реализъм до такава степен, че е почти абсурдно. Магнус ви обича, Джулия. Магнус иска да му бъдете жена. Той иска да възстанови вашия брак. Ние — Магнус и аз — вчера идвахме да ви видим, точно след като обядвахме. Съжалявам, че не бяхте там. Щяхте да видите колко трогателно е нещастieto му.

— Вкъщи си бях. Спях. Взех две приспивателни. Оливия току-що ми бе оставила съобщение. Ще ми повярвате ли, Лили? И снощи се опита да го приложи на практика — примами ме навън и буквално ме хвърли под една кола. Щяха да ме прегазят. Бях като хипнотизирана. Това е направила и с мисис Флъд. Ще наречете ли това „катастрофа“, Лили?

— Питали ли сте се някога, защо именно на вас се случва всичко това? Защо вие?

— Не сте глупава, Лили. Наистина, само това ми остава да открия.

— Направили сте и сте изтърпели много неща, скъпа. Преди колко време излязохте от болницата?

— Не знам — каза Джулия, като почувства, че леко започва да губи контрол над престореното си безразличие. — Какво значение има това? Един месец може би.

— Мисля, че от по-скоро. Слушайте, скъпа Джулия. Вие наистина преживяхте ужасни дни. Не смятате ли, че заслужавате да си починете известно време? Не казвайте нищо засега, но помислете върху това. Както сте съвсем сама в тази къща, би могло да ви се случи нещо или пък вие да си навредите по един или друг начин, без никой да разбере. За тези неща искахме да ви говорим с Магнус вчера следобед. Исихме да ви помолим да се настаните при мен за известно време.

— Вие и Магнус! Вие и Магнус мислехте, вие и Магнус решихте, вие и Магнус това и онова! Значи, страх ви е да не си навредя. Какво искате да кажете с това, Лили?

— Нищо, скъпа, искахме само...

— Искам да запомните добре едно нещо, Лили. Точно преди да ми се обадите, си помислих, че бих искала да се върна в Съединените щати. Тук повече нищо не ме задържа, освен може би Марк Бъркли. Искам да се разделя с Магнус. Той ми се струва невероятно чужд. Ако преживея тази обсада, ще поискам развод. Това е. Какво ще кажете, Лили?

— Бих казала, че това е катастрофа. Психологическо бедствие. Вие настоявате, че Магнус е отговорен за това, което се е случило, и не трябва да ви се позволява да мислите така.

— Виждам — каза Джулия ледено. — Искате отново да ме видите в болницата.

— Искам само едно нещо, скъпа, и то е да размислите — проплака Лили. — Колко часа на нощ спите? Какво ядете? Способна ли сте да се грижите за себе си? Но защо, защо, защо си представяте, че тази Оливия иска да ви убие? Вас... между всички хора, които би могла да избере?

Джулия слушаше с отворена уста и почти очакваше Лили да ѝ отговори.

— Всичко това не води до никъде — заключи Лили. — Умолявам ви, помислете върху възможността да се настаните в стаята ми за гости. Все пак няма да се върнете толкова объркана в онази страна и да напуснете добрата, стара Англия и Магнус! Вие имате нужда от Магнус. Имате нужда от неговата помощ, Джулия. Слушайте, никой от нас няма да бъде щастлив, никой от нас няма да стане отново този, който беше, ако не признаем някои основни факти. Истината за Кейт...

— Вие не знаете истината за Кейт! Вие не знаете истината за Магнус! — изкрещя Джулия в слушалката и затвори.

Лили се обади пак след няколко секунди.

— Джулия, вие винаги проявявате голям героизъм и аз дълбоко ви уважавам, но все пак сте малко своенравна, скъпа. Вие ли ми затворихте под носа?

— Оставете, Лили — каза Джулия. — Не се притеснявайте за мен. Аз вече не живея във вашия свят. Аз живея в нейния. Попитайте мис Пинър.

— Препоръчвам ти да вземеш мерки, без да губиш нито миг — казваше Лили на Магнус пет минути по-късно. Телефонният звън го бе изтръгнал от съня. — Тя иска да се разведе. И спомена, че има намерение да се върне в Америка.

— Велики Боже — успя да измърмори той. — Тя полудява ли? Тя не може да се разведе!

— Предполагам, скъпи ми братко, че тя има достатъчно причини, за да получи развод петдесет пъти, ако е необходимо. Но... да, мисля, че е луда. Тази афера. Ръдж напълно я побърка. Тя рухна, Магнус. Сигурно можеш да намериш някакъв начин да я върнеш в болницата. Ако е необходимо — окончателно. Или поне докато стане способна да слуша гласа на разума.

— Лили — изръмжа Магнус със заплашителен тон — какво още си казала? Засегна ли пак темата за Кейт?

— Не, поне не директно. Главата ѝ е прекалено заета с Ръдж, за да мисли за Кейт. Ще се решиш ли да се възползваш от образованието си и да потърсиш в старите си книги на кой закон можеш да се позовеш, за да я затворят? Защото, ако не го направиш, ще се окажеш без съпруга за по-малко от година. Тя може да отиде в Рино или в

някое от онези места, където ходят американците, когато искат веднага да получат развод.

— Ще видя какво мога да намеря — изръмжа Магнус.

— Можеше да го направиш още в деня, когато тя си замина — каза Лили с най-нежния си глас.

— Имах нужда от теб, за да ми го напомниш.

Въпросът на Лили не излизаше от ума на Джулия. Защо вие? Тя би могла да отговори „защото аз купих тази къща“, но това само щеше да отложи истинския отговор за известно време. Не беше удовлетворена от това, което научи. Струваше й се, че силата която я беше подтикнала да отиде в Бредлендс Клиник и да се поинтересува от групичката на Оливия, още не бе я напуснала.

Най-голямото й желание беше отново да вземе две хапчета и да спи чак до вечерта. Но имаше усещането за нещо недовършено, сякаш не бе стигнала до края на някаква писта. Не можеше да разбере какво. Вестник? Да, това беше: „Тейтлър“. В деня, когато отиде да види картината на Бърн-Джоунс, първоначално имаше намерение да потърси в това списание снимки от приемите на Хедър Ръдж.

Защо не? — каза си тя. Откакто бе открила ролята на Оливия в смъртта на малкия Брейдън, се бе отдала на мързелуване. Като че ли нямаше какво друго да прави, освен да чака: да чака Оливия да реши какво иска да прави. Идеята да прелиства стари вестници в Колиндейл и изглеждаше по-привлекателна. И ако това й харесва, нека Оливия се появи в читалнята и да размахва нож над купчините „Джон О’Линдън’с“ и „Пънч“. Това беше толкова смешна картина, че за втори път Джулия се усъмни в умственото си състояние. Възможно ли беше самата тя да бе изтърбушила куклите и да бе писала върху огледалата? А също и включвала отоплението? Може би си бе въобразила, че вижда Оливия. Дълбоко в съзнанието си започна да се съмнява.

Но все пак, някой е убил Пол Уинтър. Това със сигурност не си го беше измислила. Не, Оливия не беше илюзия. Като си даде сметка, че ужасната смърт на Уинтър не я облекчаваше, Джулия се облече в топлата, мълчалива стая, взе колата и кара в мъглата по лъсналите от дъжда улици до отдела за периодични издания на библиотеката Колиндейл.

Един пазач в униформа провери читателската ѝ карта с почти обидна придирчивост. Докато минаваше покрай редиците от столове, забеляза с края на окото си как двама младежи, седнали пред огромен куп викториански списания, се спогледаха. Сигурно все повече заприличваше на просякия. Обувките ѝ бяха пълни с кал от бягането през Холанд Парк, чорапите ѝ се бяха скъсали и вече от една седмица не си беше мила косата.

Обичайното ѝ място беше заето от един огромен негър с очила със златни рамки, които хвърляха неумолими отблясъци. На бузата му имаше три паралелни, морави бразди от порязване. Той я погледна агресивно, като мечка, която защитава територията си, и тя отиде да си потърси място в другия край на залата. Няколко мъже я проследиха с очи и снизходителна усмивка.

Накрая намери едно свободно кресло до стената и остави там изкаляния си шлифер. Попълни фиш за всички броеве на „Тейтлър“ от 1930 до 1941 година и отиде да го занесе. Библиотекарката беше нова — тъмнокоса, млада жена с големи очила с опушени стъкла. Докато я гледаше да предава фиша на един от служителите, Джулия си спомни, че я бе видяла преди две седмици пред френския ресторант на Абингтън Роуд. Тогава си бяха разменили съучастнически усмивки, като между хора, които имат нещо общо. Но сега не усети нищо подобно. Нямаше нищо общо с тази млада, красива библиотекарка.

С разчорлените си къдрави коси и огромните, тъмни кръгове под очите си, със скъсаните черни чорапи и калните обувки, Джулия седна пред масата от светло дърво и веднага се почувства в по-добро настроение. Нямаше да се предаде. Един млад мъж ѝ донесе половин дузина големи, черни томове.

— Като свършите с тези, ще ви дадем други — каза той, сякаш се извиняваше или може би защото се страхуваше да не бъде наруган от тази странна читателка.

Джулия беше сигурна, че ще намери нещо. Духът ѝ рязко се повдигна. Взе първия том от купчината и започна да го разлиства, като гледаше жадно снимките на мъже и жени във вечерно облекло. Това ѝ напомняше детството ѝ; като че ли всеки момент щеше да ги чуе да говорят.

Един час измина безуспешно, после още един. Наближаваше вече обяд, когато намери някаква следа. Разлистваше бързо тома от

1933–34 година и едно лице, което беше отминала няколко страници по-назад, я накара да се върне. В броя от ноември 1933 година, на една страница вдясно, Хедър Ръдж се усмихваше на фотографа с цигара и чаша шампанско в ръка, с ослепителни рамене. От нея се излъчваше такава чувственост, че Джулия изпита физически шок. Беше заобиколена от млади мъже, свободно размахващи ръце. Джулия побърза да прочете надписа: „Известната американка Хедър Ръдж на приема, даден от лорд Килрос, в компанията на мистър Максвел Дейвис и мистър Джереми Рейнолдс, на лорд Пейнтън, на почитаемия Фредерик Мейзън и на виконт Грегъри“. Това беше всичко. Джулия не познаваше никого от тези млади мъже, които до един изглеждаха надуты глупаци. В този брой нямаше друга снимка на Хедър.

Прелисти по-бавно останалата част от тома, но не намери нищо за Хедър. Чак след около четиридесет и пет минути видя отново овалното ѝ суетно и чувствено лице, крехката ѝ шия и ослепителните ѝ рамене. Пак беше обградена от млади мъже, между които отново се намираха мистър Максвел Дейвис, виконт Грегъри и почитаемия Фредерик Мейзън. Джулия прочете, че този път се касаеше за вечеря, дадена от лорд Пейнтън, който на снимката се виждаше в компанията на малка, превзета блондинка, цялата зъби и къдрици. Без никакво съмнение това бяха „нейните“ млади мъже. Джулия си зададе въпроса кой от тях бе имал честта да зачене Оливия.

В томовете до 1936 година Джулия намери на три пъти снимки на Хедър. Изглежда тя винаги беше в обкръжението на същите млади мъже, към които понякога се присъединяваха един-двама джентълмени в зряла възраст, с мустаци, кръгли корем и очи като топки за лото: Оливър Бленкъншин, Найджъл Ремси, Дейвид Едисън. Но всеки път, когато някой от тези господа се появяваше, той беше притиснат отблизо от младежите, верни на Хедър. Тя винаги беше „известната (или популярната, или прочутата) американска домакиня“, но нямаше нито една снимка от приемите, които тя дава.

Джулия каза на служителя да вземе шестте тежки тома и да донесе следващите. Лицето ѝ беше зачервено и трескаво, започна да барабани по масата и огледа с притъпен поглед спокойната читалня с наведени над книгите мъже, които сякаш изпиваха съдържанието им. Часовникът ѝ показваше три часа и половина. Не беше пила, нито яла друго, освен сутрешното кафе.

В едно от крилата на библиотеката имаше малко кафене. Джулия си помисли дали не трябва да хапне един сандвич преди да продължи. В действителност не беше гладна, но в нейното състояние на духа по-скоро оптимистично — реши, че идеята е добра. Излезе бързо от читалнята, отправяйки мимоходом една загатната усмивка към пазача на вратата.

След като измина, почти тичешком, дългите полутъмни коридори до кафенето, взе поднос под унилия поглед на една индийка с прибори в мрежичка коси и огледа какво имаше за ядене.

— Много е късно за топла храна — съобщи жената, без да помръдне от табуретката си. — Има само сандвичи.

— Няма значение — каза Джулия. Избра си сандвич с домати и сирене. Като докосна финия, шумолящ целофан, с който беше увит сандвича, Джулия веднага си представи тънката обвивка залепена на лицето ѝ, запушила ноздрите и устата ѝ. Пусна сандвича на подноса.

— Кафе? — попита Джулия като стигна пред големия, лъскав кафеник.

Жената поклати глава:

— Няма кафе. Много е късно. След половин час ще има отново.

— Чудесно — каза Джулия, като си взе кутия оранжада.

Когато стигна до касата, жената стана усърдно от табуретката си и отиде там, въздишайки. Маркира покупките на Джулия.

— Две лири.

— Сигурно сте сгрешили. За един сандвич?

Жената я погледна настойчиво, после погледна подноса с голямо отегчение. Чукна отново на машината и съобщи:

— Тридесет и два пенса.

Джулия занесе подноса си на една чиста маса и седна колебливо. Почти очакваше да ѝ кажат да седне на една от масите, които още не бяха почистени. Но не, индийката се върна на табуретката с провлечена крачка, като не обърна никакво внимание на Джулия, по начин, който беше дори обиден.

Студената и сладка оранжада се стече бавно чак до стомаха и. Джулия опита сандвича. Сухият хляб като че ли беше без съдържание, синтетичен, а сиренето беше еластично колкото си иска. Джулия продължи да дъвче сандвича, преглъщайки го с оранжада.

Щом почувства, че стомахът и се свива, изтича към вратата с надпис ЖЕНИ. Повърна в първата мивка, без да пръска, в устата ѝ сладнеше от оранжадата. Стомахът я сви отново, но този път изплю само струйка жълтеникава течност.

Пусна водата и избърса устата си, после се погледна в огледалото. Видя една нервна жена на определена възраст, със зачервено лице и очи на наркоманка, с ясно забележими, сиви кичури на слепоочията. Устните ѝ бяха напукани и имаше синина отстрани на лявото око — беше се контузила, когато падна на Холанд Парк Авеню. Джулия се разреса с пръсти и успя да сложи нещо като ред в прическата си.

В читалнята я чакаха пет дебели тома. Джулия веднага потъна в първия, като проучваше всички снимки, преди да обърне страницата. В четири часа беше намерила две нови снимки на „известната американска домакиня“ — единия път в компанията на мистър Джереми Рейнолдс, а другия — небрежно облежната на ръката на виконт Грегъри. Хедър беше винаги същата, но младите мъже бяха видимо напълнели след пет години и започваха да показват двойни брадички и закръглени бузи.

В тома от 1937–38 година Джулия откри снимка на Хедър, права до един фотойл на колела, в който седеше, привързан с колани, невероятно слабичък и смачкан дребен старец, който не беше никой друг, освен Дейвид Едисън — един от някогашните джентълмени със закръглени корем и очи като топки за лото. От другата страна на фотойла стоеше Максвел Дейвис, чиито строги и енергични черти сега бяха омекнали и сякаш разбъркани от стабилен слой мазнина. Устата му беше отворена в лакома животинска усмивка, която накара Джулия да потрепери. Струваше ѝ се, че усеща дъха му, възкиселия вкус на устата му. Хедър Ръдж блестеше със студената си усмивка на победителка между тези двама състарени мъже.

Не видя други снимки на Хедър в този дом, а също и в следващите. Някои от рицарите, които я обслужваха, по-точно лорд Пейтън и виконт Грегъри, се появяваха от време-навреме на баловете и соарета, надебелели, с червендалести и груби лица, каквито имат атлетите, станали алкохолици. Беше пет часа когато Джулия затвори този том. Библиотеката се затваряше в пет и половина и Джулия

помисли дали наистина си заслужава да преглежда последните два тома.

Реши да хвърли един поглед за времето, което ѝ оставаше, а после пак да се обади на Дейвид Суифт. Взе тома с броевете от 1939–40 година и започна да го разлиства възможно най-бързо. Сигна до броя от 19 май и се спря на една страница, посветена на снимки от Кембридж. С голямо усилие задържа възклицанието си на учудване. Магнус Лофтинг, млад и цъфтящ, във вечерно облекло, се усмихваше срещу обектива в компанията на мистър Максвел Дейвис. Надписът гласеше: „Двама възпитаници на Кембридж разговарят за блус“.

От този момент Джулия потъна в двата тома, търсейки снимката, която беше сигурна, че ще намери. Не се бавеше с другите портрети на Хедър — сама или в компанията на постоянната си свита, а търсеше страница след страница неизбежната снимка.

Намери я в броя от февруари 1940 година. Статията беше озаглавена: „В Кенсингтън настроението е във връхната си точка“. Една от снимките показваше много ясно част от дневната в къщата на Илчестър Плейс. Тапетите по стените бяха разкошни и на мястото на тежките мебели на МакКлинтъкови, до стените бяха разположени грациозни фотьойли и канапета. Стаята беше пълна с мъже на всякаква възраст, много от които в униформа. Хедър Ръдж изглеждаше все така млада и чувствена, както през 1930 година, и фигурираше на повече от половината от фотографските клишета. Тук танцуваше с лейтенант Фредерик Мейзън или с капитан Максвел Дейвис, там — водеше задълбочен разговор с полковник Найджъл Ремси. Но снимката, която Джулия гледа втренчено чак докато иззвъня звънеца в читалнята, се намираше на втората двойна страница от статията и показваше една възрастна двойка, очевидно не на място в този кадър. Това бяха лорд и лейди Селхърст, ако можеше да се вярва на надписа. Те се смееха бурно срещу фотографа. А зад тях, в един ъгъл на стаята, двадесет и една годишният Магнус Лофтинг бе обгърнал с ръка голите рамене на Хедър Ръдж.

Джулия вдигна глава в момента, когато африканецът ставаше от любимото ѝ място и при нейния дивашки вид я изгледа така изумено, че изпусна част от листата си. Тя бутна томове в края на масата и стана. Освен африканеца в залата беше само тя, като се изключеше хубавата библиотекарка и двама-трима души, които излизаха през

вратата под щателния поглед на пазача. Сега знаеше отговора на въпроса на Лили „Защо вие“? Защото Магнус беше баща на Оливия. Защото и двете дъщери на Магнус бяха умрели от намушкване с нож. Защото Оливия търсеше отмъщение. Всичко беше абсолютно ясно и точно.

Излезе под сивия дъжд, като пияна. Тъмното небе беше покрито от черни облаци. Джулия потърси механично ключа в чантата си, отключи колата и седна зад волана. Лицето ѝ беше студено и лепкаво от дъжда, ръцете ѝ също бяха ледени и мокри. Тези усещания, както и горчилката в устата, изпълваха мисълта ѝ. Ако я бяха попитали в коя страна се намира, щеше да се поколебае, преди да отговори. Всички части от мозайката вече бяха подредени и сложени на мястото си. Отговорът на въпроса на Лили бе намерен, това беше неизбежно, в миналото. Не беше нужно Магнус да потвърждава или да отрича онова, което Джулия откри. Тя бе сигурна, че не се лъже. Магнус беше бащата на Оливия: той е имал авантюра с Хедър Ръдж в младостта си, а после я беше зарязал. Това обясняваше всичко, включително и държанието на Хедър Ръдж, когато Джулия отиде да я види в клиниката. Сега разбираше защо старата жена я попита три пъти: Това ли е истинското ви име? Джулия потъна в седалката, гледаше обагреното в черно небе и виждаше как всяка част отива на мястото си. Какво по-логично от това, че Оливия Ръдж, такава каквато беше, се опитваше да убие втората жена на баща си, който я беше изоставил? И да направи от това убийство зловеща поема?

Трябваше да направи едно посещение. Част от съзнанието ѝ го разбираше с пълна яснота, докато другата част бе все още притъпена от симетрията в действията на Оливия. В друг случай тя не би рискувала да кара — чувстваше се така, като че ли бе изпила половин бутилка уиски, — но нямаше как иначе да стигне дотам, където трябваше да отиде. Завъртя ключа в контакта и чу двигателя на Роувъра да се съживява. Включи на първа скорост и потегли като стрела през паркинга. Предното стъкло беше набраздено от дъжда. Пусна чистачките точно в момента, в който излезе на улицата. Картата на града, която имаше в главата си, щеше да я отведе в желаната посока, въпреки че не знаеше как да стигне дотам.

Оливия, Магнус.

Оливия, Магнус. Тя знаеше още от вечерта, когато срещна мисис Флъд, а сега наистина виждаше връзката и с какво тя самата бе част от замисъла на Оливия и от този на Магнус. Оливия би могла да бъде Кейт, каза си тя и Роувъра излетя напред като едва-едва избегна удара с един жълт фолксваген. Това означаваше, че Оливия би могла да бъде нейна дъщеря. Хедър Ръдж и тя бяха взаимозаменяеми.

— Не! — възкликна Джулия на висок глас и, навлизайки в дясното платно, натисна газта.

Сестри. Те бяха сестри. Жени на един и същи мъж. Майки на убити дъщери.

Чак когато видя червения светофар, Джулия успя да спре колата със скърцане на спирачките, без да обръща внимание на погледите на хората изпод чадърите. Остана свита над волана, с полуотворена пресъхнала уста и вдигнати към светофара очи — чакаше да светне зелено. Магнус изглеждаше по-объркващ отвсякога — океан от възможности и изненади: тя никога не би могла да го обхване, нито да го прогони от мислите си. Отровата, чиято чиста проява бе Оливия, излизаше от скритите дълбини на Магнус със сила, която е била потъпкана и видоизменена в детството му. (Както при Марк — каза един нелоялен глас в нея.)

Отзад изсвириха клаксони. Тя потегли и мина като фурия през кръстовището. Знаеше къде отива. Черното небе се стичаше отгоре и хвърляше петнисти сенки върху ръцете ѝ, които държаха волана.

Наистина ли смачка едно куче? Не си спомняше. Всъщност тя не си спомняше пътя, по който бе минала. Да, в околностите на Голдърс Грийн и Финчли Роуд едно рижаво куче изскочи на шосето. Джулия инстинктивно изви волана, удари една паркирала кола и смачка вратата ѝ. Струваше ѝ се обаче, че след като потегли отново, имаше втори удар под предното ляво колело. Беше я страх да погледне в огледалото.

Остави колата на Ъпър Стрийт. Валеше ситен гъст дъжд, който проникваше в косата ѝ. Мислеше си, че е ужасно да убиеш куче. Не смееше да погледне Роувъра. И той беше подарък от Магнус (купен с нейни пари), внушителен предмет — гладък, лъскав, като котка — образец. Отиваше му на Магнус да ѝ прави подаръци с нейните пари и после да ги използва срещу нея. Стори ѝ се, че зърна с края на окото си смачкана ламарина, а бронята май беше извита като рог от елен.

Сгуши рамене. Къде беше шлиферът ѝ? Нямаше го в колата. Оставила го е на стола в библиотеката. Надяваше се, че не беше убила кучето. Никой нямаше да забележи, но от това то нямаше да стане по-малко мъртво.

От бирарията на другия край на улицата струеше червена светлина. Зад прозорците имаше окачени чаши, които висяха надолу като прилепи и хвърляха отблясъци като коледна украса. Капките дъжд отскачаха от шосето и образуваха малки ручейчета, които се стичаха към тротоарите. Уличните фенери хвърляха непрекъсната линия от жълта кисела и разяждаща светлина — цвят, който глождеше кожата. Дъждът пълнеше с вода миглите на Джулия. Погледна над бирарията, но не видя светлина в прозорците.

Трябваше да се качи в апартамента, трябваше да види.

Полицията не беше тук — как така нямаше полиция?

Джулия пресече улицата, без дори да изгаси фаровете и да извади ключа. Колите минаваха през струите вода и почти не се виждаха. Стигна пред вратата на Дейвид Суифт и почука. Водата се стичаше по косата и врата ѝ. Намери звънеца. Никой не идваше да отвори, та почувства остър хлад в корема си. Какво правеше полицията? Не бяха ли разбрали съобщението ѝ? Джулия се опита да бутне вратата, но тя устоя на усилията ѝ. Безсилна и разочарована се обърна и се намери с лице към ослепителните фарове на Роувъра, които я приковаха към стената.

Отново натисна вратата, после си спомни с невероятна точност за една техника, която Магнус веднъж ѝ бе описал. Той защитавал един крадец, който му разказал как използвал пластмасова карта за отваряне на ключалките. И си послужи с кредитната си карта, за да ѝ покажа. Като се порови из нещата в чантата си, намери кредитната си карта и пъкна единия ѝ край между вратата и рамката, после я придвижи нагоре-надолу, усещайки съпротивата на ключалката. Тя настоятелно я пъкна по-навътре и чу силно изщракване на пружина. Бутна вратата и тя се отвори. Вмъкна се вътре и избяга от светлините на фаровете.

Спомняше си тази тясна клетка на стълбите. Отгоре до нея достигна приглушен шум. Сърцето ѝ се сви болезнено, после се успокои, но страхът продължаваше да пълзи във вените, като ледена вода. Джулия се изкачи по мръсното стълбище. Беше сънувала тази

сцена, но не си спомняше кога. Стигна горе. Треперещите ѝ пръсти докоснаха дървената врата, през която се чуваше шепот — поредица от срички без значение. Бутна леко и вратата бавно се отвори. Пръстите ѝ оставиха бледи следи по нея.

Усещаше присъствието на Оливия — тази сгъстена и напрегната атмосфера. Въздухът също свидетелстваше за нейното присъствие — носеше се миризма на лъв. Оливия беше тук или току-що си бе заминала. Най-напред Джулия видя ножа. Малко учудена, тя го взе и почувства дръжката да залепва за дланта ѝ. Спомни си, като от някакъв друг сън, джобното ножче, което намери в пясъка първия ден, когато отиде в къщата. Като държеше ножа усети хрускави зърна от пясък. Оливия.

Обърна се внезапно, сигурна, че беше чула Оливия да я вика. Но шумът идваше от канапето. Същият приглушен шепот, който чу на стълбите. Съвсем като в сън Джулия мина по килима и видя Дейвид Суифт легнал на канапето, очите му бях отворени, а устата му се движеше. Безсмислени срички излизаха от нея. Спи, помисли си Джулия, и говори на сън.

Изведнъж главата му падна настрани и гърдите му сякаш цъфнаха. Една червена бразда се отвори от корема му до гръдната кост, откъдето излизаше червена пяна и напояваше ризата му. Беше наистина като разтворено цвете. Виждаха се сложни, крехки структури. Кръв течеше също под брадата и мокреше шията му. Той погледна Джулия в очите и искаше да говори, но устата му се напълни с кръв и можа да каже само една едва доловима дума:

— Тя...

— Тя току-що излезе — довърши Джулия. Вече беше изгубил огромно количество кръв. Джулия намери някакво парче плат на ниската маса и го постави върху дългата рана. Не беше видяла добре — помисли си с учудващо спокойствие, той вече умираше, когато тя дойде. Докато Джулия държеше безполезния плат върху раната, Дейвид Суифт се размърда на канапето и напръска ръката ѝ с кръв, после пак падна назад. Джулия пусна ножа в лепкавата течност, която се бе разстлала по килима, изправи се и затвори за миг очи. Оливия беше дошла първа и го беше убила, докато спеше. Дивата ѝ воня изпълваше стаята.

Изми ръцете си на мивката в кухнята, обърната гърбом към тялото на Суифт. Когато отми цялата кръв, слезе бързо по стълбите и излезе на улицата. Остави вратата полуотворена, с надеждата, че някой полицаи щеше да отиде да хвърли поглед. Изтича до Роувъра под вече двойно по-силния дъжд, преследвана от смеховете и музиката в бирарията.

Щом влезе в колата, отвратителният спектакъл, който току-що видя, я блъсна с цялата си сила и с мокри коси и гръб, като се вкопчи за волана от полирано дърво, започна да се клати конвулсивно напред-назад. Джулия затвори вратата и се сви на седалката, трепереща и премръзнала. Мозъкът ѝ се проясни, преди още да беше в състояние да контролира тялото си. Завладяха я картини от Америка, долини и големи пространства.

Караше по черните хлъзгави улици и знаеше, че се движи в неправилната страна на пътя. Знаеше, че трябва да кара вдясно, защото минаваше през периферните квартали на един град, подобен на Бостън, който ѝ беше близък но някакъв свръхреален начин, като в сън. Другите коли обаче също се движеха вляво и това също ѝ беше познато, като нещо, видяно на сън. Джулия се остави да я обземе това усещане и изпитваше смътно удоволствие да разпознава този странен град, въпреки че малко я дразнеше невъзможността да се ориентира с по-голяма точност. Видя едно петно от кръв върху нокътя на палеца си и механично го изтри в страничния ръб на панталона.

Входът за магистралата трябва да беше близо; оттам нямаше повече от два часа път до Ню Хемпшир. Беше сигурна, защото не бе живяла на повече от два часа път от родната долина. Можеше да си спомни всички пътища, магистрали, детелини в областта, дори макадамените пътища, които използваха фермерите. Тази сложна мрежа обвиваше мястото в долината, където живееше тя. Особено ясно, до най-малкия детайл, виждаше последния завой преди долината, рампата на изхода на магистралата слизаше към забулените хълмове, загадъчни светлинки проблясваха сред дълбоките долини, а в далечината — блестящото небе над селището. Виждаше всеки сантиметър от нощното си пристигане в долината, знаеше също къде се намира реката макар че не можеше да я види. Би искала да я види сега да се разстила пред очите ѝ.

Минаваше през някакъв американски град, град като Бостън. Движеше се горе-долу на север. По тесните улици се изправяха сгради от 19 век, чиито червени тухли бяха станали мръсно-кафяви. Студен дъжд барабанеше по покрива на колата ѝ.

Минаваше с кола през американски град. Беше в Америка. Лондон бе само малко мъгливо пространство в паметта ѝ, Лондон не съществуваше. Тя беше в Бостън, а Лондон го нямаше. Скоро щеше да излезе на Беркширс и да следва този очарователен път, заобиколен от дървета и храсти. Джулия натисна газта до край и колата избуксува,

като занесе пред следващата я. Приличаше на покрайнините на Бостън, ако не бяха тези коли. Знаеше, че тук хората карат в неправилната страна на пътя. Тя беше свикнала. Но защо правеха това. Подтисна този въпрос.

Джулия не принадлежеше към никоя епоха; прибираше се вкъщи и нищо не бе й се случило. Баща й я чакаше там, облечен в елегантен тъмносив костюм. Дядо й бе починал, затова се връщаше от Смит Колидж. Бостън беше грешка, не трябваше да минава през Бостън. Нямаше значение, познаваше пътя.

Трябва да беше вече близо до блатата. Сигурно много са се променили, както всичко останало, от години не бе ходила в Смит. Духът й се вълнуваше. Без да намалява, пое по друг път. Пред очите й застана картината на един мъж, от чиито гърди бликаше гъста течност... Не, това не означаваше нищо, въпреки че краката й се бяха подхлъзнали в кръвта. Нищо. Направи усилие да се усмихне на един младеж, който пресичаше улицата с широки крачки по маркираната с широки бели райета част от шосето, и той отвърна на усмивката й. Имаше типично американски вид — кръгло лице и коса, която падаше меко. Лице, което се изплъзваше, лице, което не оставяше следи.

Роувърът ускори. Скоро щеше да открие пътя и да излезе лесно на платената магистрала, като остави града зад себе си, щеше да стигне до завоя на изхода на магистралата и до другите завои между хълмовете, щеше да мине покрай малките призрачни светлини в долината, където извивките на шосето лъщяха между дърветата.

Въпреки че мисълта й от време на време се изплъзваше и продължаваше да плува из Бостън, тя знаеше къде отива. На Мерилбоун Роуд забеляза друго петно кръв на лявата си китка и го изтри с отвращение в седалката на колата.

Отърси се от усещането, че беше в Масачузетс, чак когато паркира пред една къща на Нотинг Хил, мина по тротоара под дъжда и слезе по шестте стъпала. Съзнанието й бе раздробено, като знаме от вятъра, като прозрачен парцал, разкъсан от птици. Натисна с всички сили звънеца. Едно подземие: една долина. Гърлото й беше толкова свито, че дишането й причиняваше болка. Устата й лепнеше. Накрая вратата се отвори и тя се хвърли в прегръдките на мъжа, който се показва, и докосна с ръце влажното му лице. Той я притискаше много силно и междувременно се опитваше да свали връхната си дреха.

Капки дъжд се стичаха по лицето му, а тя, притиснала чело към гърдите му, бе разтърсена от нещо и беше нужно доста време, за да разбере от какво — ридания.

Прав на вратата, Марк я остави да плаче. Мократа връхна дреха му пречеше и, както държеше Джулия, успя първо да измъкне единия ръкав, после другия. Остави го да падне в краката му и притисна Джулия по-силно. Тя трепереше като птичка, хваната в клетка, удряше гърдите му с ръце.

— Слава Богу, ти си тук — каза тя най-накрая. — Толкова се страхувах, че няма да те намеря и тогава трябваше да... — Гласът ѝ пресекна и тя не можа да продължи.

— Току-що се връщам — каза той, опрял брадичката си върху косата ѝ; от двете страни на косата на Джулия сребрееше една самообразувала се ивица. — Господи, като си помисля само, че дори не ти благодарих за онези пари. Наистина, не трябваше да ги приемам, но те дойдоха точно в момента, когато имах нужда и...

Джулия вдигна напрегнатото си лице към него и го погледна, без да разбира. Очевидно бе забравила за чека.

— Всъщност, няма значение — каза той и я притисна отново в ръцете си. — Какво ти се е случило?

Тя постави едната си буза върху рамото му и изчака дъхът ѝ да се успокои.

— Всичко се случи — каза. — Тя ще ме убие. Видях... видях... — Джулия го гледаше втренчено право в очите, но мозъкът ѝ не възприемаше това, което виждаше.

— Ти си видяла... — окуражи я Марк и погали бузата ѝ, но тя не реагира.

— Докато идвах насам, ми се струваше, че съм в Америка. Имах чувството, че минавам през Бостън. Търсех входа на магистралата, за да отида в Ню Хемпшир. Отивах при дядо ми, в долината. Смешно, нали?

— Прекалено си напрегната — каза Марк.

— Тя ще ме убие — повтори Джулия. — Никой не може да ѝ попречи. Не искам да умра. Може ли да остана с теб тази нощ? Целият си мокър. — Тя докосна лицето му. — Защо си мокър?

— Излизах. Прекарах малко време с Лили. Говорихме. Говорихме за теб. — Той се усмихна на Джулия. — Прибрах се точно

преди ти да дойдеш. Ела, влез.

Заведе я в стаята, помогна ѝ да седне на една възглавница и свали обувките ѝ. После избърса краката ѝ с кърпа, изсуши ръцете ѝ. Накрая попи леко лицето ѝ.

— Имаш нова синина.

— Паднах на улицата. Тя си играеше с мен.

— Какво ти е на китката? — Погледна изумен дебелината, мръсна превръзка, която се показваше от блузата.

— Порязах се. Не го направих нарочно. Точно я бях видяла. Опитах се да ти се обадя. — Гледаше втренчено стената, като че ли сега, след като Марк я беше приел, не можеше да направи нищо повече за нея. — Искаше да направи така, че да ме прегazi една кола. Като мисис Флъд. Да убие някого не означава нищо за нея. Тя обича това. И кара други хора също да го обичат.

— Момент — каза Марк, разтривайки ръцете ѝ. Беше клекнал пред Джулия и гледаше разстроения ѝ поглед. — Коя е тази „тя“. Малкото момиче, за което вече ми говори? Оливия Ръдж?

Джулия моментално излезе от вцепенението си.

— Не съм ти казала името ѝ — каза тя и дръпна ръцете си.

— Лили ми каза. Преди малко.

— Лили не иска да ми повярва. Тя не може. Заради Магнус.

— Не се безпокой за Лили. И какво, това момиче?

Джулия погледна с умиление една мравка да излиза изпод ризата на Марк и да си проправя път по яката му. Мравката — малка, червена и много подвижна — бързо слезе по яката, мина по гърдите му и отново изчезна някъде под ризата на Марк.

— Тя иска да те убие ли?

— Да.

— Тя знае, че ти си разбрала как е умряло онова дете, не си спомням вече името му, преди двадесет години.

— Джефри Брейдън. — Джулия мислеше за мравката, представяше си как се бори с космите по тялото на Марк. Зави ѝ се свят, като че ли беше пияна.

— И сега тя иска смъртта ти.

— Вече уби двама други мъже. Пол Уинтър и Дейвид Суифт. Идвам от апартамента на Суифт. — Джулия говореше с равен глас, без да изпуска от очи ризата на Марк. — Може ли да легна на леглото ти?

— Наистина мисля, че ще направиш най-добре.

Той ѝ помогна да стане и да отиде до поставения на земята дюшек. Зави я с чаршафите и одеялата, които се бяха свили на топка в долната част на дюшека. След това отмести дрехите и чиниите, за да не му пречат, и седна на земята до нея.

— Ще потърся приспивателно — каза ѝ той. — Това ще ти помогне да се отпуснеш.

— Нямам нужда от сън.

— Трябва да си починеш. — Марк сложи една мръсна възглавница под главата ѝ и, като остави Джулия да гледа в тавана, отиде до потърси в кухнята шишенце с хапчета и чаша вода.

— Това е само валиум — каза той като се върна.

— Взимам прекалено много хапчета — промърмори Джулия, но все пак се съгласи да глътне едно. После се обърна към него с ясен поглед — той видя как се свиха зениците ѝ — и каза: — Разбрах, че Магнус е неин баща. Ето защо съм аз. Ето защо искаше мен, още от началото.

— Хайде, затвори очи, Джулия. Ще говорим за това утре сутринта. Имаме куп неща да си кажем. Ще видиш.

Джулия затвори послушно очи.

— Измих си ръцете, защото бяха целите в кръв. — Обърна глава към Марк и отвори очи, за да го погледне. — Искам да ме пазиш. Само тази нощ. Моля те.

Без да иска, Марк се загледа в очертанията на бедрата на Джулия, и забеляза следа от нещо кафяво-червеникаво върху ръба на панталона ѝ. Почувства как цялото му тяло потрепера, като че ли беше пипнал електрически кабел.

— Мисля, че ще повърна — чу да казва Джулия. — Чувствам се толкова странно... Не искам да умра. Марк, не искам да умра.

След като изгаси осветлението, Марк се съблече в тъмното и се чудеше къде ще спи. Джулия лежеше облечена на дивана, потънала в дълбок сън. Не смееше да я безпокои. Състоянието ѝ му изглеждаше опасно и потвърждаваше всичко, което му беше казала Лили. Струваше му се, че бе достатъчно само едно докосване и тя щеше да потъне в необратима лудост. Това, което каза за Магнус, го разстрои. То му припомни още веднъж, че тя беше жена на заварения му брат въпреки всичко, което се бе случило през последните две седмици.

Марк много добре знаеше, че Магнус беше по-силен от него и че нямаше да се поколебае да го пребие, само при подозрението, че спи с Джулия. Магнус го беше бил два пъти в детството му и той избягваше да си спомня този оскърбителен опит. Извади от шкафа индианско покривало, което едно момиче, чието име вече не си спомняше, му беше дало преди много време, зави се с твърдата тъкан и се настани в креслото.

Магнус сякаш беше навсякъде, скрит зад всеки камък, във всеки ъгъл. Ако се вярваше на Джулия, мъжествеността на Магнус бе заченала Оливия Ръдж, този фантастичен призрак, от когото бе обсебена. Въпреки че бяха почти еднакви на ръст, Марк винаги си представяше Магнус много по-висок от него, двойно по-едър, с много по-внушително присъствие. В състояние ли беше наистина Лили да го контролира? Предложението ѝ беше отличен пример за възнаграждение срещу направени услуги. Но то щеше да бъде валидно само, ако Магнус признаеше, че усилията му да убеди Джулия заслужават отплата. Марк знаеше, че Магнус го смята за некадърен, почти незначителен индивид, но не мислеше, че той ще се опита да го изиграе. Във всеки случай бе сигурен, че никой от тях двамата не можеше да позволи на Джулия да напусне Англия.

Марк се настани удобно, доколкото беше възможно, въпреки че главата му непрекъснато падаше от облегалката, а завивката го драскаше като шмиргел. Джулия лежеше все така неподвижна под чаршафа. Магнус и Лили имаха право: беше ѝ нужна дълга почивка под лекарски контрол. Досега Марк откликваше на всичките ѝ моментни капризи, доколкото те я отдалечаваха от Магнус, но вече трябваше да внимава. Академичната му кариера беше стигнала възможно най-ниската си точка. Питаше се дали щеше да издържи още дълго време отегчението от преподаването. Книгата му бе една химера, мъртвородена, нещо, което винаги е било само илюзия. Преподаването беше единственият източник на доходи, като се изключи смешното наследство, което Гревил Лофтинг му беше завещал. Този стар мръсник изобщо не беше помислил за равностойно разделяне на богатствата си. В сравнение с Джулия, той съвсем не беше богат.

Джулия изпъшка и промърмори нещо на сън.

Той очакваше, че главоболието, което го обхвана на Плейн Три Хаус и го държа четири часа непрекъснато, ще се разбуди при пристигането на Джулия, но не усети и най-малък признак. Може би причина за това беше нейното състояние — една толкова слаба, толкова беззащитна Джулия, не можеше да отключи механизма — какъвто и да беше той, който причиняваше главоболието му. (През последните дни имаше чувството, че някаква нажежена до червено топка, някакъв чужд предмет беше проникнал в мозъка му.)

Чу гласа на Джулия:

— Марк?

— Тук съм. На фотьойла.

— Защо не си до мен?

— Размишлявах.

— А... — каза Джулия, полузаспала.

Така ли говореше на Магнус нощем, за да дойде при нея в леглото? Тази мисъл го разстрои и той стана, за да погледне Джулия. С потънало дълбоко във възглавницата лице, обградено от разрошената ѝ коса, сега тя приличаше много повече на другите жени, чиито глави бяха почивали на тази възглавница.

В съня си тя произнесе съвсем ясно името му.

Без да го иска, Марк си представи тежкото достойно тяло на Магнус да ляга върху Джулия, да подпира корема си на нейния и разтваряйки краката ѝ, да я обладава с цялата си увереност. Тя му принадлежеше. Марк виждаше как ръцете на Магнус я обгръщат, докато краката на Джулия намираха опора върху ханша му. Пенисът му се изправи срещу твърдата тъкан, той отхвърли покривалото и отиде да легне на дюшека до Джулия. Малко по-късно през нощта, след кратка борба с копчета и ластици, почувства духът му да преминава неподозирани разстояния, докато се нахвърляше върху жената на брат си. Беше все едно да се любиш, след като си взел ЛСД, но и това сравнение беше непълно, защото през цялата останала част от нощта той бе носен от видения. Той беше една великолепно сексуална птица, която оплождаше небето, лъчезарната и невинност притъпяваше миризмите на пот и мръсни съдове.

На сутринта Марк излезе да купи яйца, бекон и хляб. Останала сама в мръсната стая, Джулия започна да плаче. Чувстваше се изоставена, слаба, забравена на сиви брегове. Дори Марк беше

безсилен да я върне в нормалния свят на хората или да я извади от тази унила пустиня. След като плака няколко минути, опъна чаршафите на дюшека. Бяха мръсни и на петна, но със съзнателно усилие Джулия си наложи да не обръща внимание. Помисли си дали полицията беше намерила трупа на Дейвид Суифт и ако да, дали вестниците бяха писали нещо. Суифт не беше син на генерал. Трябваше да каже на някого какво се бе случило. Марк само се беше престорил, че ѝ вярва, а и тя беше прекалено изтощена и покъртена, за да му обясни всички случки от вечерта. Даде си сметка, че познаваше само един човек, на когото можеше да се обади.

Лили вдигна телефона след първото извънмяване, като мислеше, че Магнус най-после беше открил какво трябваше да се направи, за да сложат Джулия на сигурно място.

— Да? — каза тя и обгърна с блеснал поглед вазите си, иранския си параван, коня на Стъбс. Гласът на Джулия достигна до нея и неговата излинялост я накара да повярва във вечността на всяка една от своите вещи.

— Лили? Чуйте ме, Лили, имам да ви кажа някои неща.

— Но къде сте, за Бога — каза тя веднага. — Ние с Магнус се опитвахме да ви се обадим снощи, но вие не си бяхте вкъщи.

— Прибрах се сега — излъга Джулия. — Бях навън през цялата нощ.

— Мислите ли, че това е разумно, скъпа? Всички ние имаме впечатлението, че ви трябва много почивка. С удоволствие ще ви помогна да пренесете част от багажа си и да се настаните тук. Така няма да сте съвсем сама...

— Много е късно за това — каза Джулия с отслабнал глас.

— Говорете по-близо до слушалката, скъпа.

— Трябва да ми повярвате, Лили. Никой друг няма да ми повярва. Вие сте единственият човек, с когото бих могла да говоря.

Тя изглеждаше далечна и отчаяна. Лили си я представи за миг като малък силует, летящ на запад, като самолет на хоризонта, който става все по-малък и по-малък.

— Пак сте се притеснявали. Защо не дойдете тук за известно време и да ми разкажете всичко?

— Лили, Магнус е бащата на Оливия. Знам го. Той е посещавал Хедър Ръдж — в моята къща. Видях една снимка, на която те са заедно тук, по-малко от една година преди раждането на Оливия. Той е баща на Оливия, Лили. Затова тя е избрала мен. Миналата нощ я видях да убива един човек. Дейвид Суифт. Той я е познавал и каза повече неща, отколкото трябваше, като Пол Уинтър. Тя е накарала някого да ги убие. Пристигнах точно след това, той умираше. А сега е мой ред, Лили, оставам само аз. Мой ред е.

Лили едва чу края. Когато Джулия ѝ съобщи, че Магнус е баща на момиченцето, веднага усети, че ѝ казва истината. Вътре в нея избухна гняв срещу лъжите на Магнус. Чувстваше се напълно измамена.

— Сигурна ли сте в това, което казвате за Магнус? — успя да произнесе.

— Абсолютно сигурна — каза убитият глас на Джулия. — Затова тя ме преследваше. Всичко съвпада.

— Господи! — изуми се Лили, съзирайки веднага едно друго съвпадение. — Давате ли си сметка за това, което казвате, Джулия? Вярно е, има причина, поради която Оливия се е спряла точно на вас. Магнус...

— Магнус и Кейт — прошепна Джулия. — Магнус и Оливия. Разликата е, че Оливия носи злото в себе си. И че знае как да контролира съзнанието на хората.

— Това е ужасно важно, Джулия — казах Лили, а съзнанието ѝ прехвърляше различни възможности.

— Потърсете името на този човек във вестниците — каза Джулия, без да я слуша. — Суифт. Бил е част от бандата ѝ. Той ми разказа как е бил убит Джефри Брейдън, а тя е накарала да убият него. Видях тялото... видях кръвта му, целият беше в кръв.

— Джу...

Но Джулия беше затворила. Лили се обади веднага у тях, слушаше иззвъняванията и я подканяше на висок глас:

— Вдигнете! Вдигнете!

Затвори след дълго упорство и, като чу отново сигнала, избра номера на Магнус в Гайтън Роуд.

— А, Лили, ти ли си. Не мога да направя чудеса, знаеш. Има два или три начина. Но ще стане. Ще ти се обадя довечера, за да ти кажа

точно.

— Не ти се обадох за това — каза тя раздразнено. — Искам да ти задам един въпрос, Магнус, и искам ти да ми кажеш истината.

— Какво има още? — попита той и се опита да прикрие прозявката си, а това вбеси Лили.

— Ти ли си баща на това нещастно дете? На малката Ръдж? Току-що говорих с Джулия по телефона и тя твърди, че има доказателство, че ти си неин баща.

— Как се изрази, Лили. „Доказателство“ ли каза? — Тонът му издаваше забавна доверчивост, което означаваше признание.

— Тя знае, че си ти — да, каза, че „знае“. Искам да ми кажеш истината, Магнус.

— Не знам каква е истината — каза той.

— Което означава?

— Че не знам дали съм неин баща. Бих могъл да бъда. Както и двама-трима други. Тя ни изсмукваше всичките пари. Може би детето е било плод на общите ни усилия! Имаше уикенди, в които правехме точно това.

— Магнус, ти си глупак. Ако ми беше казал това през последната седмица, много неща можеха да се променят. Но сега мисля, че ще имаш голям късмет, ако някога отново видиш Джулия.

— Направи поне нещо, докато аз се занимавам с тези непотребни книжа. Не мога да следя за всичко!

— Точно сега трябва да мобилизираш всичките си сили. Знаеш ли какво правя в момента? Преглеждам сутрешните вестници, за да видя дали пишат за някакъв си Суифт. Жена ти каза, че е бил убит пред очите й.

— И ти ли полудяваш? Само това липсваше?

— Довиждане — каза Лили и затвори внимателно. „Таймс“ и „Дейли Телеграф“ бяха сложени на една от страничните облегалки на дивана. Тя сграбчи двата вестника и ги разгъна на килима. Прегледа първо Таймс, пробяга с поглед по заглавията. Стигна до страницата за спорт и се върна назад, за да бъде сигурна. Никъде не се споменаваше за Дейвид Суифт, нито за някаква подозрителна смърт.

С облекчение се захвана с „Телеграф“. Това беше някоя нова халюцинация на Джулия, още една причина, за да я затворят. На първа страница явно нямаше нищо, а и на следващите също. Лили продължи

да преглежда вестника все по-убедена, че паниката ѝ беше неоправдана. Трябваше да се извини на Магнус и да се опита да запази достойнство. Долу на пета страница, едно заглавие сложи край на тези мисли:

ПРОБОДЕН С НОЖ В АПАРТАМЕНТА СИ. Тялото на Дейвид Суифт, 37-годишен, било намерено рано сутринта от полицията в апартамента му на Айлингтън. Привлечени от отворената врата, полицаите открили тялото на господин Суифт; смъртта изглежда е била причинена от многобройни рани от нож или кама. Според свидетели, открити от полицията на Айлингтън, една непозната жена е излязла от апартамента на господин Суифт около час преди да открият тялото.

Лили бързо препрочете краткия абзац, после стана и остави вестника да падне на земята. Значи беше вярно: видели са Джулия да се измъква от апартамента на този човек. Магнус беше бащата на Оливия. Схемата, която си беше изградила наполовина, докато Джулия ѝ говореше, ставаше все по-ясна. Джулия не можеше да види тази схема, тя си беше направила друга, съответстваща на фактите, които разбираше. Още от началото Лили се бе отказала да вярва на историите на Джулия, защото не съществуваше никаква убедителна причина тя да бъде обект на едно автентично проявление. Сега тази причина се появяваше с такава ослепителна яснота, че тя се питаше как не бе успяла да се досети по-рано. (Със срам трябваше да си признае, че гордостта беше основният мотив за това, че не повярва на Джулия.) Кръвта нахлу в лицето ѝ. Лили отиде до прозореца и погледна празния парк. Мръсен дъжд валеше безспир.

Повече отвсякога беше важно Джулия да напусне тази къща. Ако Оливия Ръдж се върнеше сега... Лили настръхна и пак се отправи към телефона. Разбра, че я беше страх, страх за всички тях. Ако Джулия беше права, те всички бяха в опасност. А ако Роза наистина бе видяла нещо и бе умряла заради това?

Лили простена негласно и вдигна слушалката, за да се обади на Марк.

Джулия знаеше, че Лили щеше да я потърси у тях и да не я намери. Какво щеше да направи след това? Джулия се надяваше, че ще погледне вестниците. Все пак в Лондон човек не можеше да умре от насилствена смърт, без вестниците да му посветят няколко реда. Някой трябваше да ѝ повярва, а сега оставаше само Лили. Освен когато беше с нея в леглото, държанието на Марк беше дистанцирано, бащинско, успокояващо: тя беше почувствала, че той не ѝ вярва и дори се изненада, че това не я нарани, особено в състоянието на шок, в което се намираше. Това само потвърждаваше нейната изолация, а какво друго представляваше атмосферата на Оливия, ако не това? Атмосферата от съня на покрива.

Седна накрая на дюшека със замъглено съзнание. Не знаеше какво да прави. Идеята за бекон с яйца беше на Марк. На Джулия мисълта за храна ѝ беше до такава степен чужда, че я възприемаше като нещо абстрактно. Това, което желаше, въпреки че вагината я болеше, беше отново да се озове в прегръдките на Марк, да се притисне към него, да зарови глава в рамото му и да потъне безпаметно в дълбините му от черно кадифе.

Огледа отпуснатото невероятно жилище на Марк. На пода бяха натрупани в безпорядък различни дрехи, чинии, чаши, книги... Под миризмата на цигари „Голоаз“ се усещаше някакъв странен дъх, малко сладникав, като в непочистена клетка с птици.

Стана трудно с намерението да сложи малко ред. Наведе се да събере наслаганите една върху друга чинии, кръвта нахлу в главата ѝ и черни и червени звездички заиграха пред очите ѝ. Седна тежко на дюшека. Стаята сякаш се завъртя около нея. Държеше несъзнателно чиниите, залепнали от наслоилата се кафеникава нечистотия, постави ги на коленете си, докато стаята спря да се върти. После ги занесе в кухнята. Мивката вече беше пълна с наakisнати в студена, мазна вода съдове. Джулия постави чиниите върху малкия хладилник и пак се върна в стаята. Когато отново се озова в кухнята с две чаши и две бутилки от мляко, откри двадесетина подобни бутилки, наредени на една етажерка над мивката. Между тях имаше гъста мрежа от тънки паяжини. Джулия ги бутна настрана и успя да вмъкне двете бутилки, които носеше.

Телефонът започна да звъни и тя се поколеба дали да вдигне, като постоя за момент наведена над него. Може би Лили се беше

досетила къде се намира. Трябваше ли да го крие от нея по-дълго време? Вдигна с безразличие. В ухото ѝ прозвуча някакъв опияняващ глас:

— Марк? Какво става с теб напоследък? Анис ми каза, че си бил страхотно неучтив с нея и че си ѝ разказал не знам каква история за медитация. Но това, което мислим ние, е, че някоя Голяма Любов ти отнема цялото време, нещо, което наистина не ти подхожда, кажи, искаш ли да се видим всички в „Райзинг Сън“, за да...

— Няма го — каза Джулия и преди да затвори чу смях, подобен на изхълцване, който я накара да изпусне телефона. Той падна и пластмасовата поставка се разцепи на две като раковина.

Джулия отиде до бюрото на Марк, седна на стола и дръпна пердетата. Дъждът падаше в сивата локва под прозореца и огъваше редките тревички, успели да пробият бетона. В горната част на прозореца се показваше късче сиво небе, съвсем схлупено, сякаш перспективата беше сгрешена. Джулия пипна пишещата машина на Марк, после избърса почернелите си от прах пръсти. Не разбираше нищо от това обаждане по телефона. Зад нея счупеният апарат бръмчеше периодично, като разярена пчела. Голяма Любов. Анис? Име на момиче ли беше? Въпреки всичките ѝ усилия, умът на Джулия оставаше непроницаем за смисъла на казаното от момичето по телефона. Чувстваше се почти обидена от изблика на смях накрая. Дори в смеха се долавяше снобския акцент на Найтсбридж. Опря челото си върху студените клавиши на пишещата машина.

Неговото бюро, неговите книги, неговите записки. Работеше над нещо. Усети огромна благодарност към тази работа, към факта, че той беше част от онзи тип успокояващи и активни хора, които конструираха мостове или книги, които взимаха решения. Погали топчето хартия, оставено до машината. Името му сякаш пулсираше в гърдите ѝ. Не можеше да му се сърди, че е неспособен да повярва в налудничавите истории, които му разказваше. По-късно щеше да му покаже някой вестник и да му докаже, че не си е измислила смъртта на Дейвид Суифт.

Следобедът като че ли никога нямаше да дойде; самият факт да мисли за това изискваше несъразмерно усилие. Беше сигурна, че жената с опияняващия глас и се бе подиграла по телефона. Пак започна да си мисли за връщане в Америка.

Отпусна се на дюшека, надявайки се, че Марк скоро ще се върне. На другия край вратата на шкафа беше отворена и Джулия разгледа малкото дрехи, окачени на огънати метални жици. Очевидно имаше една единствена вратовръзка, широка почти двадесет сантиметра, сребриста на цвят, с нарисувано на нея сияйно слънце, като портокал. Помисли си за стотиците раирани вратовръзки на Магнус, грижливо подредени в гардероба и намери сили да се усмихне. Марк имаше също и един костюм от зелен туид, датиращ явно от края на петдесетте години, който не личеше да е бил обличан оттогава. Магнус се преструваше, че дрехите не го интересуват изобщо, но притежаваше доста голямо количество. Имаше, например, шест чифта съвсем еднакви обувки, поръчани при обущаря на Корк Стрийт, който преди работеше за баща му. От това, което виждаше, Марк нямаше нито един чифт обувки, а само боти. Един чифт кафяви, и един черни, със закопчалка отстрани. И сандали. Имаше също и нещо кафеникаво, скрито в плик в дъното на шкафа. Цветът му на лъскав кестен ѝ се стори познат и, осъзнавайки това, усети тревога, сякаш някакъв звънец се беше включил.

Протегна ръка и дръпна плика. Видя задната част на чифт обувки с ниски токове. Отстрани на шева беше отпечатано едно малко, дискретно „Д“ — фабрична марка. „Д“ означаваше Дейвид Дей, където бяха произведени обувките. Беше ги купила преди четири години и си спомняше дори цената. Тези обувки беше загубила, когато се промъкваше през прозореца първата нощ на Илчестър Плейс.

Джулия дълго време гледа обувките с пресекнал дъх, без да успее да си обясни това, което виждаше. Извади ги предпазливо, сякаш в шкафа имаше гърмяща змия. Горната част беше мръсна и малко издута от стоенето два дни навън. Значи Марк ги беше взел, а не Магнус.

„Чакай малко“ — каза си с разтуптяно сърце, като държеше обувките в ръка. Погледна дясната си китка с малката, зелена гривна, подарък от Марк. Един откраднат предмет, един даден предмет, — бе казала мисис Флъд. Джулия скъса гривната и я хвърли на мръсния чаршаф. Няколко пъти Марк бе дошъл след появяването на Оливия. Тя дори си помисли, че беше някакъв вид симпатична магия. Наистина, той се появяваше всеки път, всеки път.

А може би просто бе намерил обувките? В такъв случай защо трябваше да ги крие в шкафа?

Възприемчив, бе казала мисис Флъд. Той желае да бъде напълнен като бутилка.

Джулия осъзна, че от гърлото ѝ излиза звук, който нито можеше да спре, нито да овладее. Сърцето ѝ биеше в ребрата с такава сила, че беше невъзможно да го задържи, и караше гръдния ѝ кош да кънти като барабан. Махна превръзката си. Чувстваше буквално как се пропуква, като тънка, крехка кост. Разрезът бе подут, а кожата на места се бе отлепила. С пръстите и ноктите на дясната си ръка тя разтвори раната. Бликна изведнъж светла кръв.

Той ще разбере, каза си тя. Дръпна грубо раната и кръвта, подобно на лента, потече по леглото на Марк. Изцапа с кръв също и обувките и ги остави на леглото. Остра болка прониза ръката ѝ. Усети, че звукът, идващ от гърлото ѝ, бе отслабнал и се бе превърнал в заглушено бучене. Сложи отпечатыци от раната си върху чаршафите на Марк.

Стана, погледна това, което беше направила, превърза отново ръката си и, без да обръща внимание на съвсем пресните петна по панталона си, изтича към вратата. Трябваше да си тръгне преди да се върне Марк. Вагината ѝ пулсираше едновременно с китката. Наранявания. Изведнъж ѝ дойде наум, че допреди пет минути имаше надежда за сигурност и дъхът ѝ спря. Всяка сигурност беше само илюзия.

Джулия отвори вратата и вдигна боязливо глава, очаквайки да види усмивката на Марк Бъркли. Фин неуловим дъжд намокри лицето ѝ. Изкачи шестте стъпала, които извеждаха на улицата. За няколко минути тънкият плат на блузата залепна за кожата ѝ. Изтича до ъгъла, преследвана от усмивката на Оливия и от мисълта за Марк. Съществуваше един единствен изход, една единствена сигурност. Кейт я бе достигнала преди нея. В бързината и страха си забрави за Роувъра и се сети за него чак когато стигна до пресечката.

Къщата ѝ се стори топла като оранжерия. Джулия хлопна външната врата и заключи, като знаеше, че Хейзел Мюлино я беше видяла да се прибира накуцвайки, с разчорлени коси и мокри дрехи. Съседката ѝ стоеше пред страничната врата на къщата си, с бяло и лъскаво лице под черния си чадър, подобно на реклама за козметични

продукти. Задъхана, Джулия чакаше зад вратата да се случи неизбежното. И действително, не бяха изминали и тридесет секунди преди звънецът да иззвъни. „Вървете си“ — прошепна Джулия.

Хейзел Мюлино почука на вратата, после пак позвъни.

— Всичко е наред — каза Джулия по-силно.

След като почука втори път, Хейзел Мюлино вдигна капака на пощенската кутия и започна да говори през процепа:

— Мисис Лофтинг? Имате ли нужда от помощ?

О! Джулия беше сигурна, че Хейзел бе коленичила пред вратата, за да бъде на височината на кутията. Сигурно изглеждаше чудесно така.

— Видът ви ми се стори... разстроен — продължи мисис Мюлино през процепа.

— Оставете ме на спокойствие. Вървете си от къщата ми.

— Не искам да ви безпокоя.

— Радвам се да го чуя. Моля ви, вървете си.

Джулия остана облегната на вратата, докато не чу стъпките на съседката ѝ да отекват чак на тротоара. После отиде във всекидневната със спуснати пердетата и изтръгна кабела на телефона. Като държеше апарата в ръка, забеляза, че през последните седмици горещината в къщата бе засегнала някои материали, защото тапетите се бяха отлепили на места. Близко до тавана една лента от тапет висеше като изплезен кучешки език. Всъщност цялата стая изглеждаше остаряла през тези горещи седмици: всичко бе мрачно и сбръчкано. Мебелировката на МакКлинтъкови бе загубила пищния си викториански стил и се белеше като изгоряла от слънцето кожа. Виждаше се, че един от столовете в трапезарията се бе отлепил. В края на стаята килимът се надигаше към стената.

Джулия пусна ненужния телефон. Наранената ѝ китка, мускулите на бедрата и влагалището — всичко я болеше. Имаше усещането, че плътта на лицето ѝ беше подута и отлепена от костите. Не можеше да има доверие на никого.

Качи се на етаж, седна на края на леглото си и зачака. Къщата около нея образуваше празно пространство. Не можеха вече да ѝ се обаждат по телефона; ако някой позвънеше, тя нямаше да отвори. Другите знаеха всичко, което имаха нужда да знаят. Беше Марк или Магнус — единият или другият. Оливия Ръдж си бе послужила с един

от двамата и мисис Флъд беше разбрала, имаше вече седмици оттогава. Марк я беше измамил. Марк беше. Можеше да бъде Марк.

Джулия стана, отиде до бюрото и извади от чекмеджето молив и лист хартия. Някой трябваше да узнае иначе никога нищо нямаше да спре Оливия и тя щеше да продължава да нахлува в съзнанието на хората, да си служи с тях, преминавайки от един на друг като болест.

Ако ме намерят мъртва — написа бързо, — това няма да бъде инцидент. Ако ме намерят мъртва в тази стая или на друго място, и каквато и да бъде видимата причина за моята смърт, мен ще са ме убили. Убиецът ще бъде или мъжът ми, или неговият брат — Марк Бъркли. Един от тези двама мъже има намерение да ме убие. Същата личност е била в основата на смъртта на Роза Флъд и вероятно е убила капитан Пол Уинтър и Дейвид Суифт. (Но това не е сигурно.) Защото... има връзка с едно дете на име Оливия Ръдж, което е починало по същия начин, както моята собствена дъщеря. Мъжът ми Магнус е баща и на Оливия Ръдж. За нея можете да прочетете във вестниците от 1950 година. Като слагам настрана всякакъв свръхестествен елемент, защото би могло да повлияе на този, който прочете това, ви умолявам да повярвате, че нямам никаква склонност към самоубийство, и че смъртта ми няма да бъде произшествие, в никакъв случай. РАЗБЕРЕТЕ ГО ДОБРЕ.

Без да препрочете какво беше написала, Джулия сгъна листа и го плъзна между страниците на тефтера си с адреси, който скри между два сгънати пуловера в едно чекмедже. След това легна на леглото и се загледа в нагретия таван, където се образуваха и преливаха една в друга различни форми. Чакаше. От другите части на къщата като че ли се надигаха радостни шумове. Вълни от топъл въздух минаваха по нея, натежали от мириса на хищни животни. Накрая глътна три приспивателни.

Някога всички беше различно. Имаше една млада, хубава и лъчезарна жена, която се казваше Джулия и живееше в северен Лондон. Имаше съпруг, успял в професията си, и едно хубаво момиченце. Тримата живееха щастливо и безгрижно, отдадени на малкото общество, което образуваха, живееха един за друг... Имаше веднъж едно младо и много богато момиче на име Джулия Фрийман и тя се омъжи в Англия за по-възрастен от нея мъж, Магнус Лофтинг, и живя с него в Лондон, понасяйки изневерите и гнева му заради тяхната дъщеря (заради своята дъщеря)... някога една объркана, изпълнена с неувереност американка, която се казваше Джулия, живееше в къщата си със своето момиченце и виждаше мъжа си само късно вечер, когато той се връщаше, след като беше пил в някой клуб... Имаше някога едно хубаво, изобретателно дете на име Кейт Лофтинг... но тя бе мъртва... имаше някога една двойка, Магнус и Джулия, които имаха къща, но не толкова хубава, колкото можеха да си позволят, защото те (защото тя) мразеха ексцентричностите, и две коли, и едно малко момиченце, а извън семейството имаха малко приятели, защото много хора не обичаха Магнус, а Джулия беше малко стеснителна и защото всъщност тяхната дъщеря им стигаше... Един ден едно младо момиче се бе хвърлило на врата на някакъв мъж на име Магнус и беше имала дете от него и си беше послужила с парите си, за да спи той с нея (за да се ожени за нея)... някога имаше едно младо момиче, което всички обичаха...

Джулия гледаше напукания таван и си мислеше какво момиченце е била — любимото дете на баща си (косата ѝ беше великолепна). Чакаше. Най-хубавата и най-истинската част от нея беше в миналото, което ѝ бе изпратило Оливия Ръдж. Оливия, за чийто баща се беше омъжила. Беше толкова уморена, че не можеше да помръдне от леглото и мисълта ѝ главозамайващо преминаваше от една версия към друга.

От приземния етаж се носеше безсмислена врява — чуваше трясък от счупено стъкло, нещо подобно на малки експлозии,

пращене от разкъсан плат. Шумовете тръгнаха от кухнята, после продължиха в трапезарията. Сега сякаш някой хвърляше столове срещу стените. Искях да те освободя, помисли Джулия, всъщност исках да се успокоиш. Но ти не искаш мир. Ти искаш да насочваш всичко. Ти мразиш всички нас, мразиш тази къща. Аз ти дадох свободата, но не както би трябвало. Някъде се разцепи дърво и този звук бе последван от серия остри избухвания. Чаши, сигурно. После имаше един по-глух шум, чиниите. Някаква бутилка се счупи в стената. Вино? Уиски? Джулия вдиша въздух, но усети само лек мирис на изпражнения.

— Уредено е.

— По какъв начин?

— Трябва ни удостоверение, подписано от лекуващия лекар и от още един лекар. Двама лекари от болницата, доктор Машин-Чоз и още един, приеха да подпишат. Така тя ще влезне там за наблюдение. Това е само временна мярка, но така ще мога спокойно да помисля как да я държа на сигурно място. Доволна ли си?

— Питам се какво ли би могло да ме накара да бъда доволна в този момент.

— Хайде, Лили, какви ги говориш? Това беше твоя идея в началото.

— Заради твоето собствено добро, братко.

— За наше добро. И за нейно.

— Особено за твоето.

Магнус погледна към Лили, седнала в другия край на стаята, на ценното малко канапе до персийския параван. Имаше странен поглед. Очите ѝ изглеждаха по-големи от обикновено, а ирисите с цвят на лешник сякаш се разтапяха в бялото. Лицето ѝ бе много бледо.

— Лили — попита той, — все още ли ми се сърдиш заради това нещастно дете? Знаеш ли, всичко е плод на въображението ти. Не съм те излъгал. Никога не съм виждал това дете. Всеки би могъл да му бъде баща.

— Не всеки.

— Малко е късно за кръвен тест.

— Колко глупав можеш да бъдеш понякога! — Той я погледна с пълно неразбиране.

— Остави ме да ти обясня ситуацията, Лили. Джулия може да бъде настанена в болница, веднага щом имам подписите на лекарите, което означава най-късно в сряда. В случай на болнично лечение или смърт (споменавам тази крайна хипотеза мимоходом), аз ще контролирам всички пари в общите и личните сметки. От юридическа гледна точка важна е умствената неспособност, която ще бъде доказана от факта, че лекарите са поръчителствали нашата молба за болнично лечение. По-просто от това не може и да бъде.

— Опитай да ѝ се обадиш по телефона — заповяда Лили. — Веднага.

— Какво? Искаш тя да дойде? Мисля, че вече изобщо няма полза, след като лекарите...

— Обади ѝ се.

— Мога ли да знам какво става, Лили?

— Аз се ужасявам, идиот такъв! Джулия непрекъснато ни казваше истината, но аз бях много глупава и много горда, за да го призная. Тя е в смъртна опасност.

— За Бога, какво... — Магнус втренчи недоверчив поглед в нея. — Все пак няма да ми кажеш, че си започнала да вярваш на празните ѝ приказки? Не ме ли убеждаваше само преди два дни, че това е просто въображение? Нали така ми каза?

— Да — призна тя. — Но се заблуждавах. Трябва да се опитаме да ѝ спасим живота. Моля те, Магнус, обади ѝ се. Искам да знам дали тя е в безопасност.

Магнус стана неохотно и отиде с тежки крачки до телефона. Набра номера на Джулия и дълго чака в тишината.

— Никакъв отговор — каза той. — Каква е цялата тази история, Лили? За какво се отнася?

— За отмъщение — каза тя. — За отмъщението на Оливия Ръдж.

Ето, каза си Джулия, слушайки варварския шум, който се качваше отдолу, това е отмъщението. Оливия мразеше да противоречат на плановете ѝ, но Хедър бе сложила край на нейните замисли и проекти. Значи Хедър влизаше в нейното отмъщение, както и затворената в стаята си мисис Брейдън и всички членове на бандата ѝ — с разрушено съществуване или изпратени в небитието, те не

можеха да направят нищо, освен ако не преминат през жестоко разкаяние.

Тя е била подтикната да купи тази къща. Оливия я бе намерила — нея — единствената жена, която би могла да я върне на света.

Ако само Кейт не бе се опитала да глътне онова парче месо... и ако тя и Магнус бяха изчакали линейката... Джулия имаше впечатлението, че вече не лежеше на леглото си, а беше провесена над остри скали, наъбени от бурята. Кожата ѝ гореше като че ли имаше температура. Представи си, че държи Кейт в ръцете си. Но Кейт беше в онази тясна, дълбока дупка, в малката кутия на дъното на дупката. В онова нещастно гробище на Хемпстед. Искаше да вдигне Кейт оттам. Да я отнесе със себе си далеч над морето и над скалите.

Тогава видя Кейт и Кейт ѝ обърна гръб. Това беше картината, която видя точно преди мисис Флъд да свърши сеанса. Аз съм отговорна, помисли си Джулия, но не знаеше какво точно има предвид.

Една черна птица мина съвсем близо до главата на Марк и му пошушна съобщение, както би направила с някоя друга птица. Беше само една дума, може би Накратко, или Свободен, или Живея. Видя как птицата изчезна в светлата зона над върховете на дърветата, където небето беше необикновено розово. Долната част на памукоподобните облаци, току-що спрели да ръсят лек дъждец, сякаш откриваше нажежения цвят, покриващ горните им части. Търнър би могъл да нарисува това, каза си Марк, насълзен. Наболата брада го бодеше. Птиците му говореха. Той се разхождаше под облаците на Търнър. От последната си медитация чувстваше почти свръхизобилие от щастие — беше успял да стигне до екстаз. Цветовете на тревата и на дърветата връхлитаха върху него като крясъците, усилен от високоговорител — толкова различни нюанси на зелено! За първи път виждаше толкова оттенъци — техните трептения ту се смесваха, ту се отделяха от общата картина или се стопяваха в пространството. Цветовете бяха изумително щедри.

Джулия беше окървавила чаршафите му. Това изглежда също беше знак на благоволение. Кръв след като се бяха любили. Чувстваше Джулия като своя половинка, като че ли споделяха едни и същи крайници или едно и също сърце. Тя беше извадила обувките от

шкафа и знаеше с колко любов той ги беше откраднал от градината ѝ, където ги беше намерил една сутрин. Тогава беше усетил неудържимата нужда да отиде да види къщата ѝ, да я обиколи и дори отмалял, погали грапавите тухли. Даже главоболието му с нищо не бе намалило радостта му. Джулия бе напуснала Магнус, тя щеше да бъде негова.

Джулия беше негова. Минаваше през Холанд парк, потънал в опиянението си, почти сам по пътеките си, и сърцето му беше изпълнено с радост от тази увереност. Той беше проникнал дълбоко в нея, познаваше костите и, сухожилията ѝ. Джулия беше цялата видение и светлина. А също едно създание от кръв, жарава от кръв. Живея! му каза птицата. Да върви към Джулия означаваше да върви към блаженството. Чиста и ненаситна радост го потопи в опиянение. Тя го чакаше, царствена. Живея! Той залиташе под събраното на куп толкова щастие.

Едно момиче, което вървеше бавно пред него, свали чадъра си с толкова грациозен жест, че той изхълца. Позна врата и тила ѝ, черната ѝ коса падаше върху коженото яке. Марк измина бързо разстоянието, което го отделяше от младата жена и, усмихнат, хвана ръката ѝ. Когато тя се обърна към него изненадана и малко уплашена, той целуна познатата уста и почувства душата му да се разтваря във вик на щастие.

— Не мога да повярвам — каза Магнус със слушалка в ръка. — Опитях се да те убедя, че може би има нещо вярно в историята на Джулия, спомняш ли си? Но ти беше сигурна, че са само илюзии. И ме убеди. Няма да ме накараш да променя мнението си втори път, Лили.

Затвори телефона с бавен, свободен жест — знак, който Лили познаваше много добре: търпението му беше изчерпано.

— Възможно е — каза Лили. — Но дали си убеден или не, това не променя много нещата. Опитай се да си спомниш, Магнус, какво точно видя в деня, когато си помислил, че виждаш Кейт?

— Как искаш да ти отговоря? Аз не знам какво съм видял... сянката на един облак, слънцето отразено на едно стъкло...

— Не, питам те какво помисли, че виждаш. Той направи гримаса на отвращение.

— Няма да ставам смешен пред теб, Лили.

— Кажи ми го. Кажи ми само какво видя.

— Кейт. Права до прозореца в стаята на Джулия.

— Как разбра, че това е била Кейт? Беше ли обърната с лице към теб?

— Не беше необходимо. Наистина момичето, което видях, бе обърнато с гръб и видях само тила ѝ.

— Значи не е сигурно, че е била Кейт! Може да е била другата!

— Лили скочи от канапето, после пак седна — Ето, Магнус! Ти си видял Оливия Ръдж. Тя е искала да я помислиш за Кейт. Търсила е начин да ти причини болка и да те обърка.

— Лили — каза спокойно Магнус, — никога не съм се противопоставял на твоя ентусиазъм и никога не съм му се присмивал. Но, ако ми кажеш, че съм видял призрак на онзи прозорец...

— А какво почувства, като проникна в къщата този ден? Не ми ли каза, че си бил измъчван?

— Изгубих разсъдък. И ти ми каза същото. Без да се брои, че бях пиян.

— Не, Магнус. Почувствал си нейното присъствие. Злото, което е в нея. Тя мрази също и теб.

— Господи, каква сбирщина от нелепости! И как обясняваш ти всичко това? Защо този малък демон, дошъл от миналото, се е показал изведнъж?

— Заради Джулия — каза тя. — Трябвала ѝ е Джулия, за да я освободи. И двете ти дъщери са били намушкани от майките си. Тя е имала нужда от Джулия.

Първо родих Кейт, помисли си Джулия, а после родих Оливия. Но една част от Оливия е останала в мен, аз я допълвам. Поради приспивателните и липсата на храна, мисълта ѝ обикаляше около един неподвижен център, който представляваше осъзнаването на шумовете, идващи от приземния етаж, където продължаваха да се чупят предмети. Задушавашата топлина изсушаваше гърлото ѝ, изгаряше очите ѝ и сякаш я повдигаше няколко сантиметра над дюшека. Плуваше над празно, неограничено пространство, в което рискуваше да се изтърси всеки момент. Джулия знаеше, че това се дължи на една малка деформация в мозъка ѝ, на една гънка, която съставляваше част от Оливия. Искаше ѝ се да чете, да почувства отново тежестта на

своето тяло, но беше много слаба, за да вземе книга от нощната масичка. През цялата къща духаше топъл вятър, африкански вятър. Предпазното стъкло на една от картините на МакКлинтъкови се счупи, придружено от смях, подобен на ръмжене. После чу много ясно, че продънваха платното с ритници.

Може би това става единствено в главата ми. И дали щеше да е малко реално, ако беше така? Сякаш целият свят се блъскаше в главата ѝ. А около нея цареше миризма на диви животни и на изгорена кожа.

— Изнасилване, Марк? Не бих повярвала, че това е в твоя стил. — Анис стоеше пред него, леко задъхана, със зачервено лице. Можеше да види следата от ухапването си на долната ѝ устна. — А аз бях сигурна, че ти вече не ме желаеш — каза тя.

— Очарователна и нежна Анис — каза Марк и се притисна пак към нея. — Сладка, очарователна, секси, превъзходна Анис, как бих могъл да не те желая повече? — Той се засмя на тази абсурдна мисъл, надсмивайки се едновременно и на нея, и на себе си, със смях, който се надигаше от дъното на съществуването му.

— Трябва ли да отдам на медитацията тези промени в настроението ти? Според мен имаш нужда от почивка. На градус ли си?

— На градус съм заради теб, Анис, заради теб! — запя той и я повдигна от земята.

— Престани, Марк! Това не ми харесва.

Като си представи как изглежда той едновременно отвътре и отвън, го обзе луд смях, който щеше да го събори на земята.

— Отиваше ли някъде? — попита той накрая. — Да идем в някоя кръчма. Да идем в някоя кръчма, ще си държим ръцете. Тъкмо забелязах, че небето прилича на картина от Търнър. Не намираш ли?

Тя послушно погледна небето, заинтригувана и разсеяна в същото време.

— Ако искаш моето мнение, прилича на керемиден покрив. Но с мен не е нужно да измисляш толкова истории, знаеш ли. Аз съм абсолютно съгласна да започна да се виждам с теб отново. Просто мислех, че си намерил друг обект на интерес.

— Напротив, скъпа Анис, отдръпвам се от някои стари интереси. Реших да оставя преподаването. Смятам да пътувам

известно време. Ела с мен, Анис? Сигурен съм, че ще бъдеш очарователна на някой параход.

Обзет отново от неконтролируем смях, той се хвърли на една пейка. Анис и Джулия бяха от едно и също вещество. След главозамайването си, той видя чертите на Джулия да се проявяват под тези на Анис. Щом тя се обърна с раздразнение, той я хвана за китката и я привлече към себе си.

— Говоря сериозно. Да отидем да пийнем по една чаша и да го обсъдим.

Гледаше нейното хубаво, жадно и открито лице и почувства как се възбуждат всичките му енергии. Лицето на Анис се разбиваше в него като вълна.

— Да видим... — каза тя. — Сега имам да свърша нещо. Можем ли да се срещнем в един часа, за да обядваме?

— В един часа за обяд — повтори той, смеейки се. — Каква радост. Остава ми да чакам само един час! — Смахът сви отново ребрата му и той сграбчи ръката на Анис. — Кажи ми две места, където би искала да отидеш.

— Е добре... никога не съм ходила в Калифорния. За момента наистина нищо друго не ми идва наум.

— Европа?

— Толкова е отегчителна Европа. Не, избирам Калифорния.

— Тя е твоя.

— Но да се иде дотам струва скъпо, все пак?

— Не всичко идва чрез медитацията. Господ Буда ще дойде на помощ, Анис, господ Буда ще дойде на помощ.

— Ще имаме всичко — каза Магнус, който накрая се бе ядосал, и то за добро. — Всичко! И ти избираш точно този момент, за да станеш загадъчна и прорицателно настроена. Нима няма да постигнем всичко, което желаете? Имам жена, която е луда и трябва да бъде затворена за добро и Бог знае за колко време, докато ти, Лили, ще можеш да разполагаш с всичко? Мога ли да знам какво се опитваш да ми направиш?

— Не ти отива да се самосъжаляваш. Това, което се опитвам да ти направя, както се изразяваш, е да ти кажа най-сетне истината. Представи си, например, че Джулия дойде при теб със своя идея върху

някакъв казус от правото и ти създава трудности в продължение на месеци. Ако ти говореше за това и на закуска, например, какво щеше да направиш?

— Върви по дяволите с твоите аналогии — каза той поразгневен от всякога и така я уплаши, че тя не посмя да го покаже.

— Ще ти кажа какво щеше да направиш. Дори нямаше да я изслушаш и щеше да и се разсърдиш, че се намесва в твоята област. Точно така постъпих и аз пред това, което тя се опитваше да ми каже.

— Правото не е сборище от лъжи и безсмислици! — изкрещя той и удари с юмрук по масата.

Тя го погледна със зяпнала уста. Не смееше да каже нищо повече и търпеливо го изчака да се успокои. Когато видя, че раменете му се отпуснаха и вратът му спадна, се осмели да говори.

— Опитай се пак да й се обадиш, Магнус. Страхувам се за нея.

— Върви по дяволите — каза той, но с нисък глас и без да се обърне.

— Някой е убил двамата мъже — настоя Лили. — И Джулия го знаеше, преди вестниците да пишат за тях.

— Сигурна ли си? Джулия не е ясновидка.

Лили премисли последния си разговор с Джулия.

— Така мисля. Със сигурност ми каза за втория. Този Дейвид Суифт. Тя е ходила при него.

— В такъв случай съм очарован, че е мъртъв.

— Искала да го предпази от Оливия Ръдж... Мисля, че така ми каза. Освен, ако не съм разбрала добре.

— Втори път вече не се изясняваш. Не си страшно убедителна, да знаеш.

— И мисис Флъд беше убита, защото е видяла Оливия.

— Каква нелепост! Чакай малко... Трябва ли да си направя заключението, че Джулия е била в апартамента на този Суифт в момента, когато е бил убит?

— Така ми каза.

— Каза ти, че е видяла... какво е видяла? Да умира? Да го убиват? Какво точно ти каза?

— Не си спомням. Каза ми, че е била там.

— По дяволите! — възкликна Магнус. — И не е предупредила полицията?

— Предполагам, че не е мислила, че полицията ще бъде особено ефикасно средство срещу един дух.

— Духовете не убиват никого — каза Магнус, докато се обръщаше към телефона. Бързо набра номера и напрегнато се заслуша, със залепена на ухото слушалка и мърдаща от несъзнателни движения уста. После обяви:

— Пак никакъв отговор.

— Сигурно е взела приспивателни или пък е излязла — каза Лили. — Трябва да направим нещо, Магнус, и то бързо. Оливия я преследва. Знам го. Тя се е опитала вече да я убие веднъж.

— Питам се дали в действителност Джулия е по-луда от теб. Би трябвало да ви затворят и двете. — Размисли за момент. — Но, кажи Лили, ако Джулия е права, не сме ли всички в опасност? Ти и аз толкова, колкото и Джулия? В края на краищата ние също знаем за съществуването на Оливия.

— Ние сме много засегнати — отговори тя. — Ние всички сме заразени. Марк също, предполагам. Може би и ние сме толкова застрашени, колкото и тя.

— Говориш глупости.

— Спомни си какво изпитваше в тази къща. Тя те мрази, теб също, Магнус. И вече е изпитала удоволствието да те измъчва.

Джулия носеше Кейт в болницата. Тя беше не по-тежка от сноп пръчки. Кейт беше ранена и Джулия спешно трябваше да намери болница. Усещаше топла течност да тече в ръкавите ѝ. Вървеше наслуки по пустите, зловещи улици и търсеше името на болницата върху забранените врати. Нейна бе грешката, че вместо да намери болницата, се шляеше по тези мръсни, безнадеждни улици и гледаше изтощена от един боклучав двор в друг, влачеше се по лепкавата настилка... Не беше успяла и знаеше, че Кейт вече бе мъртва. И най-слабият бриз щеше да бъде достатъчен, за да отнесе лекото ѝ като перце тяло. Скоро щеше да се намери на празния покрив, потопена, в провала и траура, които бяха в нея. Видя се да изтръгва ножа от тялото на Кейт и да го насочва към себе си.

Бързи крачки отекнаха в къщата и донесоха миризма на пещ и на лъвовете.

Тя бродеше из отчаяните улици и търсеше болницата, способна да поправи непоправимото.

— Къде отиваш? — Тя го видя вцепенена да взима чадъра и шлифера си. Бързаше като фурия.

— Трябва да изляза оттук преди да съм счупил нещо — каза той с възможно най-спокойния си тон. — Ще направя една обиколка. Обади й се ти.

— Ще се върнеш ли? Магнус, моля те...

— Ще се върна — каза грубо.

Тя стоеше разтреперана на прага на кухнята и го гледаше как се втурва като бизон към вратата. Хлопна я толкова силно, че дървото се разцепи.

Джулия дойде отчасти в съзнание и с бясно разтуптяно сърце осъзна, че ръката, която насочи към себе си, не беше на Магнус. Беше ръка на жена. Приличаше на нейната. Устата я болеше жестоко и бе пълна с подобна на катран утайка. Трябваше й малко овреме, за да разбере, че почти си беше прехапала езика на две. Тя позна ръката си чрез съня. Глътна струйка кръв и болката не продължи по-дълго от времето, което изтече между момента на представата за женска ръка, държаща кухненски нож, и осъзнаването, че тази ръка бе нейната. Болката бе заменена от бръмчене преминало през езика ѝ. Цялото ѝ тяло беше пресъхнало като напукано речно корито. Леко като клонче, като листо, тялото на Кейт се вдигна от ръцете ѝ. Устните ѝ станаха безчувствени.

В следващия момент тя отново се подслони в наркотичния сън и се изкачваше по мръсното стълбище към самотния, ужасяващ покрив. Познаваше и най-малкото петънце от влага по стените, и най-малката неравност по стъпалата.

Марк лежеше във влажната трева и чувстваше наводнената земя да прониква в раменете и гърба му. Забеляза като през мъгла добре излъскания край на новите си боти. Те блестяха в края на тяло му с богатия си златисто-кафяв цвят. Главата му беше пълна с птици. Струваше му се чудо, че беше срещнал някого и говорил с него преди малко, необяснимо усилие на воля и единство на съзнанието.

Но аз също я видях..., помисли си Лили, докато слушаше Магнус да слиза шумно по стълбите. В деня, когато видях Роза Флъд на пейката... Тя ме водеше през парка. Роза действително ли беше там или тя я бе повикала? Тя държеше на това да види как Магнус се промъква в къщата на Джулия. Искаше аз да позная това горчиво разочарование. Вероятно Роза се беше появила също и за да ме предупреди. Вече беше предупредила Джулия и искаше да предпази и мен от опасността. Отпусна се върху работния плот на кухнята и усети как металния ръб се заби в ханша ѝ.

Марк се движеше през светеща мъгла, в центъра на позлатена топка, която се бе образувала около него, докато лежеше във влажната трева. Знаеше, че тази златиста, тръпнеща аура беше външната форма на главоболието му, последица от най-съвършените му медитации. Тази способност за метаморфоза доказваше несравнимото качество на неговото съзнание. Доказваше също неоспоримата ценност на упражненията му и дори на главоболията му, след като телесно го бяха пренесли в еуфорията на рая.

Дърветата, през които минаваше, бяха нажежени, кората им се отлепваше пред очите му, а листата шумоляха като златни. Вече беше изпаднал в това състояние, но не си спомняше кога. Пътеката трепереше под ботите му. Ако тропнеш достатъчно силно с токове, можеше да отвори пукнатина чак до кипящия, огнен център на планетата.

Потънала отново в съня, Джулия стигна до вратата, която водеше към покрива и излезе на асфалтираната площадка. Горещият асфалт лепнеше по подметките на обувките ѝ. Пред очите ѝ се откри небето, чиято равна, сива шир бе разсечена от линии в тръпнещо розово. Тази странна хармония от цветове рефлектира в корема ѝ и изду вътрешностите ѝ, като че ли бяха пълни с вода. Устата ѝ бе покрита с нещо горчиво, подобно на сок от тютюн. Борова игличка я убоде по езика. Искаше Кейт, но Кейт беше мъртва. Долу Оливия вилнееше и джавкането на смеха ѝ отекуваше в празната къща. Дори на покрива-тераса, където отчаянието се разтваряше в нея като сол, можеше да чуе врявата: виене, пресипнали крясъци, чупещи се мебели. Това вече

нямаше значение. Тя се гледаше като в огледало. Кожата ѝ изгаряше от срам и очакване.

Лили се изправи с усилие и отиде с колебливи крачки към всекидневната. Коленичи пред телефона и с трепереща ръка набра номера на Джулия. Вместо звучния сигнал, тя чу само празно пространство, изпълнено с паразитно ехо. Сложи слушалката върху апарата и сивото, неизмеримо пространство остана затворено в телефона. Когато пак я вдигна непроницаемият звук отстъпи милостиво място на обикновения сигнал. Отново набра номера на Джулия и чу връзката да става, после някакъв звук, сякаш от падащ в безкрайното пространство човек и вихър, който го изтръгва от живота.

Затвори рязко, изчака да събере сили да опита още веднъж. Увери се, че чуваше нормалната тоналност, продължителна и успокояваща и се обади на поправки. Даде номера на Джулия на телефонистката и зачака.

— Съжалявам, но този номер временно е извън строя — каза гласът на чиновничката.

— Как! — каза Лили. — И защо е „извън строя“?

— Ние не сме упълномощени да даваме подобна информация — каза с пренебрежение телефонистът. — Ако искате да ви свържа с началника на службата...

— Да.

— Не затваряйте.

Лили навлажни устните си и отново зачака. Тишината в апарата бе по-мека, по-плътна, отколкото преди. Чака доста дълго, не издържа и затвори. Реши да направи сто крачки в стаята, докато чакаше Магнус да се върне. Не, нямаше да отиде сама на Илчестър Плейс.

Нещо прелетя по коридора на етажa, носеше безкрайно отчаяние.

Бавно, сякаш милосърдно, ножът, който държеше в ръка, проникна в гърлото на Кейт. Тя се задушаваше. Ръката ѝ — същата ръка, която в съня си бе обърнала срещу себе си — държеше здраво между палеца и показалеца малкия нож с вдигнато острие. В полусъзнание, Кейт издаде задавен звук и отвори очи в момента, когато Джулия пробождаше мускулите на врата ѝ. Погледът ѝ беше

мътен, в очите ѝ плуваха облаци. Като в огледало видя да се отразява сцена, която се развиваше на ръба на покрива: два силуета, наведени един към друг в несръчно подобие на любов. Чу вратата на стаята ѝ да се отваря шумно и вятърът нахълта като покри с прозрачни изпарения сцената, на която тя присъстваше, а също и небето — с розови ивици. Като в огледало. Тази, която я желаше, бе дошла, тя се обърна на покрива, но не видя нищо друго, освен опустошение, намазани с катран мръсни хартии и небе в развалини. Една бяла колона от въздух идваше към нея. Във вътрешността на колоната можеше да види прах и късчета хартия, завъртени в луд вихър. От улицата, някъде под нея, или пък от отсрещната страна на стаята идваше гукане, което, тя знаеше, беше приглушеният смях на онова малко момиченце с черна кожа, чието име вече не си спомняше. Мощни ръце я приковаха към дюшека и дъхът на жарава и пепел на Оливия обгърна ноздрите ѝ. Въртящата се колона от бял въздух я погълна, смеси я с прахта и късчетата хартия, с прахта и хартията.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

НОЕМВРИ

— Каза ми, че най-после имаш новини от Марк?

— Да.

— Още ли е в Калифорния?

— Още е в Калифорния. В Лос Анжелос.

— С онова момиче?

— Как се казваше тя?

— Анис.

— Странно име за момиче. Освен ако това не е фамилното ѝ име?

— Не знам нищо. Каза, че вече си е намерил работа. Отговаря за поддръжката на някакъв вид училище, те го наричат „свободно училище“. Анис явно получава малка сума всеки месец.

— Мислиш ли, че ще се ожени за нея?

— Нищо не показва, че тя ще приеме.

— Но ти ставаш много освободена, Лили!

С леко подсмърчане Лили отново потъна в романа си. След като се увери, че не я гледаше, погледна картината на Сисле, закачена на стената. Магнус ѝ я бе купил през октомври. Тя зае мястото на коня на Стъбс — една малка рисунка, която Лили всъщност предпочиташе пред Сисле. Но Стъбс бе заточен в трапезарията.

— В края на краищата Марк намери мястото си — каза Магнус. — Отговорен за поддръжката на училище... метач, какво друго! Изненадан съм, че в града на ангелите това занятие не се нарича инженер по поддръжката.

— Казва също, че взима уроци в едно училище по йога.

— И несъмнено участва в клуба за шах и революционна тактика Чо-Мао-Ломумба. Не ти ли каза, преди обучението, че точно йога — тези дяволски упражнения — накрая го накараха да откачи. Мислех, че ще избягва неща от този род за в бъдеще.

— Знаеш отлично, че не това беше причината. Струва ми се, че няма нужда да уточнявам.

— Съвсем не, моля те — каза Магнус малко обиден. — Но самият той каза, че това е изиграло роля при депресията му.

— Ролята на Джулия бе определяща — настоя хитро Лили.

— Мисля, казах, че нямам никаква нужда да ми освежават паметта. Може да се каже, че беше подъл удар да науча, че жена ми е прекарала последната нощ преди да се самоубие в леглото на друг. Особено в леглото на този луд. И този загубен кретен дори не е бил способен да види, че тя е напълно съсипана. — Магнус втренчи поглед в ръцете си, които държеше свити върху коленете си.

— Трябва да смятаме, че сме щастливи, че тя е оставила това... писмо — каза Лили, като замени в последния момент „бележка“ с „писмо“. — То допринесе много за изясняване на ситуацията. Мисля, че следователят имаше право — не намираш ли? — като счете, че то свидетелства за нестабилно съзнание и недвусмислено показва намерение за самоубийство?

— Признавам, че дълбоко ме оскърбява да видя как един човек води по този начин за носа съдебно жури — каза Магнус. — Следователите в тази страна разполагат с прекалено голяма власт. Истински малки богове. Но... да, Лили, за хиляден път, да. Мисля, че следователят бе прав. Разбира се, че беше прав! Няма и сянка на съмнение. При вида на състоянието на къщата ѝ и на колата ѝ, и първия глупак щеше да разбере, че тя си е изгубила разсъдък. Мислиш ли, че можем да си направим по чаша чай? Не, всъщност предпочитам нещо за пиене. Ще ми налееш ли, ако обичаш? Не, ще отида аз.

— Вземи си бисквити и сирене, Магнус. Остана „Стилтън“ на масичката долу.

— Истински „Стилтън“ вече не може да се намери. В супермаркетите има само боклуци. А виждала ли си, опитвала ли си — нещо, което не те съветвам да правиш — от онова, което имат наглостта да наричат „Сейдж Дерби“? Става за птиците. Една уважаваща себе си свиня не би се докоснала до него.

— Е, добре. Мислех, че малко сирене и бисквити ще ти доставят удоволствие — каза тя, докато го гледаше да си налива уиски в една

голяма чаша с равно дъно. Той си сипа доста, както се опасяваше. — Не исках да те засегна.

— Ти... не ме... засегна.

— Магнус, знаеш колко съм ти признателна, че не се остави да бъдеш повлиян от моята глупост онзи ден. Твоята твърдост беше просто възхитителна. Бях си изгубила ума, бях станала абсолютна идиотка, но ти беше толкова силен, че нищо не можеше да те разклати, и аз съм ти безкрайно признателна. Благодарна съм ти, че запази здравия си разум, и че беше толкова силен.

Той я погледна над чашата си:

— Не е нужно да ми бъдеш признателна, задето не съм реагирал като глупак. Това е напълно отрицателен комплимент.

Лили обаче видя, че той се беше поуспокоил.

— И винаги ще бъда признателна за бележката, която ты написа — продължи Лили. — Ако тя не бе издала тайната, споменавайки и двама ви...

— Както кажеш, Лили. — Той пресече стаята и седна предпазливо в един фотьойл. — Добре щях да загазя, поне докато не се сетеха да хвърлят вината върху Марк.

— Знаеш ли, Магнус, мисля, че разбирам какво е чувствала. Не по отношение на теб, нито, разбира се, по отношение на Марк, а що се отнася до живота. Спомням си, че през този ден, в който бях толкова глупава, изпитах изумително усещане за пълно отчаяние. Наистина пълно. Чувствах се толкова мрачна, така изпразнена, сякаш всяка надежда за светлина отдавна бе умряла. Джулия трябва да е чувствала нещо подобно.

— Джулия не бе в разумно състояние. Никой не може да знае какво е мислила, особено по отношение на един толкова неопределен и мъглав сюжет, какъвто е животът. — Той я погледна кисело. — Не видя ли в какво състояние се намираше къщата й?

— Не можах да отида там — отговори тя. — Бях напълно неспособна. — Премина към по-безобидна тема. — Като стана въпрос за къщата, всъщност ти постигна ли някакъв успех?

— Никой не купува къща сега, особено на такава чудовищна цена. Малкият преструван, който ме прие при „Маркхам и Рийвс“, казва, че пазарът не е бил толкова лош от петнадесет години насам.

— Поне отиде ли на гробищата, Магнус? — Тя бе ходила там в началото на седмицата, за да подреди цветята.

— Всъщност не. Не съм ходил от погребението. Не мога да понасям гробището на Хемпстед. Прилича на предградие на Мелбърн.

— Впрочем Джулия никога не го е харесвала.

— Каква идиотщина! Как можеш да твърдиш подобно нещо?

— Защото тя ми го каза в деня на погребението на Кейт. Тя би искала Кейт да бъде погребана в някое по-старо гробище. В Хайгейт, например.

— Бих се учудил, ако Джулия е имала толкова определено мнение за гробище, което е виждала само веднъж и още повече в състояние на такова голямо изтощение, че едва се държеше на краката си.

Лили повдигна с раздразнение рамене.

— Във всеки случай изглежда никой не иска тази проклета къща — каза той, опитвайки се да се извини.

Тя гледаше платното на Сисле. Магнус, разбира се, не спираше да говори:

— Хората искат да я видят, после по една или друга причина тя не им харесва. Казах ли ти, че онзи МакКлинтък писа, за да попита дали Джулия ще се съгласи да му върне мебелите? Според него в Барбадос не може да се намери нищо, подобно на тях, би получил шок, ако си видеше скъпите мебели!

— Това ме плаши — каза тя. — Не се разпростирай на тази тема.

— Нямам никакво намерение да се разпростирам — каза той и отпи глътка уиски. — Има ли нещо хубаво по телевизията тази вечер?

— Не, изобщо. Мислех да чета някоя от книгите на Джулия. Ще свърша този роман и смятам да започна някой от нейните. Странно, никога нямах време да хвърля едно око на книгите ѝ, а след това вече не държах толкова. Все пак жалко би било никой да не ги чете. Има една дебела, която изглежда хубава, нещо с дъга. Мисля, че ще започна от нея, сигурна съм, че ще ми хареса. Тя имаше много книги, нали?

— Защото нямаше приятели — каза Магнус грубо.

— Как можеш, Магнус — възкликна тя с непресторена изненада. — Джулия имаше приятели. Ти и аз бяхме нейни приятели. Марк също, в известен смисъл.

— Проклетият Марк. Надявам се, че ще попадне под колелата на някой автобус.

— Марк много страда.

Магнус се извърна с раздразнение.

— Сигурна ли си, че няма нищо по телевизията? Ще ми направи удоволствие да гледам нещо тази вечер.

Лили знаеше какво означава това — той имаше намерение да прекара вечерта с нея и нямаше да престане да ругае телевизията и всички, които я гледаха. Би предпочела да си замине — беше един от лошите му дни, в които за всичко намираше какво да възрази, а Лили вече не понасяше това така добре, както в миналото.

— Нищо, което би могло да ти хареса, Магнус. Знаеш толкова добре, колкото и аз, че ненавиждаш телевизията. Но винаги можеш да останеш за вечеря, въпрос по-скоро на навик, отколкото на желание — добави тя. — Днес е една от вегетарианските ми вечери. Ще направя огромна салата.

Магнус потрепера.

— Бих могъл да отида да потърся нещо в някой ресторант. Твоите среди без месо не са по вкуса ми.

— Както искаш — каза тя с напълно неутрален тон.

— Тогава се разбрахме.

Тя остави нервно цигарата и излезе на терасата. Цветята ѝ бяха нацъфтели още по-буйно и цветовете им бяха главозамайващи в сивия, влажен въздух. Лили ги виждаше като малки, триумфиращи, доволни знаменца: ние, поне ние, нямаме проблеми — сякаш казваха те.

Зад нея Магнус се изкашля.

— Каж ми, скъпа, просто така, от любопитство: посещаваш ли още тези групи?

— Не толкова често, както преди — отговори Лили. Погледът ѝ се губеше в зеленото на дърветата.

— Защо? Новият суами не ти ли харесва?

Тя плъзна поглед по дължината на стволите с грапава кора. През този студен и унил ноемврийски ден в парка нямаше никакви хора, а редките минувачи по централната алея бързаха, пъхнали ръце дълбоко в джобовите на връхните си дрехи. Сравнени с големите дървета, те изглеждаха безлични и лишени от същност, като накъсан дим, носен от вятъра.

— О, мистър Венейбъл не е лош — каза тя, а мисълта ѝ бе другаде. — Но тези събирания вече не ме привличат така — ето всичко. — Сега тя гледаше едно дете, облечено в синьо наметало с качулка, което слизаше с голяма скорост с велосипед по алеята. Всъщност това беше забранено. Никой от минувачите не изглеждаше да обръща внимание, сякаш тяхното мнение също беше само вятър. — Но не искам да разочаровам другите — каза тя. — Детето пусна крака на земята и облегна колелото си на едно дърво. Лили забеляза, че това беше колело за момиче. — Розамунд Тут е много смела, а Найджъл Аркрайт може да бъде толкова очарователен, когато не говори през цялото време... — Детето се беше обърнало и като че ли изследваше земята. Качулката му придаваше вид на малък монах. — Във всеки случай това ме интересува по-малко, отколкото навремето. Специалността на мистър Венейбъл е да влиза в контакт с мъртви, чрез един посредник на име Марсел, а на мен това винаги ми се е виждало малко... разбираш какво искам да кажа. — Магнус подсмъркна с презрение, слагайки я в един куп с онези хора, които търсеха някакво знание чрез посредници на име Марсел. Сега тя различаваше бледото петно на лицето на момиченцето. Детето гледаше пред себе си, като че ли само то имаше значение. Изведнъж то вдигна лицето си и погледна право към Лили. Очите му бяха сини, без определен израз. С две ръце, като не изпускаше погледа на Лили, момиченцето свали качулката си и откри златистобелите си коси.

Лили отскочи назад, завъртя се около себе си и произнесе първото изречение, което ѝ дойде наум. Тя каза:

— Никога не трябваше да погребваме Джулия в гробището на Хемпстед.

— Какво? — каза Магнус.

Издание:

Автор: Питър Строб

Заглавие: Джулия

Преводач: Илияна Георгиева

Година на превод: 1992

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо издание

Издател: ИК „Плеяда 7“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 1992

Тип: роман (не е указано)

Националност: не е указана

Редактор: Петър Колев

Художник: Димитър Стоянов

ISBN: 954-526-006-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1293>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.